

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 10.000 TL. 10 Temmuz 1993 Sayı: 53

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Alevisi ve Sünnisiyle, Türk'ü, Kürt'ü
Laz'ı, Çerkez'i ve Arap'ıyla tüm emekçiler

Sivas katliamının hesabını soralım

Sivas katliamı kontrgerillanın devrimci
iç savaşı engellemek için halkları birbirine
kırdırma politikasının bir sonucudur

- Canlar bir oluyor.
Sivas şehitleri yüz binlerle sahiplenildi.
Öfke caddelere, alanlara sığmıyor
- Suçlular panikte.
Sorumluluğu birbirlerine atıyorlar.
Halkın öfkesi, halkın adaleti yakalarını
bırakmayacak.

Emekçiler!

Hangi ulustan, hangi
mezhepten, hangi dinden
olursak olalım;
Yeni Sivas'ları yaşamamak
için birleşelim, örgütlenelim
ve faşizme karşı savaşalım.
Birliğimiz ve kardeşliğimiz
gücümüzdür.
Gücümüz iktidarımızdır.

Gelin canlar
bir olalım
Bunca yattığımız
gayrı yetmez mi
Kalkalım bakalım
nic'olursa olsun

Sivas'ın ateşi sizi de yakar!..

Sivas katliamında diri diri yakılarak öldürülen Erdal Ayrancı'nın 5 yaşındaki kızı Zeynep, cenaze töreninde gözleri içinde soruyor: "Babacığım, niye öldün?... Seni kimler yakıtı babacığım?"

Zeynep babasının mezarı başında küçük yaşıyla büyük sorularını ararken, Bağbakan Yardımcısı İnönü'nün sözleri görüşleri gazete manşetlerine:

"Olaylara geç müdahale edilmesinde Cumhurbaşkanlığı, Bağbakan Çiller ve Genelkurum Başkanı Doğan Güreş'in de benim kadar sorumluluğu var."

İşte suçlular. İşte Madımak Oteline doküman benzeri tutuşturulan eller. Sabah gazetesinde yayınlanan ve "fail" gösteren fotoğraflar gerçek fotoğraflar.

lar olmasına karşın, bir "yanılma" belki de. Bir kişinin "eseri" olamaz bu katliam.

İnönü'nün demecinde Zeynep'i sorusunu ekşik de olsa bir yanıtı var. İnönü'nün sıraladıkları hüviyetleri içinde yukarıya -MGKy'a, kontreingilay -doğru ve aşağıya -bakanlara, müsteşarlara, polis şeflerine- doğru izlerseniz, suçluların tam bir listesi çıkar karşınıza; devlet.

Evet, suçlu devletler.

Katliamın ardından olayı "tahriklere" bağlayan katliamı meşhurlaşan yetkililer, halkın ofisi Ankara'nın, İstanbul'un caddelerine, alanlarına sığmaz hale gelince, geri adım atarak, katliamın "insanlık dışı" olduğundan, "soruşturma"lardan söz etmeye başladılar. İnönü bir adım daha gerileyerek "tiraft" ediyor.

Suçluların ellerinde maşalar var; elimiz yanmasın diye.

Amma kuşku yok. Madımak Otelinde 36 bedeni yakatan ateş onlara da ulaşıp; ulaşır, yakıp kavurur onları.

Maşa diğer ellerinden...

Bir öykü anlatılır tarih kitaplarında. 1600'lerden kalma bir Osmanlı paşasının öyküsü...

"Paşa ölünce 'Sen ne yerdensin? Celali arasına neden düştün' dediğinde, çocuk doğru söyleyip 'Kılık sebebiyle babam beni alı bunlara katıldı' dedi. Veznazım Murad Paşa başını sallayarak acı güldü. 'Celalileri şevke getirdi' deyip çocuğun kafine işaret etti. Fakat cellatlar Bu çocuk masum, nice öldürdüm?' deyip çekti, her biri bir tarafa gidip gözyumduklar. Ölgenlik meydana kalıp, ondan önce adam bulunmadıkça, vezir kalıp çocuğu kendi eliyle alı kuyunun kenarına götürüp başını vurup, boğazını sıkıp, helak etti ve kendi eliyle kuyuya başını attı."

Kuyuyu Murad Paşa yapılabir mi paşa çocuğu İnönü'ye. Ya Demrel, ya Çiller? İçişleri Bakanı Gazioğlu'nu...

Fizik profesörü İnönü'ye, Yüksek İnşaat Mühendisi Demirel'e, Ekonomi Profesörü Çiller'e Kuyuyu Murat Paşa'yı yan yana getirmek insanın hayal gü-

cünü zorluyor belki. Ama Kürdistan'ı düşündükçe, 12 Temmuz'un, 17 Nisan'ları düşündükçe, Sivas'ı düşündükçe Kuyuyu MuratPaşa'dan bir farklarını bulmak güçleşir bu kez.

Kıym makinesini erindirecek binlerce kılıça çalıştırdı Kuyuyu Murat Demirel'in, İnönü'leri katliamları için "çağdaş" silahlara, tanklara, kobralara sahiller.

Katliamlar gibi katiller de "çağdaş" yayıyor.

At üzerinde sefer eden Kuyuyu Murat'ın aksine, onlar fark ve smokilerle doluyor, katliam karavanları için TBMM koltuklarına yaslanarak alıyorlar.

Maşaları da çağa uygun; kurumlaşmış, üniforma giymiş, yasaleştirilmiş.

Maşayı tutan el yine de en yakın olandır ateşe. Ve kan sıçır ellerine, ateş sıçır. Kurtulamazlar bundan.

Sivas'ta tutuşturulan kibriti tutan elleri izleyenlerin takibi, aradaki kilometrelere rağmen Ankara'ya ulaşıyor hemen. Konuştuğu, kamuoyunu alıktırdı katliamlarda sorumlulukları açığa çıkıyor.

Ankara panik içinde, telaş içinde kendini gizlemeye çalışıyor. Bu kez kitlelerde korku, panik yaratacak açıklamaları kuyuların gazete başlıklarına.

"Yılmazdan ırca uyarsın"

"Erzincan, Çorum, Yozgat, Sivas ve Tokat'a dikat"

"Mecliste bile darbenin ayak sesleri duyuluyor"

"İrtica'yı, dinci-gericiye yol açan kimdir? Kimdir Erzincan'da, Çorum'da, Yozgat'ta mezhupçılığı körükleyenler; camilerde 'Bir Alevi öldüren başı seferi hacca gittiği gibi sevip kazanır' diye vaz veremeyen imamları kim öldürüyor? Ve kimdir orduya ya her gün yeni yetkiler, yeni ayrıcalıklar tanıyan yasal düzenlemeleri yapanlar?"

Bu soruların yanıtını araştırmak de izler Sivas katliamında biri Ankara'ya götüren izlerle çıkıyor. Aynı 'fail'lere ulaşır.

Ve onları irtica tehlikesinden, darbe tehlikesinden söz etmeye hakları olmasa gerek. Çünkü irtica, onları masafesi zaten. Ama unuttukları bir şey vardı; uzun süre ateşe tutulan maşa tutanın da elini yakmaya başlardı.

Tarihlerine bakarlarsa anımsayacaklardır.

Unutmuşlarsa yarınlar yeniden öğretecekler onlara bu gerçeği.

Yanmış 36 beden, onların kabusudur artık. Caddeleri dolduran yüz binler ise karabasandır.

O göz binlir yüzlerleri üzerlerine geldiğini göreycekler her düşlerinde. Her seferinde ter içinde uyacakları uykularından.

Yahtırı, el, daha sık korumak için, dişi cellatlık yaptıkları, ellerinde tuttukları maşalara ulaşarak.

Amaz yazık. Mutlak bir güvenirlik sistemi yok. Hele ki onları kendi yüreklerine yuvalanmış korkularından koruyacak bir sistem bulunamam mümkün değil.

Politikada Bu Hafta Gündemi siyasal cesaretimiz belirleyecektir

Gaziosmanpaşa'da iki genç, güpegündüz, insanların gözünü önünde katlediliyor. İnfaz zincirine silahsız oldukları halde "çatışmada ölü de geçirilir" eli demirci daha ekleniyor. Gaziller öfkeyle ayağa kalkıyorlar. SHP'iler -biraz da suçluluk psikolojisiyle- ayağa kalkıyorlar. Protesto eylemleri birbirini izliyor... Memurlar bes ayı koldan Ankara'ya yürüyorlar. Ankara'da ictidara vaatlerini hatırlıyorlar; ikizölümlüğünü teşhir ediyor, memurların iradesini dayatıyorlar... Kamuoyunun dikkatlerini infazlara, ictidatın vahşetine, memur eylemlerine yönelik noktada manşetler birden değişiyor.

Sivas'ta katledilen 36 kişi çıkıyor şimdi manşetlere. "Tahrir" gerekçesiyle katliam gülemlerine çalışıyor. Ama Sivas'ın gündemdeki yeri de üçüncü, dördüncü güne uzanıyor. Erzincan'daki köy katliamı görüşüne... Gündem sürekli değişiyor... Yarm böyle si bir gündemin halkımız "ağır" geleceğini düşünürse gündemi her zaman yaptıkları gibi gerek yerleri magazin sayfaya sokarak komularla değiştirirsek belki de. Yarm Bağbakan Çiller'in suç modeli manşetleri süsleyebilir bu ülkede. Ya da Evren'in pratik ameliyatı.

Yurtsever hareketin ateşkesi politik inisiyatifini yitirdiği, demirci hareketin henüz bir bütün olarak gündemi belirleyebilecek bir güte olmadığa koşullarda, basın ve TV kanallarıyla medyayı gücünü de elinde bulunduran oligarşi Türkiye halklarını suat olarak biçimlendiren gündemlerle bir belirsizlik izni hapsedmeye çalışıyor.

Gazete manşetleri ne derse desin, gerçekte yaşanan süreçte oligarşinin bir tek gündemi var. Türkiye halklarını duyurabilir, direnen, mücadele eden güçlerin, muhalefet potansiyel taşıyan tüm kesimlerini sindirmek. Dizinle ve pervasızca sürdürüldü katliam ve infaz politikası bunun içindir.

Tüm emekçiler, halkımız tüm örgütlü kesimleri de demagojiler, gündemin sapırmalarına izin veremeyerek, bu gündem üzerinde yoğunlaşmak, bu politika karşısında bir blok oluşturmak zorundadırlar.

Birkaç ay önce Kadıköy'de bir öğrenci evinde iki genç katledildiğinde kapak spotumuzda "Sıra sende" diye yazmıştık. Duyarsanız, sessizliğim söz sonucu infazların, katliamların yaygınlaşması olablirdir ancak.

Asım Bezirci'ler yakar ve şairdi. Eline silah almamıştı belki; hiçbir "yasadışı örgüt" üyesi de değildi. Muhlis Akarsu yılların onlar; faşist saldırıların doğrudan hedefi olabileceğini hiç düşünmemiş belki de. "Yasadışı" bir şey yoktu çünkü... Hasret Göltekin'in başlanmasından başka silahı olmamıştı. Ve hiçbir "hücre" ni elemam değildi. Sonra diğerleri... Ve onları kadıköylü bir "örgüt üyesi" ya da "hücre üyesi" de değildi. Ama katledildiler. Bu kez sıra onlardaydı.

Kürdistan'da katliamlarla sürdürülen fiziki yok etme operasyonu; kentlerde gençlere, avukatlara, demokratik mücadele sürdüren insanlara yönelik infazlar; Sivas'ta "halba güvencilik" görüşleri karşı karşıya getirmemek... İki 36 kişinin diri infazı masasına zamanla kurşunlanı politikla; kıyıkırların mezhupçılığı; yarattıkları çalınan dinci-baskı çatışması; sivil faşistlerin devreye sokulması ve hazırlanan yeni baskı yasaları.

Yasadıklarımız ve yapılacak istenen yorum gerektirmeyecek kadar açık.

Olanüstü Hal Valisi Nal Erkan Sivas'ta 36 insan kalkırken, "İslamcılar devlete yardımcı oluyor" diye demeler veriyor. Bu açıklama, bu mantık, hiçbirimiz yabancı değil. Benzer demeler ve sonrasında yaşananları anımsıyoruz.

Bütün bunları anımsamak, saptamak gerekli. Ama yeterli değil. Aslında bütün bunların gündeme getirdiği, sorumlulukları omuzlayabilmektir. Bu politikaları tersine çevirmek siyasal yaukandığı ve cesareti gösterebilmektir.

Bugün Kürt-Türk, Alevi-Sünni ayrımları bir kenara bırakarak, küçük burjuvaziye kılıfı hedeflere sürüklemeye amanan dinci-laik çatışmasa sürüklenmeden tüm gücümüzle katliamların gerek sorulması ve örgütleyici olan faşizmin üzerine yürülemeliyiz. Sokaka çam yüz binlerin öfkesini bu hedefe kanatmak lazımdır. Devrancı hareket bu süreçte önderlik etmek görevine kalkar karşıyadır. Çözümeye çalışan karanklık tabloyu dönüştürmek olan bu siyasal irdedir.

12 Temmuz yolu

O gün İstanbul tüm polis gücü, saat 19.30 sıralarında Dikilitaş, Nispetiye, Balmırcı ve Yeni Levent'e taşındı. Mahalleler tufo, insanlar gözkapane alındı. Hiç kimse söğahe çıkarmadı. Olağanüstülük insanları tedirgin ediyordu, korkutuyordu. Polislin bu denli terör estirmesi bir katliamın habercisiydi. Yanılmıyordu.

Bir süre sonra silah ve bomba sesleri duyulmaya başladı. Tahrir gücü yüksek bomba ve silah sesleri yanında, dört bir yan kaplayan barut ve duman kokusu ciğerlere doluyordu. Tüm bu seslerin arasında slogan ve marş sesleri gelmeye başladı.

"SİZ BİZİ YARQILAYAMAZSINIZ. BURADAN ANCAK CETSSETLİMİZİ ÇIKARISINIZ!" haykırıyor. "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadeleci!" sloganı ve devrimci marşlar eşlik ediyor.

Ambulans sesleriyle birlikte katliamın "tamamlanmış" anlaşıldı. Meraklı ve kaygılı gözler pencerelerden uzandı. Katliamları görmek istedikler. Evlerden ve işyerlerinden hiç kimsenin sağ çıkmadığını gördüler. Tekniğin her olancağı kuşanan katiller, ne hikmetse hiç kimseyi sağ yalamamış, "ölü ele geçirmiş"ti.

Her şey planlandığı gibi gelişmiş, "operasyon" bitirmişti. Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, İbrahim İlci, Cavit Özkaya, Hasan Elüygün, Nazmi Türkcan, Amer Coşkunmık, Yücel Şimşek, Bilal Karakaya ve Zeynep Ede Berk ve iki gün sonra da Ankara'da aynı biçimde, Fintoz Dikime ile Buluthan Kangalilci, ölüm mangaları tarafından katledilmişlerdi.

12 Temmuz Büyük Dersleri Dolu

12 Temmuz katliamının üzerinden iki yıl geçti. Uzun süreli devrim koşusunda iki yıl gibi bir süre çok önemli olmayan bir zaman dilimine denk düşebilir. Ancak hızlı ve süratli değişimin yaşandığı, altüst oluşların yoğun olduğu Türkiye gibi ülkelerde iki yıllık bir süre, hiç de azımsanmayacak gelişmelerin başlatıcı taşıyabilir. 12 Temmuz sonrası yaşadıklarımız böyleyi bir süreç.

Düğün açısından "önemli bir başarı" söz konusuydu. 12 Eylül sonrası ilk defa devrimci hareket böyleline bir kayıp vermemişti. Bunun etkisini elinde tutan olanaklarıyla psikolojik savaşta kullanmaya çalıştı. Klasik söylemler "yok ettik",

"bitirdik" demagogisini kullanarak, devam eden süreçte "bu işlerin sonucu budur" mesajını işlemeye başladı.

Ancak devrimci hareket kısa bir süreçte kendini toplamış, dostlarının ve düşmanının karşısına kaldığı yerden çıkmıştı. Hem de eksiklerden daha güçlü, daha tecrübeli ve kitleleri kucağı olan bir biçimde. Düşman bu süreçte devrimci prestij kaybederken, devrimci hareket umut olamaya başladı. Artık "yok oldu", "bitti" sözleri fiisiliteyi söylenirken, "kendini süratle toparlayan örgüt" tanımı daha sık duyuluyordu. Zaman içinde birçok gelişme 12 Temmuz'un bir bitiş değil, bir çok yeni geleneği ifade ettiğini gösterdi. Bu gelişmeleri ne darbeci ihanet tetesi ne de üç düşmanlarımız yıkabilirdi.

Önce kadar baykına, ona pehinde rağmen gelişen, büyüten ve hatta o kadar "umut" bağlanan ihanet tetesini barınarak eden bir hareketin yürüyüşünü sürdüren, devrimcilerin, Marksizm-Leninizmden nasıbları almış, dogmatik, statükocu anlayışın çökmesi ve anlaşılması zor gelişmelerdi. Oysa bun nendenleri 12 Temmuz direnişi ve şehitlerinin yarattığı gelenekler, anlayış ve değerlerdir. Önderliğiy, kadrolariyla, taraftarları ve kitleleriyle tek bir vücut olan devrimci hareketin strateji, taktik ve politikalarını yatırdı.

İşte bu gelenekler, bugün devrimciliği yaşamak isteyen, ülkesinin geleceğini belirlemek isteyenler için bir rehber, bir manifesto, bir ışık olmaya devam ediyor.

Biz bu kazanca devrim yürüyüşümüzü sürdürüyoruz.

12 Temmuz Sonrası Olgılarının İnfaz Politikası

TC tarihinde ilk defa, herkesin gözü önünde, böyleline aleni bir katliam yapılmıştı. ANAP iktidarı, kendi yasalarını, kendi hukukunu bir yana iterek, bundan böyle terörün tek geçeri "yasa" olacağını ilan etti. Böylelikle "bize karşı olanlar, hak alma mücadelesi verenler, sömürülen, faşizm kuşullarında yaşamak istemeyenler, sosyalizm için örgütlenen mücadele edenler, her şeyi katlamaya hazır olmalıydı" mesajını veriliyordu.

Bu mesajı giderek oligarşinin temel politikası oldu ve katliamlar birbiri ardı ardı. Artık oligarşi kamuoyundaki adıyla "yargısız infaz" politikası güdüyordu.

ANAP'tan sonra iktidara gelen DYP-SHP koalisyonu da bu politikaya tam yol verdi. Tabii "demokrasi", "yefiatik" söylemleriyle birlikte. 12 Temmuz katliamı için "sağ yakalayılabildi" diyen iktidar, onlara katliamın, işkencenin, kaybetmenin sorumluluğunu üstlendi. Artık rahatlıkla "polislin elini kolunu bağlayamayız" demeye başladı.

Olgarşi neden katliam politikasına sarıldı?

Bu sorunun yanıtı doğru verilmediğinde 12 Temmuz ve yaşanan ona şey anlaşılmaz; korku egemen olur ve oligarşinin vermek istediği mesaj yerine oturur. Olgarşinin ona yasa yapmasının ve kendi yasalarını çıkarmasının; kitleleri bıkıp usanmadan faşist propaganda ve demagoji bombardımanına tutmasının çok basit ve açık bir nedeni vardır. Bu neden, yüzürlüye dayanan egemen sınıf bilinci ve bunun zorunlu sonucu olarak bilginlere ve davranışlarına kurulumlaşmış, her şeyiyle içselleşmiş iktidar olma bilinci ya da iktidarının koruma içgüdüsüdür.

İktidarının sarılsadığını, tehlikeye girdiğini hissettiği an bu bilinc ve içgüdü, onu her türlü tedbir almaya zorlar. Artık burada "demokrasi" ya da başka demagogi, dolambaçlı sözlerle, tablolara yer yoktur. Her şey açıktır ve halklara karşı çok boynutlu bir savaş gündeme sokulur.

Ülkemizde de farkı olmadı.

12 Eylül arzuldaki toplumu ve iktidarı sağlamadı. Ekonomik, sosyal ve siyasal huzurun bir türlü yaratılamaması kendi açmazını oluşturunca, giderek toplumsal muhalefeti yükselmeye ve muhalefete devrimcilerin önderlik etmesi, onu iyice çıkmaza sokuyordu. Kürt ulusal hareketinin boyatılması ve Kürt halkının ulusal uyanışı, 90'dan itibaren de devrimci hareketin altınma geçmesi, oligarşi için tehlike çanlarının çaldığını gösteriyordu.

Devrimci hareket 12 Eylül'den büyük dersler almıştı. Daha fazla profesyonelleşmiş, daha fazla bilincinmiş, tecrübeli, mücadele deneyimi artmış ve daha fazla örgütlenmiş Olgarşinin toplumunu yarattığı gelecekle adım adım kuruyordu. Yeni insan, sosyalizm anlayışı, örgütsel demokrasi, siyasal bilinc, kararlılık, inang ve her süreçte sunduğu politikalarıyla sisteme alternatif bir güç olma en büyük adayı.

Böylece bir durum oligarşinin kabul edemeyeceği bir durumdur. O 12 Eylül'e emperyalizmin Ortadoğulu "huzurlu", "istikrarlı" bir Türkiye vardı etmiş. Oysa durum farklıydı. Hemden hemen her gün emperyalist efendileri kulagını çöküyor, gerekli önlemleri almamış istiyordu. Daha fazla "sertleşmeliydi".

"Demokrasi" ve "hukuk kuralları içinde" sertleşmek mümkün olmayacağına göre, iktidar bilincinin ortaya çıkardığı içgüdü daha fazla zora ve siddete başvurmasını emretti. Artık Türkiye halkları ve devrimciler her yönüyle savaş açmış bir düşmanla karşı karşıyaydı.

İşte 12 Temmuz böyleyi bir sürecin sonucu olarak gündeme getirildi.

O güne kadar devrimci hareket ciddi darbeler veruramamış, "bitirdik", "yokettik" sözleri kısa sürede yalanlanmıştı. Emperyalist efendisine (ABD Başkanı Bush) iyi bir "ödü" sunmak ve gözüne iyice girilebilmek için, her şeyi bir kenara bırakıp bu katliamı planladı.

Ancak istediği sonuçları elde edemediğini kısa bir sürede anladı. Devrimci hareketi yeterince tanınamamıştı. Vurduğı merkezi darbeye karşın, "çabuk toparlanabilen örgüt" özelliği göstererek yaralarını sardı. 12 Temmuz'un safamızdaki moral etkisi kısa sürede ağıldı, açılan gedik kapatıldı. Yefiatilicik çizgisi kaldığı yerden devam etti.

Olgarşi açısından özünde tek bir seçenek vardı. O da, bu seçeneğin kaldırılması. Katliamlara devam! Bunun için kontrol edilmesinden MİT'te kadar çekildim verip, milyarlarca para aktitti. Önemli merkezlerde infaz timleri oluşturunca, psikolojik savaşta daha fazla ağırlık verdi. Özel olarak hazırlanmış programlar, "halk üsseti, şi" senaryoları, provokatif yöntemler devreye sokuldu.

Adeta katliamlar Türkiye ve dünya halkları gözünde meşru gösterilmek isteniyordu. 17 Nisan'lar, Ankara, Adana katliamları birbiri takip ederek sürdü. Öyle ki, yüzdü yüz sağ yakalayılabileceği durumdaki infaz yöntemini seçti. Böylece kendisi "Bizim karışmazda olan herkesi aynı akıbet bekliyor."

12 Temmuz Siyasal Zaferimiz Oldu

Devrim yürüyüşünde darbeler kayıplar olacaktı. Çünkü bir savaş içindeyiz ve iki irade varlığıyla bir savaş kazanmak

NİYAZI AYDIN

İBRAHİM ERDOĞAN

İBRAHİM İLÇİ

CAVİT ÖZKAYA

HASAN ELÜYGÜN

NAZMİ TÜRKCAN

Size verdiğimiziz

muzu aydınlatıyor

istiyor. Eşer bir devrimci hareket, bu yürüyüşüne kayıplar, darbeleri göze alıyorsa, sömürü düzenini değiştirip düştürme iradesi ve gücüne sahip olursa. 12 Temmuz, emperyalizme ve oligarşiyi karşı ciddi bir ictdar savasına hazırlanan devrimci hareketin, iç savaş boyunca alabileceği darbelerden sadece biridir. Bunun için 12 Temmuz'dan daha büyük kayıpları göze almadan devrim yürüyüşünü sürdürmek mümkün değildir.

Savaşta çarpışan iki irade birbirini tamamen ortadan kaldırmak için elindeki tüm olanakları kullanırken, asıl olarak iradeli teslim almayı, bir daha karşısına çıkmasını engellemeyi hedefler. Bu anlayış bir darbenin fiziki zararından daha çok devrimci iradeye yarattığı zarar içerir. Buna göre 12 Temmuz'u değerlendirdiğimizde, oligarşinin vurduğu darbe devrimci iradenin ortadan kaldırılması ması değil, önder insanlarımızın fiziki olarak ortadan kaldırılmasıdır. Elbetteki, kitleler ve kendi insanlarımız üzerinde moral açısından zarar veriyse de hareketin iradesini duruma uyduramamış tam tersine, devrimci hareket kayıplarının yerini doldururken, tüm dünyaya "12 TEMMUZ SİYASİ ZAFER YOLU OLMAKALIDIR. BU İSE MÜCADELEYİ DERSLER İŞİĞINDA YÜKSELTMEKTEN" geçiyor dermiş, savaşçılarına, kadrolarına 12 Temmuz'un öğretileriniyle donanmalarını ve 12 Temmuz'u siyasal bir zafere dönüştürme hedefini göstermiştir. "Ve biz bunu başara- cağız. Çünkü biz, bu zamana kadar devrim şehitlerinin yüzünü hiç kızmarmadık" diyen devrimci hareket mücadelesiyse, insanların kararlari, cesaretleri savaşçı- lığıyla 12 Temmuz'u bir yeniliğe dönüştürmüştür, tam tersine siyasal bir zafere olarak tarihinle katmıştır. Onun için 12 Temmuz devrim yürüyüşümüz boyunca kazananın birçok zaferelemeden biridir ve onurta, gururla anılacaktır.

Dünya devrim tarihleri öyle örneklerle doludur ki, fiziki olarak alınan birçok darbe, o ülkenin devrim tarihine sadece bir zafere olarak anılmıştır. Kuba'da Moncada Kışlası başkanı ve Nigarqurda Pancoasas katipli de benzeri örneklerdir. Her iki örnek de, zafere ve yeniliğe, iradelerin birbirine üstün gelmesiyle açıklanmayabilir, bir yeniliğindir. Yine zaman göstermiştir ki, bu iki olay Kuba ve Nigarqurda devrimlerini ya-

ratın zafereleştirmişler.

Ülkemizde de benzeri gelişmeler ya- zandı. Kızıldere'yi "iyiasko", "yeniliği", "yok oluş" olarak değerdendirilen yanlı- darlar. Zafere ve yeniliği fiziki anlamda yok olmaları açıkladıklarından dolayı, THKP-C önderlerinin fiziki yokoluşlarını "her pe- yin birliği" olarak değerdendirirdiler. Oysa zaman yine onları yanılttı. Kızıldere bir yokoluşu değil, Türkiye halklarının kurtu- luşu yolu olduğunu gösterdi. THKP-C dü- şüncesi büyüdü, örgütlü bir hale dönüştü ve bugüne geldi.

Ölüm Örcü direnişinin siyasal zafere kazandığını söylediklerimizde ise neredeyse bütün söz bizi güldürüyor. Bugün görüldü ki, Ölüm Örcü'nün yarattığı siyasal so- nuç tüm emekçi kesimlere yankısını buldu ve gerekli dersleri alınarak saheple- nildi. Mücadelelerin gelişmesinde, boyut- lanmasında fici bir güç ve molvasyon kaynağı oldu.

12 Temmuz iğte boylesine önemli özellikler taşıdı mücadeleye.

Şehitlerimizin Öğrettikleriyle Kazanıyor

"Temmuz acısı çok ağır geldi bize. Birer birer değil, oniksini birden yitirdik. Temmuz'da, hem en değeri yoldasla- rımızdan oniksini, uğruna kavgasını sür- dürdüğümüz değerdendirimizi en iyi savu- nın, devrimci mücadelemizin en ön safle- rında yürüten, ulamık istediğimiz men- zile en hızlı koşan, en değeri canları- mızdan oniksini birden yitirdik. Her za- man en önde koşmuşlardı. Durmadan, yılmadan koşmuşlar, her türlü zorluk ve engelle, nice acı ve işkencelere rağmen hiç yorulmamışlardı."

Yaşadığımız onca şeye rağmen, ayak selesizim giderek güçleniyor ve düşman daha fazla rahatsız oluyor. 12 Temmuz şehitlerinin yaşamalı bu rahatsızlığı ya- ratanların başında geliyor. Onları ömek alldıkça, daha iyi koşuyor, daha iyi sava- şıyorlar.

Onları yaşamalarında inanç, kararlilik, disiplin, adaleti, ahlak ve daha nice olum- lu özellikler, gelle geçici değil iseslemleri, kişilik haline dönüştüğü. Mücadelede yaşamayan boyunca, kavganın parasından burasından tutayım anlayışı değil, prati- ğinin içinde ve önmde olmaları. 30 öne- cesinin anti-faşist mücadelesinin silah e- lde savaşçılarıydılar. Bu anlayışla 12 Ey-

lülü karşıladılar. Tutsak düşükleri za- man, destansı cezave direnişlerinin hem örgütleyicileri, hem de direnişçileriydi. Ölüm Örcü eyleminin önmde, bedene- liye barikat olmak için yer aldılar. Dev- rimci hareketin, yeniden ayağa kalkıp, hızlı koşması için, genç yoldaslarıyla bir- likte, tüm olanaksızlıklara karşı, azlan- madan, sıkıyale etmeden, olumsuzlu- olumsuzlu çevierek mücadeleye ettiler. Ta- rimizmin yazılmasında onların devrimci yaşamalarının payı büyüktür.

"Biri omuzuma dokunuyor, irkiliyo- rum. Takım elbiseli, kravatlı, bana göre yaşılar bir insan. (Niyazi-Aydın, -bn) Sa- şırıyorum. (...) İlk andaki sıcak bir tebes- sum şaşkınlığını alıyor. Yürüyoruz. Aşkısı boykolları nasıl dolduracağımı- zın, işkileri birbirine nasıl bağlayacağı- mızın sıkıntısını duyuyorum. Seçilmiş, güven veren sözcükler, sıkıntılarını ya- vaş yavaş dağıtıyor. Her sorun rahatsız- ve ikna edici bir şekilde cevaplanıyor. Sakinliği bana da geçiriyor. (...) Verdiğim tüm bilgileri ve işkileri derleyip toplayıp bana yeniden anlatıyor. Üç saat sonun- da yanından ayrıldığında kopan bütün işkilerin yerli yerine oturduğunu anlıyo- rum."

Bedeller Boşuna Ödenmedi

Devrimci hareketin, adım adım, sabır, inanç ve kararlilikla savaşı sürdürmesi, gelişmesi ve savaşmayı öğrenmesi zorlu bir süreçtir sonunda oldu. Devrimci- lenin tamamen imha etmek için algarisleri her yolu denediği bugün mücadeleyi ke- simisiz sürdüren devrimci hareket 12 Temmuz, 17 Nisan ve ihanet çetesinin bütün zararlarına rağmen diye düş mü- daleli sürdürebileceğini, çok derinlere çek saldırdığı, kolay kolay yok edilemeye- ceğini gösterdi. Bugüne oligarşinin bütün zararlarına rağmen işi kullandığı bütün yöntemleri reddedilerek, ihanet çetesinin, ahlakımızda, hukukumuzda ve şehitlerinin yarattığı değerdere kadar ka- zandığımız her şeyi yok etme isteklerini karşı mücadeleye edilecek gelindi.

12 Temmuz her şeyden önce, hare- ketine, özgüvene güvenin bir iladesi ol- du. Bu fide ki, her tür özgürlük, mü- dalelesiz, bedel ödendirmeden kazanıla- mayacağına somut olarak göstermiştir. 12 Temmuz şehitleri, oligarşinin caket ve teslim alma politikalarını boş çıkarırken,

ülkümüzde mücadelemın ancak böyleli bir kararlilikla sürdürebileceğini gösterdi. Bu, bugün de geçerli, yarı da geçerli olacaktır.

En kötü şartlarda daha onlarca silah ve bombanın karşısına sosyalizme lan- inancımızı dile getirmeleri, ölmü bilecek, zafere ancak bu sayede kazanılacağı- göstermeleri onların halklarına lan- güvenlerini son anlarına kadar taşımaları bu özgüvenin yansıması olarak devrimci harekette ve halklarımızın mücadelesin- de yeri etti ve özümsemi. Onların söyle- mek istedikleri yerine ulaşmıştı. Bu özgü- venle 16-17 Nisan'ı yaratık. Gelecek bü- yüdü, gelişti ve "Bayrığımız ölmü den bir yanında dalgalanacak", "Cesaretini varsa gel" sözlerine ulaştı. O gün, dire- niş kalesinden dalgalanan sadece umu- dun bayrağı değil, inanç, yoldaslık, gele- ceğe, hareketine lan güven ve hangi şart altında olursa olsun, düşmanın razile edip yenmek vardı. Bu büyüme, bir yarış haline dönüştü. Adana ve Ankara'da ge- hitemizcin kanlarıyla duvarlara tam inanç ve değerdendirilmesi, hiçbir silah olmadık halde tüpüğü silah haline dönüştürmeleri, "Hiçbir Devrimci Solcu teslim olmaz" şiarları, olanaksızlıklara ve dezavantajlara rağmen eylem yapabile- me cesaretleri, yoldaslarını düşmana bırak- mak için ölmü göre almaları ve sayı- lamayacak denli küçükü büyüklü, gele- nek ve değere sahip olduk.

"Hogörü", "değişim", "yumuşama" vb. sözlerini sıkça duyduğumuz bir döne- mi yaşıyoruz. Bu sözlerin altında yatan burjuvazinin iktidara sunduğu boyundur- ruğun kadile ele silinmesidir.

Burjuvazi, sosyalizm hayalinin ölüdü- nü, kapitalizmin kazandığını, dolayısıyla kendi sistemlerini kabul etmekte başka bir seçeneğin olmadığını bugün halklara daha fazla dayatıyor. Bunun için de sık sık yukarıdaki sözleri kullanıyor. Bu söz- lere aldanmayan, başkaldıran halklara ve devrimcilerle ise şaşırtan en büyüğü uygulamaları. Emperyalizmin "yeni dünya düzeni" adı altında açtığı savaş karşısın- da 12 Temmuz gibi direnişlerin değeri ve önemi bir kat daha artıyor. İnancın yü- rüne ölmenin dünyada yozlaştığı, hatta yok olduğu böyleli bir dönemde hiçbir kayıpla kapılmadan, geleceğe lan gü- venleriyle ölmü seçmek 12 Temmuz şehitlerini apayrı bir yere koymaktadır.

ÖMER COŞKUNIRMAK

YÜCEL ŞİMŞEK

BÜLAL KARAKAYA

ZEYNEP EDA BERK

FİNTÖZ DİKME

BULUTHAN KANGALGİL

sözünü tutacağız!

SHP işgali 8. günde bitirildi... İnfazlara tepkiler sürüyor... "Susmayacağız, boyun eğmeyeceğiz"

Ankara'da Devrimci Sol Güçler'in yargısız infazları, katliamları, devletin faşist politikalarını ve SHP'nin bu politikaları ortak olmasını protesto etmek için SHP Çankaya İlçe binasında 30 Haziran günü başlattıkları işgal 8. günde noktalandı.

Devrimci Sol Güçler, SHP'li Mehmet Altunçu'nun ihbarıyla iki Devrimci Solcu'nun katledilmesi ilgili basın açıklaması yapmak için 30 Haziran günü SHP Çankaya İlçe merkezine gittiler. Ancak panzerlerle, çevik kuvvet ekipleriyle kapıda bekleyen polis, binaya girişle saldırıya geçerek dokuz kişiye gözaltına aldı.

Bunun üzerine Devrimci Sol Güçlerden bir kısmı polis barikatını yarakar işleri gimeyi beşardi ve binayı işgal ettikleri açıkladılar. Gözaltına alınanların serbest bırakılması ve yargısız infazlara protesto etmek için başlatılan işgale birlikte, parti binasının pencerelerine "SHP İlgirlikçilerinden, Mehmet ve Yüksel Yıldırım Hesabını Soracağız", "Yargısız İnfazlara Son", "Yaşasın SHP İşgalimiz" yazılı

Devrimci Sol Güçler imzalı pankart ve dövizler asıldı.

İl Başkanı Şerif Vural parti binasına polis çağırarak işgali kırmak istedi. Ancak SHP'nin demokrat tabanı ve Çankaya İlçe Başkanı Haydar Yıldız, "Adımın bir daha polis işbirlikçi olarak alınmasını istemiyorum" diyerek bu işbirlikçi tavra karşı çıktılar ve polis binadan çıkardılar.

İşgalin ikinci günü, İl Başkanı Şerif Vural ikinci kez polis çağırarak, Devrimci Sol Güçlere binayı terk etmeleri için 10 dakika süre tanıdığını söyledi. İlçe merkezine kuşatan polis işgale saldırmak için kolları sıvamışken, yine SHP tabanının karşı çıkmasıyla bunu başarmadı.

Devrimci Sol Güçler polisin parti binasına girmesinden sonra, içerde barikat

Hem "sosyal demokrat" olacaksınız, hem de katliamlara onay vereceksiniz! Devrimci Sol Güçler bu aldatmacayı işgale protesto etti.

kurarak, dışarıda biriken halkı sloganlar ve zafer isaretilerle selamladılar. İşgali ılgılye izleyen halk, Devrimci Sol Güçlerin direnişine destek verdi.

Halkın işgale olan ilgi ve desteği polisi giderek daha fazla rahatsız etmeye başladı. İşgalin üçüncü günü, polis bu kez davetsiz olarak binaya girip direnişçilere saldırıya çalıştı. Ancak bunu başarmadı. SHP milletvekili Salman Kaya da parti binasına gelecek direnişçileri polise teslim etmeyeceklerini söyledi.

Halkın önünde daha fazla tehlik ol-maktan korkan polis, binanın etrafında oluşturdugu barikatları kaldırarak işgale merkezinin varlık emelinde kaldı.

Kamu Emekçileri ve Öğrenci Gençlikten Direniş Desteği

İşgalciler memurların Ankara'da yapılacak eyleme destek verememsi hüznü yaşanarak, bu kez BEM-SEN'i ve SAĞLIK-SEN'i memurlar SHP Çankaya İlçe binasının önüne gelecek alkışlarıyla, sloganlarıyla direniş emuz verdiler. "Memruz Haklıyız Kazanacağız", "Sivas Katliamının Hesabı Sorulacak" sloganları, direnişçiler kuşamlar ve alkışlarla karşıldılar. Sivas'ta yaşanan devlet destekli katliamı öğrenen işgalciler de "Sivas Katliamının Hesabını Soracağız" yazılı dövizler asarak katlihle olan ofislerini haykurdılar.

Bornova'da Ankara'ya kadar devam eden yürüyüşlerin tamamlanan öğrencilerden EYO-DERİ bir grup da SHP binasına önüne gelecek direnişçileri selamladı. "Direnişiniz Direnişimizdir" diyen EYO-DERİ'ler alkışlarla ayıldılar. SHP Kadın Komisyonu'nun bir grup da işgali desteklediklerini açıkladı.

8 gün devam eden işgal boyunca direnişçiler konuşkanlar, kararlıklarından hiçbir şey kaybetmediler. Hala, yarı, türküler, sloganları hiç eksilmedi. Ne polis, ne de işbirlikçi SHP yönetiminin baskı ve gözetimci vermesi karşısında direnişçilerden bir grup da işgali SHP'nin katliamı yüzünü tüm Ankara gördü.

Devrimci Sol Güçler, 7 Temmuz günü direnişçiler tarafından SHP Çankaya İlçe binasında bir basın açıklaması yapılarak, işgali bitirdiklerini açıkladılar. Direnişçiler amacının SHP'nin devlet teröründe suç ortaklığını protesto ve teşhir etmek olduğunu, bu noktada kamuoyu oluşturdıklarını ve eylemin amacına ulaştığını söylediler.

İstanbul'da da Tepkiler Sürüyor

Mehmet Eroğlu ve Yüksel Güneşli'nin Gaziosmanpaşa'da katledilmesine yönelik tepkiler sürüyor. Marmara ÖZGÜR-DE, Çarşıda Hukukçular Derneği ve İHD, yaptıkları açıklamada yargının görevini de polisin yaptığı ve insanları katlettiğini belirttiler. Beyoğlu Mis Sokak'ta yapılan ve Marmara ÖZGÜR-DE, Halkın Hukuk Bürosu, Çarşıda Hukukçular Derneği, İHD ve Demokrasi Partisi'nin temsilcileri katıldığı basın açıklamasında, pervasızca ard arda katliamlar gerçekleştirildi vurgulandı.

ÖZGÜR-DE'li aileler de yaptıkları açıklamada, Mehmet Mehmet Altunçu'nun, il gencin ölümüne muhbirlik yaparak ortak olduğunu, tüm bu katliamların takip-si olacağını söylediler.

Adana'da SHP işgali

ÖZGÜR-DE'li aileler 7 Temmuz günü Gaziosmanpaşa'da Mehmet Eroğlu ve Yüksel Güneşli'nin katledilmesinden sorumlu Gaziosmanpaşa SHP'li Mehmet Altunçu'nun SHP'den ihbar edilmes ve Sivas katliamının sorumlularının cezalandırılması konusunda SHP'nin ciddi gişimlerde bulunmasını sağlamak amacıyla SHP binasını işgal ettiler.

Saat 11.00 sıralarında il binasına "Katliamların Sorumluları Yargılansın" yazılı bir pankart asan aileler, "Eylemimiz SHP tarafından bu konularda açık ve samimi bir şekilde söz verilene ve somut adımlar atılana kadar devam edecektir." dediler. Ailelerin işgale baştan ser tepki gösteren yöneticiler, aileleri birkaç cümleyle bağışladılar samıyalla karşıldılar. Ailelerin bu vaatleri alınmadıklarını, yazılı belge istediklerini belirttikleri üzerine, "Siz kimsiniz ki, yazılı belge verelim" di-yerek ailelerin üzerine saldırdılar ve dövizlerini yarıttılar. Aileleri polise atarmayacaklar tarzda tartışarak dışarı atmaya çalıştılar. ÖZGÜR-DE'li aileler amaçlarına ulaşana kadar eylemi sürdürecekleri ve hiçbir koşulda vazgeçmeyeceklerini söylediler. Ailelerin kararlı direniş karışında bir adam atan yöneticiler ise, Seyhan İlçe Başkanı Abdullah Kolu im-zalı Mehmet Altunçu'nun görevinden alınmasını daid görüşme yaptıklarını ve soruşturma açıldığını geçen bir belge vermek zorunda kaldılar.

Aileler yaklaşıp beş saat süren işgale, "Vaatlerin takip-si olacağı" diyerek son verdiler. Halka karşı söz işleyenler, böylece kararlıklar görecektir.

yorum... yorum... yorum...

Sosyal demokratlar!

SHP katliamların suç ortağıdır

SHP'yi hala "sol", "demokratik" bir parti olarak görip ondan medet umanlar, artık gerçeği görsünler! SHP ölgirlikçi partisi, kongrelinin hizmetkardır.

Bir düşünün! SHP katliamı ortağı olduğundan buğüne kadar ülkemizde kaç devrimci katledildi, kaç gece yarısı evleri kuşatılarak kurşun ve bomba yağmuruna tutuldu? Üniversitelerde, işlerde kaç öğrenci gözaltına alındı, işçilerden kaçırıldı? Emekçi halkın kaç evladı şeffaf karakollarda gözaltına alınarak katledildi? Kaç işçiden atıldı? Kaç memur sendika istediği için coplandı? "Sosyal demokrat" belediyeler kaç geçeköndü yere bir edip yoksal halkı evsiz bıraktı? Kürdistan'da kaç köy bombalandı, yakılıp yıkıldı? Kaç Kürt köylüsü "terörist" denilerek köy meydanlarında kurşuna dizildi? Bunlara birçoğuna hesaplamak artık imkansız hale geldi. SHP'nin demokratik işlemlerinden 24 saat tam randımanla işleminde de kendini ele veriyor.

İşte SHP'li Mehmet Altunçu. İki devrimciyi polisi ihbar ederek katletti. İşte SHP'li İnsan Haklarında Sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Kahraman; Amerikan filmi izler gibi devrimcilerin katledilmesini izledi, katliamı engellemek için kulmi bile kurdurmadı. İşte SHP Genel Başkanı Erdal İnönü; Sivas'ta devletin gözaltımında insanlar katledilirken, sessiz kaldı, kendi partilerinin tepkilerini daid duyusallı? Olarak değerdilerdir katillerin kurmacasına yamaya devam ediyor. Yargısız infazlara tepki duyuyor, karşı çıkan SHP'li gençler daha dün polise teslim edildiler, daha dün gençlik komiseri şarfu bu nedenle feshedildi.

Demirel'i MCP'li faşistlerle birlikte destekleyen, yine MHP'li faşistlerin desteğiyle Demirel'i Çankaya'ya taşıyan SHP'nin, ilerici, demokratlar, devrimcilerle yönelik tüm baskı ve katliamlara pay sahibi, suç ortağı olduğu görülmüyor mu?

Yargısız infazlara karşı çıktığı için kendi gençlik komiseri olanı fesheden, üyeleri polise teslim eden, polis işbirlikçisiyle işlemleri, katliam izleyen baskınlara SHP devlet terörünü bizzat uygulayan partilerden biri değil mi? Oursla, namuslu, dürüst SHP'li, sosyal demokratlar, SHP'ye umut bağlayanlar! SHP'nin halk düşmanı politikalarına daha ne kadar gövde yunması düşündüyorsunuz? Bataklıkta yaşayan, bataklıktan çıkışlığı bilmiyor musunuz?

SHP'li olmak ve desteklemek tüm bu saydığımız cinayetleri, baskıları ve uygulamaları desteklemek değil mi?

Oursla, halkın ve ülkenin seven, "ben demokratım" diyen bir kimsenin SHP gibi ölgirlikçinin işkoluğu yapan, adı katliamlarla anılan bir partide yeri olmayacağına inanıyor. Buna layık değilsiniz.

SHP'den hesap sorun. İşbirlikçi yöneticilerinizi istifaya zorlayın. Böylesi bir adam, Türkiye halklarına karşı sorumlu bir davranış adımıyla olcası gibi, vicdanlarını rahatlatayacak, onurumuz gülmeyeceğini düşünecektir.

Karşı çıkm, gerçikleri söyleyin, istifa eden, sorumlulardan hesap sorun ve vicdanınızı temizleyin!

Bornova yürüyüşçüleri Ankara'ya ulaştılar

24 Haziran günü İzmir Bornova'dan yola çıkan yürüyüşçüler, polis baskılarından ve bir grubun son anda eylem kırıcı tavır içine girmesine rağmen, Ankara'ya ulaştılar.

2 Temmuz günü Bursa'dan Eskişehir'e doğru gelen yürüyüşçüler, Eskişehir'e gelmeden önce konakladıkları Seyitgazi yolu üzerindeki bir testiste polis tarafından tutuldular. Kimlik kontrolü baha-nısıyla lokantanın mutfağında tutsak edilen öğrenciler, zorla bir otobüse bindirile-rek polis ve jandarma eşliğinde Ankara'ya getirildiler. Aynı gün saat 18.30'da Eskişehir'e girecek olan yürüyüşçü memurları katilip Ankara'ya onlarla birlikte yürümek isteyen öğrenciler, polis tarafından böylece engellenerek Eskişehir'e sokulmadılar. Ankara Emniyeti tarafından Ankara'ya girmeleri engellenen öğrenciler, Ankara'ya 120 km. uzaklıktaki bulanan bir dinlenme tesisi gereklilikler burada fiili olarak gözaltında tutuldular.

Ancak öğrenciler polis baskılarına yararak otobüsü terk ettiler ve ne yapılabileceğine karar alıncaya kadar testiste konaklamaya karar verdiler. Burada Ankara'ya yapılacak yürüyüş için çalışmalarla başlayan öğrenciler, Eylem Komitesi içinde yer alan Devrimci Proleter Gençliğin dayatmacı tutumuyla karşılaştılar. Eylem Komitesi, yürüyüşün geri kalan kısmı için "otobüslerle ODTÜ kavşağına giderek, burada karışılma komitesiyle buluşma ve şehre kadar yürüme" karar aldığı halde, Devrimci Proleter Gençliğin temsilcisi, bu kararın tüm öğrenciler tarafından alınması gerektiğini savundu. Bu, Eylem Komitesi tarafından kabul edilmeyince de "Ankara içine kadar otobüslerle girme ve şehrin merkezinde kapalı eylemler yapma" önerisini getirdi. Ardından kabul edildi de, edilmese de bu öneriyi uygulamayacakları söyleyerek kendi insanlarını Eylem Komitesinin inisiyatifi dışında otobüslerle Ankara'ya gönderdi. Devrimci

Proleter Gençlik grubu eyleme bu şekilde darbe vurduğu için, Eylem Komitesinden pıkkandı. DPG ise, zaten kendilerinin de yürüyüşten çekildiklerini açıkladılar.

13 kişi kalan yürüyüşçüler Ankara'ya otobüslerle geldiler. Ankara'ya geldikten gün iki olarak İHD'ye giden ve direniş sürdükçe için burada kalmak istediklerini belirten yürüyüşçüler, İHD tarafından reddedildiler. Ardından çeşitli demokratik

kitle örgütlerini ve direnişte olan Kağıthane işçilerini ziyaret ederek desteklerini sundular. 6 Temmuz günü Sivas şehitleri için yapılan cenaze törenine katıldılar. Eylem Komitesi'nin inisiyatifi tanımayarak yürüyüşü terk eden DPG'nin törende Yürüyüşçüler izmali "Yaşasın Ankara Yürüyüşçüleri" pankartını açmaları ise siyasi faydacılığın bir örneği daha oldu-turdu. ☺

Gözaltındaki çalışanlarımız serbest bırakıldı

Gazetemizin İstanbul merkez bürosunun 21 Haziran günü polis tarafından basılıp taltim edilme-sinden sonra 15 gün gözaltında tutulan 19 arkadaşımız 5 Temmuz günü İstanbul DGM tarafından serbest bırakıldılar. "Darbeci Çözüm" dergisinin bürosunun vasıtasıyla suçlanılan arkadaşlarımız Gayrettepe'de tutuldukları sürece "Biz de darbeci-yiz, şimdiki kadar size sadece biz saldırdık. Şimdi hem biz öldürceğiz hem de bizim çocuk-lar (darbeciler) öldürecekler" denilerek işkence-ler geçirildiler.

Arkadaşlarımız gözaltında yaşadıklarını anlat-tılar.

"Çevik kuvvet otobüs-üyle işiye sübenin önü-ne geldiğimizde saldıran başlaştı. İşkencehane-den çıkan işkencecileri görmememiz için başla-mamız gerek istidiler, ama emmedik. Aklı dengesi bozuk bir kadına para ve-rerek üzerimize salan po-lisler, göbğahi taktıma-mız üzerine topluca üzerimize saldırdılar. Sağlarımızdan sürüklenec-tek "gazino" denen bölü-me indirilirdik, bir arka-daşımızın sesi geliyordu kalduğımıza. "Hayvan herifler, gazetemizi sustu-ramayacaksmız!"

Gazinyo önce bayan-lar sonra erkekleri indir-

diler. Gazetemizin sahibi Gülten Şeşen işkenceci-lerin varmasıyla birlikte gazino ana baba gününe döndü. Her birimiz bu saldırları karşı koyarak birbirimize sahip çıktık.

Hücrelere alındıktan sonra, arkadaşlarımızın aumlarını kontrol etme-yeye çalıştık. "Gazetemizi susturamayacaksmız" di-ye bağırarak arkadaşımız, hücrelere indirildikten hemen işkenceye alındı. İşkenceciler psikolojik üstünlük savışımız başla-yor. Mazgallarımızı ka-patmalan üzerine yarım saat kapıları vurdu. Bu-nun üzerine üç arkadaş-ımız hücreden çıkıp dövüldü. "İnsanlık Onu-ru İşkenceyi Yenecek" sloganlarıyla birlikte bir süre sonra mazgalları aç-tırdık.

Açlık grevindeyiz. Salı gününe işkence seanslan başladı. Bilgi almak, sor-gulamak gibi bir niyetleri yoktu. Direniş tavırımıza kırmak istiyorlardı. Arka-daşlarımızı askıya alını-yor, ısılatıyor, vantilatör önünde bekletiyor, elektrik veriliyor, cinsel saldırıya uğruyor, kusaca-sı aklı gelen her türlü iş-kence yöntemi kullanılı-yordu.

Darbecilerin yarattığı desifreyasız polis malzeme olarak kullanyıor ve insanları umutsuzluğa it-meye çalışıyorlar. "Dağıl-

dınız, bittiniz", "Kökünü-zü kuruttuk", "Biz de darbeciyiz" klasik söyle-melere karşı "Darbeciler kalkan elleri kıracağız" sözleri eklenmişti. Arka-daşlarla birlikte polislin meras üstünlüğüne itibay-çı olduğunu ve bu yüzden saldırdığı yorumunu yapı-yor. Korkuyorlar ve korkutukları da söyle-mekten çekiniyorlar. İş-kenceye aldıkları bir ar-kadaşımıza "Ne kadar sizi bitirsek de, kahveye gitti-gimize kapıya birkaç konuma koyuyoruz" diye-rek ruh hallerini sergili-yorlar. Anıyıyor ki, tek kişi kalsak da işkenceci-ri korkutmayla yetiyoruz. Bu bize büyük bir moral ve dayanma gücü veriyor.

Gözaltında bulunduğumuz ilk üç gün işkence tüm yoğunluğuyla sürdü. Üçüncü günden sonra sis-temli işkence yazarmız Tuncer Bağdıroğlu üze-rinde yoğunlaştı. Diğere-leri kaba dayakla yetini-yor. Bu süre içinde her-ferelerimizde sorguya gid-en arkadaşlarımız bekler-ken, durumları hakkında birbirimizi haberdar et-meye çalışıyoruz. İnsan vücuduna hayret ediyö-r. Çünkü vücudumuz-daki morluklar ve yara izleri birkaç günde geçiyor.

Açlık grevizini sürü-yor. Gözaltının 10. günü-lye, polis bir başka yerde gözaltına aldığı ve

üzzerleten tüm işkence yöntemleri denenen biri bayan iki arkadaşımız Kamber İnan ağır, okurumuz İklim İnan hafif yaralan-ken, büromüzdä maddi hasa-meydana geldi. Her gün bü-ro-nun otindem eksik olmayan siyasi poliler ise, olay saatin-de orada yoktular.

Daha önce de kontre-gilla yöntemleriyle Mücadele gaz-etesi aleyhine propaganda yapan ve çevreye kendisini devrimci demokrat olarak ta-nıtın Soner Çelebir isimli ya-sa, temsilcimiz Eray İnan'ın kişiliğine saldırmak okur-mamız bilincini bulandırmaya çalışmıştı. Mücadelelin geli-şimini engellemeye çalışan

Gövaltı sürümün son saatlerine kadar kullandı. 5 Temmuz günü DGM'ye çıkartıldı. Biz 15 gün boyunca gözaltında tutulmalma uğru-yor. Savcıyan soruları her şeyi aynatıyorlar. "Darbeci Çözüm"ü bas-tığımız, 7 kişiyi yaraladığ-ımız, Devrimci Sol üyesi olduğumuz" vs. "İddia" ediliyordu. Savcı suçla-malara kendisi de inan-mamasına rağmen, pol-is senaryosunda kendisi-ne verilen rolünü oyna-maya çalışıyordu. Hepi-mizin ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı. İki arkadaşımız gidiyordu.

Kaldığımız yerden de-vam ediyoruz. ☺

Bunlar kime hizmet ediyor?

Kars büromüz 28 Haziran günü, saat 16.00 saatlarında bir çaklı üç kişinin saldırısına uğ-radı. Saldırıda muhabirimiz Kamber İnan ağır, okurumuz İklim İnan hafif yaralan-ken, büromüzdä maddi hasa-meydana geldi. Her gün bü-ro-nun otindem eksik olmayan siyasi poliler ise, olay saatin-de orada yoktular.

Daha önce de kontre-gilla yöntemleriyle Mücadele gaz-etesi aleyhine propaganda yapan ve çevreye kendisini devrimci demokrat olarak ta-nıtın Soner Çelebir isimli ya-sa, temsilcimiz Eray İnan'ın kişiliğine saldırmak okur-mamız bilincini bulandırmaya çalışmıştı. Mücadelelin geli-şimini engellemeye çalışan

Soner Çelebir, büyük kez uyarılmasına rağmen, ymı suçları işlemeye devam etti-miş, son olarak da kendisine fi-li tavrı almamak Devrimci Sol Güçler tarafından dövülerek cezalandırılmıştır. Alkalıkta sını tanımayan bu şahıs, dü-vüldüğü gün intikam almak için yetisini Mücadele bü-ro-suna saldırmıştır.

Büromüza yapılan saldırı, Karvaki devrimci, demokrat ve yurtsave insanları tarafın-dan protesto edildi. Alkalıkta oluş biçimi ve sonrası saldı-rıların "yalnız" olduğunda da ortaya koyuyor.

Şu anda muhabirimiz ald-ğı derbı başk başkisine rağ-men hayati tehlikeyi atlamaş-tırılmaktadır. ☺

22. büromuz Mersin'de

Oligarşinin her türlü sal-dırısına karşı, işçi, memur, öğrenci, tüm emekçi halk-ların sesi, soluğu olan ga-zetemizin bürosu, bürosu 4 Temmuz'da açıldı. Mersin büromuz açılır, merkez büromüza yapılan azgınca saldırı ve çalışanlarımızın gözaltına alınmasına karşı, küçük ama güzel, anlamlı bir yanıtı. Biz gücümüzü koruk burjuvazinin iktisat-larından, kendine güven-sizliklerinden değil, halk-ın, halklığımıza olan inancımızdan alıyoruz. Bu inancı ve inanca selendik açılışımıza kendi konuk-larımıza. Biz çok edemeyeceklerini, halkın ve sava-şanların sesi olmamızın engelleyemeyeceklerini anlat-

tık. Konuklarımızın fabrika-lardan, konduklardan, ün-iversite kampüslerinden, cezaevlerinden yükselen "Haklıyız Kazanacağız" haykırışlarını bir de sesi-mizi katarak selamladık.

Açılışımıza yoğun ilgi vardı. Antep'ten, Adı-na'dan, Samsun'dan ve Mer-sin'den insanlar "Kavgamız Kavgamızdır" diyerek katıl-dılar. Ülkenin her yanında, mücadele dostlarımız gönderdiği mesajlar gücümüze güç kattı. 52 gün sü-ren onurlu direnişin yüzle-rinin arkası ve zaferle kı-rın, bunu "Haklıyızdı, Di-rendik, inandık ve Kazan-dık" sözleriyle ifade eden Turbo işçileri onur konuk-larımızdır. ☺

Sivas'ın, Sivas'ların hesabı sorulacak

Bundan 450 yıl önce, koca bağı koca Kadim Sivas'ında Banazî Pir Sultan Abdal...

"Gelin canlar bir olalım/Yoksulun hakkın alalım" diyen ve bundan 450 yıl önce Sivas'ta taşlanarak öldürülen Pir Sultan...

1 Temmuz 1993... 450 yıl sonrasına... 450 yıl sonrasının Sivas'ında katliam: 36 ölü, 60'tan fazla yaralı.

Dört yıldır Sivas'a bağlı Banaz'da düzenlenen ve bu yıl ilk kez Sivas merkezinde yapılmasına karar verilen Pir Sultan Abdal Kültür ve Sanat Şenliği, ellerinde 450 yıl öncesinin taşlarını, sopalarnı taşıyanlarca kana bulandı.

Neydi Sivas'ta yaşananlar?...

Sivas'ta açık bir katliam gerçekleştirildi. Bilinçli yapılmış, organize geliştirilmiş bir tavır olduğu daha şenlik başlamanın bir gün öncesinde yerli basındaki haberlerde kendisini ele verdi. Sivas halkı gelecek olaylara uyarılmıştı. Yerel basın attığı manşetlerin dışında, şehirde "kimin dağıtıldığı belli olmayan" bildiriler dolamaya başladı.

Yerel basında "Müslüman mahallesinde saygıya şaygıya satılmayız", "Aziz Nesin dinimize küfredti", "Sivas'ta neler oluyor?" gibi başlıklarla ısırılan hava, "Müslümanlar" imzalı bildirilerle beslendi. Surelerle bezelen bildiri ile Sivas'ın "Müslüman" halkı resmen savaşta davet edildi. Devlet halkları birliğine kırılma politikasının ilk adımlarını atıyor. Faşizm haldar arasında süren çelişimleri yaratıp, bunları körükleyerek, yeni bir katliamı daha tezgahladı. Sivas katliamı önce yapılan cin somursuğu de işte bu amaca hizmet etti.

Konya ve Kayseri'den bir gün önce gruplar halinde insanlar geliyor. "Bizim Sivas" gazetesinde de çığırknlığını yaptığı bu "gaza", şenliğin ilk günü başlıyor. Daha ilk gün açılan standlara saldıran gerici ve faşistler sonu alamadan geri dönüyorlar. Arma bu olay katliamın ilk habercisi oluyor. Bu saldıran Sivas büromuzun açtığı Mücadele Standı da payını alıyor.

Halk, yerel gazetelere protesto da yetmedi. Bu arada, şenlik organize komitesi ilk günkü saldırı sonrası, stand-

✓ Sivas şehitleri yüzbinlerle sahiplenildi. Protestolarda yüz binlerin öfkesi, milyonların hesap sorma isteği var.

✓ Devlet ikiye bölünmüş. Suçunu gizlemeye çalışıyor. Öfke seli katilleri şimdiden boğmaya başladı. Panik içinde birbirlerini suçluyorlar.

✓ Faşist katliamların hesabı sorulacak. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Hiçbir katil halkın öfkesinden, halkın adaletinden kaçamayacak.

ları Kültür Merkezi'ne alırken, yazarların Burcuca Medresesi'nde kitap inzamlarını yapıyor.

Vakit Cuma namazına gelirken, ortalık hareketleniyor. Yazarların kitaplarını inzalaadığı Burcuca Medresesi'nde bir kişi "dinsizlere ölüm" diye slogan atıyor. Aynı anda başka birisi "oza'nızı bulacakmış" diyor yazarlara. Yazarlar kaldıkları otele dönerken yolda da saldırıya uğruyorlar.

Kentteki değişik camlarlar Cuma namazını kılma grupları, namaz sonrası merkezdeki Paşa Camii'nin önünde toplanmaya başlıyorlar. Cuma vazaazında özellikle "Kuran'ın korunmuşluğu" dil uzatıldığı konusu işleniyor. Bu arada

İtöplanlar insanlar arasında Milli Gençlik Vakfı yurtlarında kalan öğrenciler, üniversitenin ve çarşı esnafının tescilli faşistleri dikkat çekiyor. Her şey aheni.

Grubun ilk durduğu Valilik binası oluyor. Vali, Pir Sultan şenliği etkinliklerini desteklemek amacıyla şenlik ve topluluk haykırıyor: "Şerefiz Vali", "Vali İstifa". Polis olay yerinde, müdahale ediyor.

Polis, adeta faşist-gerici kitleyi korumasına, onlara ilerliyor. Topluluk ozanları antının önüne geliyor. Ant çevresinde bulunan standlara da saldırırlar, daha sonra antı taşıyanlara başlıyorlar. Tıpkı 450 yıl önce Pir Sultan'ı taşıdıkları gibi taşıyorlar. Sonra Kültür Merkezi önünde

bulunan stand sahifelerine ve burada yapılabilecek paneli izlemeye gelen yaklaşık 1500 kişiye saldırıyor. Saldıran 5000 kişilik faşist ve gericilerce bizzat Sivas Emniyetinin sivil polisleri önyak oluyor. Karşılıklı taş ve sopalarla çatışmalardan yaralananlar oluyor. Polis saldırdığı uğrayan kitleyi kamerası alırken, saldıranları almaması dikkat çekiyor. Kültür Merkezi binasına sığınıyor. Kültür Merkezi faşistlerce sarılmışken, çarşiden türkü ve haley sesleri geliyor. Telefonla belli yerlere haber veriliyor bir komite oluşturuyor ve bu komite inisiyatifinde insanlar şakıllı bir şekilde buradan uzaklaşıyor.

Anıta saldırın. Kültür Merkezi'ni kuşatan ve çatışan faşistler ve gerici Madimak Otelindeki kitle ile birleşerek daha da kalabalıklaşıyor. Aralarında RP'li Belediy Başkanı, Belediye Meclisi üyeleri görüyorlar. Belediy Başkanı, Kültür Merkezi önünde toplanan insanlara "Gazaniz mübarek olsun" dediğini unutmamasına, Madimak Otelinde toplanan kitleyi "yatırtmaya" çalışıyor. Karamollaoğlu kitleyi "yatırtmaya" çalışırken, aynı Karamollaoğlu'nun başkanlığını yaptığı Sivas Belediyası'ne ait bir keçe ile Kültür Merkezi önünde ozanları anıta, saldıran kitleye veriliyor. Faşistler tıci azgınlaşıyorlar. "Ya Allah İntikam", "Azize Ölüml", "Bismillah Allahühker", "İslama Uzanın Eller Kırılın" sloganları duyuluyor. Faşistler kan istiyor. 5 saat boyunca taşlanıyor kitle ateşe veriliyor. İçindekiler 80-90 kişi kırılıyor. Belediyeden anıta engelleniyor, gelmesi engelleniyor, Valilik "Kitleyi İstafeden sıkılacak su ile dağıtın" diyor. Belediy Başkanı'nın "hoşuna gitmiyor" bu öneri. Karamollaoğlu otları taşlamakta kullanan otlar önündeki kaldırım taşlarını söktürmekle başlıyor işe. Sonra hem Emniyet Müdürü, hem de Vali gibi davranıyor. Otlar tamamen yanıyor. Sonuç: 36 ölü, 60 civarında yaralı.

Katillerden Değil, Katilidenler "Suçlu" İlan Ediliyor

Katliamdan sonra yapılan resmi açıklamalar bir ibret tablosu oluşturmuyor. Çiller, yaptığı açıklamada ile ciddiyetsizliğini

Sivas muhabirimizin izlenimleri

"Öfkenin içindeydik"

1 Temmuz günü Pir Sultan Abdal etkinlikleri çerçevesinde Burcuca Medresesi'nde biz de diğer standların yanında standımızı açtık. Kitaplarımız, gazetemiz, kaseler ve panolarımızla oradaydık.

Daha ilk gün Emniyet Müdürü Doğan Onar ile birlikte kalabalık bir polis grubu standımıza şöyle bir göz attılar! Emniyet Müdürü satılmış yayınlara alıp incelemeye şöyle derken ayrıldı. Ardından da telsizle bu konuda emir verdi. Diğer standlara dokunmayan, bakmak gereğini duymayan polis, bizim standı tahminle edemiyor. Biz bu keyfi tutuma sessiz kalmadık. Bir açıklamaya yaparak, polis tavrını protesto ettik, türkülere ve haleyimizle karallığına haykırarak.

Ertesi gün standların açılmasına izin verilmedi. Bunun üzerine biz de standımız Kültür Merkezi'ne taşındık. Saldırının olduğu gün de, yine haleyimizle, tür-

külerimizle çalışmalarımızı sürdürüyorduk. Mücadele Tiyatro Birimi'nin oturması ve Banaz'da "Muş Gibi" adlı oyunu oynamayı düşünüyorduk. Hazırlıklarımız tamamdı ancak saldırı ve katliam bunları gerçekleştirme engel oldu.

Saldırı sırasında standımızda bulunuyorduk. Kalabalık geldiğinde, çevredeki insanlarla birlikte tüm standlar toplandı. Panige kapıldık; direnecektik. Çevreden taşlarla topলামaya, kendimizi konak için stand masaları ve sopalarla baskılarla tutuşturmaya başladık. Kadın ve özellikle çocukları korumaya aldık. Bu sırada bazı kamerası çeken polis, saldırganlara haykırıyor: "Kamera İstemsizlik". "Kamera Defet" baskımlıyor. Saldırganlarıyla polisi protesto ettik. Emniyet Müdürü de saldırganlara müdahale etmiyor, sürekli bizi "şakin olmaya" çağırıyor.

Bu arada büyük bir saldırı başladı. Biz de taş ve sopalarla karşı koyarak Kültür Merkezi'ne içine girdik. Dirşardan atılan taşlarla camlar kırılıyor, çerden "Kahrol-sun Faşizm" sloganları yükseliyor. Saldırıya daha organize bir şekilde karşı koyabilmek için bir komite oluşturuldu ve görev dağılımı yapıldı. Özellikle yaşlı anıların görev almak istemeleri herkesin karallığına, moraline yitkiye sebep oldu.

Saldırı boyutlandıkça, kapi, masa gibi eşyalarla oluşturulan baskılardan daha da güçlendirdik. Dirşen bu şekilde devam ettirdik sonra, uğrun bir zamanlar Valilik Kültür Merkezi'ni boğmaları başardık. Buradaki insanlar direnenler, saldıranlar boş çıkmanın mutluluğunu yaşıyorlardı.

Ankara ne var ki, Kültür Merkezi'nde istediği sonucu alamayan saldırganlar, bu kez Madimak Otel'ine saldırarak, onlara insanı diri diri yakıyorlar. Katliamın duyulmasından sonra mahallelerde insanlar sokaka dökülerek, bu katliamdan devletin sorumlu olduğunu haykırıyorlar, öfkelerini dile getiriyorlar.

ortaya koyuyor. Çiller'e göre "Halktan kimisinin bunu kanıksamaz ve ölenler de çıkan yangında boğularak ölmüşlerdir." Devam ediyor Çiller: "Hatta otein etrafını saran vatandaşlarımızı hiç zarar gelmemişler."

İçişleri Bakanı tescilli faşist Mehmet Gazioğlu ise, yaptığı açıklamada "Sivas'ta meydana gelen olaylara, yazar Aziz Nesin'in tahrik edici konuşması, Saray'ının önüne, ne sebeptense, dikilen heykelle duyulan tepkinin neden olduğunu" söylüyor. Gazioğlu'nun yapısını, halk tahrik olmuş, öfkesini 37 insanı katledip, 60'ını da yaralayarak göstermiştir. Saray'ın yapılarını faşistlerin sirtını sıvazlıyor. Önümüzdeki süreçte gündeme gelebilecek saldırılara ise cesaret veriyor.

Polis Sivas katliamını seyretmekle yetindi... Hatta seyretmekle de kalmadı, halkı kıskırtarak, Sivas'taki hareketlerin gelişimini, kitlenin engelleni ortadan kaldırdı.

Sivas Böyü Eğımiri

Katliamın ertesi günü soğaka çıkmaya başlandı. Birincisi mezar sokak tayadı. "Sivas Fazizme Mezar Olacak", "Kahrolsun Gerçi Baskı Düzeni", "Katliamların Hesabını Soracak Savaşçı" sloganlarıyla Gökçeköstan'dan yürüyüşe başlayan kitle, protestosunu iki saat bo-

sinın böylece bir olayın gerçekleştirilmesi için uygun olmasdır. 12 Eylül öncesinde de kontrolden ötekille sil fişatler aracıyla böylece katilim ve saldırıları yönlendirip yönettiği Sivas'ta bu konular da özel bir deney ve tecrübe birikimine sahiptir. Ve 15 yıl önce de olsa, yaşanan çatışmaların birikimi sürmektedir.

İşte bu zemin üzerinde 1978'de 9 kişin öldüğü, yüzlerce kişinin yaralandığı katliamların 15 yıl sonra, yine aynı senaryo tekrar edilebilir.

Pir Sultan Abdal şenliklerinin yapıldığı Sivas, bir katliam için en uygun yer ve zaman olarak seçilmiştir. Kontrolden ortaya çıkan bu durumu değerlendirmek istemiyor. Böylece bir yandan küçük buyu- yazıye ve halkı gözdaki vermek isterken, diğer yandan sunu sonuçlar yaratıp, gerici-laik çatışması görüntüsü kazandırma çabılarına hedef sapırmak istemiyor. Devlet yetkililerine yapılan açıklamalarda da bu görülmektedir. İki etapta küçük buyu aydınlatı buna alet olmuş, kontrolden gerçeğini göremeyerek, istenilen yönde hareket etmiş ve sorunu bir kaç kişi ve farklı yerlere bağlamış, "Şeriat tehlikesi" korosuna katılmışlardır. Buna göre, saldırının asli hedefi de kıldırıldı. Oysa, olgısı böylece bir çatışmayı bir- lincil olarak kitelleri empoze etmeye çabı- lıkmakta ve sınıf mücadelesinin yüksel- mesini gözdaki ve katliamlarla engelle- mek istemektedir.

KEPENKLER

SIVAS İÇİN

İNDİRİLDİ

Gaziosmanpaşa'da, Okmeydanı'nda, Çağlayan'da Devrimci Sol Çatışları ve çeşitli grupların çağrıyla esnafın protestoları kepenklerini indirerek kıldırıldı.

Canlar Bir Oluyor; Sivas Şehitleri Yüz Binlerle Şahipleniliyor

Katliama yaşamını yitirenlerden 20'sinin cenazesi 6 Temmuz günü Ankara'ya getirildi.

Cenaze toreni için toplanan yüz bin kişili, Ankara'nın kıtanın semtinde Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin önünde toplandı. Birkaç gün önce on binlerce memurun ağzından lanetlenen katliamı, bu defa yüz bin insan letiyor. "Kahrolsun Fazizme", "Hükümet İstifa", "Sivas Fazizme Mezar Olacak", "Kahrolsun Kontrolden", "Katiller Mecliste", "Dün Marağa Bugün Savaşta Çözüm Fazizme Karşı Savaşta..."

Cenazeler Meclis önünden geçirin, torene katılan Erdal İnönü ve er- kanna katilimın tanıkları Sivas'ta er- deydin, "Katil İnönü", "Katil İbdi" di- ye bağdırıldı. Birkaç Erdal İnönü ve Cevdet Selviye doğu atıp "Olayların sorumlusu sizsiniz. Katliama seyirci kalı- nız" diyerek himalayana çağdırıldı.

Yasilerin konuşmalarından sonra, kilo- metrelerce uzanan silin Demik Yu- kundan ağağına binlerce pankart ve sloganlara kırmaya bağdırıldı. Dikmen'den başlayıp Karpışka Mezarlığı'nda sona erecek olan cenaze töreninde, pankarta- rıyla düzenli bir şekilde yer alan Devrimci Sol Güçler, yürüyüş boyunca "Kahrolsun Fazizme Yaşamın Mücadelemiz", "Kahrol- sun MİT-CİA-Kontrolden", "Sivas'ın He- sabını Soracağız", "Fazizmi Döktüğü

İslam Dinine İnananlar

Hanefi, Şafii, Maliki, Alevi... Hristiyan, Yahudi... Hangi dinden, mezhepten olursa olsun on dşman olmakta, ona saldırmakta, katletmekte sizin çıkarınız yoktur. Sizi, din adına savatışını söyleyenler yalan söylüyor. Sizi irtidatın aracı olarak kullanıyor ve zulme karşı savatışınızı engellemek istiyor. Ülkemizde Aleviler de, Sünniler de, başka din ve mezheplerden insanlar her oldu, olacaktır. Halkımız din ve mezhep kavgasına sürükleniyor, halkın irtidat savatışından korkan emperyalistler ve onların işbirlikçileri irtidatlarıdır.

Emperyalizme, faşizme ve sömürçüye karşı olduğunuz söyleyenler, halka saldırmaz. Tüm ezilenlerle birleşerek ortak düşmanlarına saldırırlar. Emperyalistler, tekeller, faşist hedefler herkesin gözleri önünde, onlara saldırmalısınız.

Olgarışın ezilen halkları birbirine kırdırma oyununu bozmak için savsalım.

Düşmanınız Alevi halk veya başka bir dinden ve mezhepten halk değildir...

Kanda Boğacağız" "Halkın Adaleti Hesap Soracak" "Bij Çöpe Şoreşer", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarını haykırıyor.

Yürüyüş sırasında satışan bir faşistin arabası tahrip edildi. Bu arada bu faşisti korumaya çalışan trafik otosunda tahrip edilirken aracın sürücüsü olan polis, aracı tek erdek kaçtı.

İstanbul'da da Cenazeler Şahiplendi

İstanbul'da da tablo farklı değildi. Sivas'ta katliamın yazarı Asım Bezirci ve halk ozanı Nesimi Cimen'in cenazeleri de 6 Temmuz günü İstanbul'da kıldırıldı. Sabah saat 9'dan itibaren Kabataş Caddesi'ndeki Yazarlar Sandikası önünde katliamı protesto etmeye başlayan kitle, pankartları ve sloganlarıyla düzenli kortejler oluşturdu. Yazarlar Sandikası önünde yapılan törenden sonra, cenazeler on binlerce insanın katıldığı Şişli Camii'ne doğru yola çıktı. Siyasi yapıların, meslek odalarının, demokratik kitle örgütlerinin, sendikalarının katıldığı yürüyüş, İstanbul sokaklarında saatlerce sürdü.

Yüz binler zulme ve sömürçüye karşı çareşiz olmadıkları, "Sivas'ın Hesabını Soracağız" sloganlarıyla, polis barikatları- nın yanında haykırıldıkları "Katiller Burada", "Katiller Mecliste" sloganlarıyla an- lantılar.

Kabataş, Şişhane, Kasımpaşa, Okmeydanı, Mecidiyeköy, Şişli, Zincirlikuyu sokakları 6-7 saat boyunca bu sloganla- ra yankılandı. Kitle, katliama duyduğu öfke- yi cümle kenarlarına dilediğini, işyeri- nin önünde birikmiş, camlardan sarkmış, sloganları, alkışları, zafer işaretleriyle destek veren insanları haykırıya paylaştı. Yürüyüşçüler su dağıtan, "Ömrünüz uzun olsun" diyen geykenodlu kadınlar- ıla paylaşıtlar alarını ve öfkelerini. Yüz binler o gün öfkelerini sokaklara indiriler.

Devrimci Sol Güçler ise yürüyüşe iki bin aşkın bir kitleyle katıldı. Disiplinli, coşkulu ve sloganlarıyla aydı bir hava yarattılar. "Halkız Halkız Kızanacağız", "Şahitler Yaşay Devrimci Sol Savatış", "Gerilla Vusun Halkız Kurtuluş", "Sivas Katliamının Hesabını Soracağız", "Yaşasın Devrimci Sol" sloganlarıyla katliam sorumlularını bir kez daha lanetle- yerek katillerin cesazsı kalmayacağını di- le getirtiler.

Yürüyüş kolu Kasımpaşa Orduvi önünden geçerken, Devrimci Sol Güçle- rin "Yaşasın Devrimci Sol" sloganı atılır ve MHP basını "Kahrolsun Fazizm", "İste Katiller" sloganlarıyla taşıyanlıyordu.

Kabataştan Şişli Camii'ne getirilen cenazeler, Şişli'de DISKİ'li işçilere karşı-

landı. Asım Bezirci'nin cenazesi Şişli Camii'nde kılınırken, Nesimi Cimen'in cenazesi yasatı üzerine caminin sokulmadan Karacaahmet mezarlığı'ndaki Karacaahmet Sultan Türbesi'ne, Asım Bezirci'nin cenazesi ise dini törenden sonra Zincirlikuyu Mezarlığı'na götürüldü. Yürüyüş kolu Gayrettepe'ye ulaştığında, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne giden sokağın girişinde barikat kuran polisler, "İşgencilerden Hesap Soracağız" sloganıyla taş- landı. İnsanların tağlarına karış, kitayli hedefleyerek ateş açan polis iki kişiyi yaraladı.

Asım Bezirci'nin cenazesi Zincirlikuyu mezarlığı'nda yapılan törene toprağa ve- rilirken, yürüyüş programı da bitirdi. Aşık Nesim'in cenazesi için otobüsleri Karacaahmet Mezarlığı'na göndirdi.

Bağlarbaşı kavşağındaki otobüslerin özü kesilerek geçişine izin verilmesine, topluluk yürüyerek mezarlığı girebildi. Yine 10 binlerin katıldığı tören sırasında sivil polislerin üç kişisin kilmidlerini alma- sına tepki gösteren kalabalık bir grup po- lislerin üzerine yürüyüş tağdırıldı. Siah- larını çekip mezarlık müdürlüğüne şı- şınan polisler, binanın tağlarınıza üzeri- ne arka pencerelerden kıldırarak. Kilmidlerin teslim edileceği sözü verilince tartışma bitirdi.

Ve Yürekler Haykırır: "Sivas'ın Hesabı Sorulacak"

Başta İstanbul, Ankara, İzmir ve Ada- na olmak üzere, birçok ilde Sivas katli- mının protesto eden gösteriler yapıldı.

ADANA

6 Temmuz günü Sanatçılar Park'ında toplanan demokratik kitle örgütlerinin bu- lundugu yaklaşıklı iki bin kişi, ellerinde "Sivas Fazizme Mezar Olacak", "Halkız Kızanacağız", "Katiller Bulunsun Hesap Sorulsun" dövizlerini taşıyarak ve aynı işaretle sokağın atarak Atatürk Park'ına kadar yürüdüler. Adana Emniyet Müdürlü- me Mezar'ın bizzat emri vermesi üzeri- ne, polis gösteri yapanlara saldırdı. Yüz- lerce kişi yaralandı ve gözaltına alındı.

Ayrıca aynı gün Kürt meclislerinin yü- zün olarak bulunduğ Obalar caddesinde de yaklaşıklı 3 bin kişi, Sivas katliamını ve Kürdistan'daki baskıları protesto etmek için oturma eylemi yaptı. Dağıtılıp, Ka- rasu ve Gölbaşı mahallelerinde esnaf kepenk kapattı.

Gazetemi arayan bir kişi, Kanayurt Mahallesi Sağır ve Dilsizler Okul'un duvarına Devrimci Sol imzalı "Sivas Katliamının Hesabını Soracağız" yazılı bom- bardier bir pankart asıldığını söylüyor. Devrimci Sol Güçler adına aradığını söyle-

yunca sürdürdü.

Protestolar Pazar günü de sürdü. Ali- babadân, Gökçeköstan ve Kolej tarafın- dan toplanan üç ayrı grup, Pazar Meyda- nı'nda bir araya geldi. Cuma günü "halka karşı karşıya gelmek için" yernden ki- midayınan askerler, bu kez katliamı protesto eden Sivaslıların önünde barikat oluşturuyorlardı. Ancak barikat asıldı ve meydana ulaşıldı. Kitle oturma eylemine başlayarak talepleri yerine getirilene ka- dar açık grevinde olacıklarını açıkladı.

Taleplerden ilki yerine getirildi. Tem- silciler basın ve Tv'ye Sivas gerçeğini tüm çıplaklığıyla anlattılar. Oturma eyle- mi sürerken, temsilcilerde görüşmek iste- yen SHP Sivas milletvekili Yılmaz Valinin bir an önce gelmesini çağır- ma barcamas, yoksa çekip gitmesi söyli- diler. İlerleyen saatlerde Valinin gelmesi üzeri- ne "Onu ayıtle ve suçu ile baş başa bırak- yoruz" denilerek, kitle tekrar yürüyüşe geçti. Korte mahalleleri dolarak so- ganlılara herasul sorulduğunu duyurdu.

Protestolar, yaratılmak istenen Alevi- Sünni ayrıımı aşarak, genciliğin, devlet terörünün yarılmasını biçiminde geliştirdi. Sivas'ın ildelelerinde ve Banaz Köyü'nde de katliam protesto edildi. İlçeleveler Sivas'a gelmek isteyenler ile engellendi.

Neden Sivas ve Neden Aydınlar?

Kontrolden böylece bir olayı ger- çekleştirmek için Sivas'ı seçmiş, kuşku- suz her şeyden önce Sivas'ın etnik yapı-

yen bir başka kişi ise "Sivas'taki katliamı protesto için Tepebağ mahallesi Milli Gençlik Vakfı okuma salonunu molotofla" dedi. 7 Temmuz günü yine gazetemizi arayan bir kişi, 6 Temmuz akşamı Adana Obası caddeesine ve Dumlupınar dolmuşlarının geçtiği güzergahta parka Devrimci Sol imzalı "Sivas Katliamı Hesabını Soracağız" yazılı iki pankart astıldığını söyledi.

TUNCELİ

Katliamı karşı önemli bir duyarlılık da Dersim'de oluştu.

5 Temmuz günü Hozat, Ovacık ve Mazgirt'e kepenk ve kontak kapama eylemi gerçekleştirildi. Ovacık'ta 400 kişilik bir yürüyüş başlarken, aynı anda Mercan Şırna barajı işçileri de iş bıraktılar.

7 Temmuz günü ise, işçi ve memur sendikalarından oluşan 500 kişilik bir topluluk, Cumhuriyet alanında toplanıp saygı duruşunda bulundu. Daha sonra katliama ilişkin konuşmalar yapıldıken, geçiş kuvveti polisi saldırıya geçti. Polis saldırısına taşıyarak kırkılık veren kitle, yeniden toplanarak taşıyarak kırkılık vermeye devam etti. Polislin saldırı kullandığı saldırı sırasında, çok sayıda kişinin çeşitli şekillerde yaralandığı gazetelere gelen haberler arasındaydı.

dan engellendi. Bunun üzerine oturma eylemi yapan DKO temsilcileri yaklaşık bir saat süren eylemlerini, Sivas katliamını lanetleyen sloganlar atarak bitirdiler. Aynı gün Alibeyköy Soysa Caddesi üzerinde toplanan Pir Sultan Abdül Kültür ve Tanıtma Derneği üyeleri de, Sivas katliamını protesto ettiler. Polislin mahalelere üzerine kalabalık "Katliamı Protesto Haklımız Engellenemez", "Yaşasın Alevisunni Kardeşliği" sloganlarını atıp dağıldılar.

6 Temmuz'da yüze yakın Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencisi Beşiktaş Kampüsü'nde "Sivas Katliamını Sorumlusu Sivas İktidarları-İYÖ-DEK'leri" ve "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta. Çözüm Fazizme Karşı: Savaşta-Yıldız-Der" pankartlarıyla ve katliamı protesto eden sloganlarıyla bir forum düzenlediler.

7 Temmuz'da Gaz Mahallesi'nde halk Sivas katliamını kepenk kapatarak protesto etti.

SIVASTA KATLİAMA TEPKİLER VE SALLIRI

7 Temmuz'da Madımak Otel'in çevresinde toplanan yaklaşık 100 kişi, otelin önünde mumlar yakarak, karanfiller attı. Protestonun yapıldığı yere gelen polis, insanları toplatmaya ve ateş etmeye baş-

SIVAS RÖPORTAJLARI

Çetin Yıldırım (Filiz Kitabevi'ye gelmiş)

"Bir gün önce polislin Mücadele standına saldırıya başlayan olay, standın kaldırılması yönünde baskılan gününme getirdi. Standın kaldırılınca, Kültür Merkezine taşınması, aksi takdirde saldırı olacağı söylenildi. Bir anda gerçekleşen saldırıya karşı hazırlıksız yakalandık. Polis tamamen saldırganlardı ya da tavır almadı. Mahdahal etmediği gibi destek veriyordu. Madımak Otel'de de aynı durum yaşıyordu. Asker ve polis mahdahal etmeyecek insanları ölüme terk etti."

Bu yaşanan olaylar Sivas'ta Alevi-Sünni çatışmasından öte, devletten halklara lerör etirme, Sivas'ın Batınlaştırma amacı güdümlü geliyor. Oradaki halkı baskı ve terörle susturmak için bu katliamı devletlin tüm birimlerine organize edilmiştir."

Muharrem Güler (Doktor)

"7 Temmuz günü katliamın yaşandığı otele önünde mum yakıp, karanfil bırakarak çıktığımız öğrendim ve katliam için çarşıya geldim. Şenyurt Siteden işken silah sesleri duyuldu. Siteden dışarı bakarken sivil polislerden biri (Bu Muharrem Güler, bunu da alını) dedi. Elindeki iki mermiye sopa ile omuzuma vurarak savaşı kıldı. Tartaklayarak ve köfür ederek Çarşı Polis Karakolu'na götürdüler. Olayda bulunmadığımı belirtme me rağmen, köfür ederek saldırdılar. Hicreye indirip, isimini bile bilmedığım insanları ismini vermemi istiyorlardı. Saat 20.00 sıralarında gözlemlerim baktıranan Yuceyurt Karakolu'na götürdüler."

atıldı. Yürüyüş sırasında çevrede toplanan halk da alkışlarıyla destek verdiler.

Yürüyüş sonrasında Cumhuriyet Alanı'na giren topluluk "Sivas Katliamının Hesabı Sorulacak" yazılı pankart astıktan sonra Atatürk Anıtı'na sıyah çekilme bıraktı. Mitingte devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından, katliamda öldürülen olan, şair ve aydınların isimleri okundu. Bu arada çevredeki binaların çatısından miting itişleri polislerle iş kitle "Katiller Çatırdı" sloganı ile cevap verdiler.

BURSA

Katliamı protesto amacıyla çeşitli kitle örgütlerinin katılımıyla yaklaşık beş bin kişi, Gebzeği köprüsünden başlayan Atatürk heykeli önüne kadar süren bir yürüyüş gerçekleştirdi.

TUTSAKLAR KATLİAMI AÇIK GREVLERİYLE PROTESTO EDİYOR

"Halkın ofkesi, adaleti kendisine düşman olanları yakasına er geç yapışacak ve enlaradan hesap soracak" diyen Sağlıkçılar Cezaevinde Devrimci Sol davası tutsaqları, kongregerillan işkencisi, katliamı hukukunu ve son olarak Sivas'ta gerçekleştirildiği katliamı protesto ederlerken, 6 Temmuz gününden itibaren 5 günlük açlık grevine başladıklarını belirttiler.

Kayseri Cezaev'i'nde bulunan Devrimci Sol ve TKİB davası tutsaqları adına gönderilen açıklamada "Katliamın sorumlusu bir avuç gerici faşist ve son beşleyen devlettir. Bu katliamı ve Kür-

ler. Orada bekletirken, yine dövüldük. Savcıya çıkartıklarında dövüldüğümü söyledi. "Yarın gelin, suç duyurusunda bulunun." dedi. Karakolda bana "Bu işleri yapamıyız biliyoruz. O Rifa'i işyete oturup, kan alacağız" diyorlardı. Bu sözlerle Madımak gazetesi temsilcisi Rifa'at Özgünlü'ne saldırılarını meşru göstermeye çalışıyorlardı."

Madımak Otel'in ağır yaralı olarak kurtulan Metin Altok'un eşi Nebahat Altok

"Otları ovanında bulunan parke taşları gördüğümde ve yaşananları öğrendikçe olayın organize olduğunu anladım. Kesinlikle bu olay bir Alevi-Sünni olayı değildi. Bu olay devletten organize bir katliamdı. Bizim çelişkimiz mollalar ile değil, bizzat düzenin kendisindedir. Dolayısıyla yapana değil yarana tepki duyarız."

Başak Yayınevi adına stant açan ve Kırangış Kafe'nin sahibi Ali....

"İlgimi çeken olaylardan bir tanesi de Madımak Otel'in önünde parke taşları atılması. Bundan iki ay önce kahvehanesi belediye kapattıysa, gericiiler taray etmişti. İste kahvehanen her gün katırda bir tır parke taşları vardı. Bir kamyonun civarında (...)

Bunun yanında Kahve Halikamas kapalı olduğu halde saldırılar maruz kaldı. Ezginin Yeri adında küçük bir kahve de tahrip edililer arasında. Bir de Sivas Hürriyet Pazarlama bürosu tahrip edildi."

distandaki katliamları kınıyoruz ve 5 günlük protesto açlık grevine başlıyoruz." diyorlardı.

Bursa Özel Tıp Cezaevi Devrimci Sol davası tutsaqları, Sivas'taki katliamı protesto etmek için 6-7 Temmuz tarihinden itibaren 5 günlük açlık grevine başladıklarını duyurdular.

Çankırı E Tipi Cezaev'i'nde bulunan TKP/ML-TİKKO, PKK, TKP/ML Hareketi ve Devrimci Sol davası tutsaqları da Kürt halkına yönelik sürdürülen kırımlı savaşı, ev-sokak infazlarını ve Sivas katliamını protesto ettiler. Kağıthane işçilerinin onurlu direnişini desteklemek için 7 Temmuz tarihinden itibaren 3 günlük açlık grevine başladıklarını belirttiler.

Sivas ve gelenekli katliamları protesto etmek için Malatya E Tipi Cezaev'i'nde bulunan Devrimci Sol Davası tutsaqları da 5 günlük açlık grevine başladılar.

Aydın E Tipi Cezaev'i'nde 27 Devrimci Sol tutsağı iş Sivas katliamını protesto etmek için 7 Temmuz tarihinden itibaren 3 günlük açlık grevi yapıyorlar.

Çanakkale E Tipi Özel Cezaev'i'nde bulunan Devrimci Sol, TKİB ve TDKP Davası tutsaqları da 5 günlük açlık greviyle protestolarına katıldılar.

AVUSTURYA-VİYANA

Sivas'ta gerçekleştirilen katliamı protesto eden Devrimci Sol Güçleri iki banka şubasına "Sivas Katliamını Sorumlusu Olılgardın Hesap Soracağız" ve "Faşizmi Yeneceğiz-Halkıyız Kazanacağız" yazılı pankartlar astılar. Çeşitli eylemlerin gerçekleştirildiği Avrupa'da on bine yakın Devrimci Sol özel sayısı dağıtıldı. ☺

İSTANBUL

5 Temmuz'da İÜSBF kantinine katliamı protesto eden "SBP'li Genç Şairler" imzalı dövizler astı. "Müslüman Gençlik'ten oldukları belirlenen birkaç kişi afilleri yırtarak bir demokrat öğrenciyi tarta-ladılar. Devrimci-demokrat öğrenciler "Sivas'ın Hesabını Soracağız" sloganıyla bunları üzerine yürüdüler. Polis çok ve ispartalı gövdeleri yakarak öğrencileri tehdit etti. Gargirisi sürüyor.

6 Temmuz İstanbul'da protestolar günü oldu. Eminönü Belediyesi önünde meurlar ve işçilerin katıldığı bir protesto gösterisi gerçekleştirildi. Sultanahmet Park'ında Karu Çalgıları Platformu'nun düzenlediği protesto gösterisine iş, polis vahşice saldırdı. 124 kişi gözaltına alındı. Pek çok kişi saldırı sırasında yaralandı. Bu ülkede katliamı yapmak serbest, ama katliamları karşı çıkmak iş suçtu. Ve karışığı vahşi devlet terörüyü.

Haydarpazı Nurnune Hastanesi'nde çalınan 500'e yakın doktor ve hemşire de hastane önünde gerçekleştirildiği pankartlı ve dövizli protestolarıyla Sivas'taki katliamı lanetlediler. Ümraniye'de de kalabalık bir halk topluluğu yürüyüş yapıp sloganlar atarak katliamı protesto etti.

Çeşitli DKO temsilcilerinden oluşan 200 kişilik bir heyet, Sirkeci'deki Büyük Postane'den Cumhuriyabaskını Demirel ve Başbakan Çiller'e protesto mektupları gönderdiler. Daha sonra Valiliğe doğru yürümek isteyen topluluk, polis tarafın-

ladlı. Açılan ateş sonucunda bir kişi yaralandı. Polis "bir kişi mihladi" diye zarar naraları attı. Olayı görülmeyen çalınan muhabirinin ve göstericilerden bazıları gözaltına alındı.

Ayrıca 7 Temmuz günü Sivas Emniyet Müdürlüğü karşısına "Katliamı Hesabını Soracağız-Devrimci Sol Güçler" imzalı bir pankart astıldı.

ESKİŞEHİR

7 Temmuz günü yaklaşık 1000 kişi, üzerinde "Sivas Katliamını Kınıyoruz" yazılı sıyah bir çeleniği Valiye önüne bırakarak bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Kilitlen Valilik önüne gelmesine izin vermemeyi polis, kitleyi bölerak dağıttı. Bu sırada "Sivas Katliamını Hesabını Soracağız", "Polis Sivas'ta Neredeydi?", "Kahrolsun Faşizm", "Kahrolsun Hizbullah Kontregerilla" sloganları atıldı.

İZMİR

İzmir'de bir haftadır basın açıklamaları ve sıyah çelenik bırakma şeklinde süren tepkiden sonra 6 Temmuz Fazizme Karşı Birlik Platformu tarafından miting düzenlendi. Yaklaşık 10 bin kişinin oluşturduğu kortejin Cumhuriyet Alanı'na yürümleriyle başlayan mitingte sık sık "Kahrolsun Hizbullah-Kontregerilla", "Kati Devlet", "Türkiye Fazizme Mezar Olacak", "Yargısız infazlara Son", "Kahrolsun Serriat", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" ve "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları

1978 Maras... 1979-80 Sivas, Çorum, Malatya... Yüzlerce ölü. Ve 1993 Sivas. 36 ölü, 100'e yakın yaralı.

Yeniden ve yeniden yaşanan bu çatışmayı kim ve niye istiyor?

Maras'taki yüzlerce ölü kimin işine yaradı? Sivas'taki 36 ölü kimin işine yaradı?

Bu soruların yanıtı, egemen sınıfların halikun müdacesi, devrimci mücadele-yi tüm baskı ve terörüne rağmen bir türlü durduramamasındır. Kürt halkının müdacesi bitirilememişti. Yani, egemen sınıfların yüzlerce yıllık "egemenlik" savaşının marifetidir.

cekleri belirsizleşen, tüm yükselmeye yolları tıkanan sınıfların bu temelde ayaklanmasını giderecek "halkçı" bir muhteva kazanmış, suhuletler yoksul halkın umudunu, desteğini almışlardır. Ama —Osmanlı'nın çeşitli manevraları sonucunda— aynı suhuletleri bir süre sonra yoksul halkla çatıştıkları, kah kadınları, kah "üme-ra'nın" yanında salı tutarken görüyoruz.

Osmanlı bu konuda ustalıkla işlemiştir. 1730 Patrona Halil ayaklanmasıyla da aynı yöntemle kurtulmuştur. İsyançıların içinde olan yenicilerle Osmanlı'nın her türlü çelişkiliyü ustaca kullanan politikaları sonucu ayaklananlardır.

tık Türkiye'de devletin resmi politikasıdır.

"Kanlı Pazar" devletin bu politikasından yeni bir aşamayı temsil eder.

ABD E. Filosu'nun ülkeyi "ziyaret"ini protesto etmek için yürüyüşe geçen 30 bin kişiye saldırılan topun polisi bilinci bir biçimde yürüyüş kolunu kıyı böler. Birkaç gün öncesinden Taksim'de toplanan anarşist grupların ayrılması zorunda bırakılan birkaç bin kişilik gruba saldırırlar. Tam bir vahşet yaşanır. İki kişi ölü.

Bundan sonraki süreçte ise benzer örnekler sıkça yaşanır.

"Böl, parçala ve yönet" ülkeyimizde bir

sonra da TC tarihini kıym ve katliamlara doydurmuştur. Bu politikayla Bedreddin'in müridlerini kıltıran gelişmesine, Hamidiye Alaylarının soykırımına, Kürdistan'daki yoksul etmelere ve 1970'lerin Maras, Çorum, Sivas katliamlarına kadar uzanan bir kan gölü yaratılmıştır.

Halkları birbirine kirdirme politikası ülkeyimizde son dönemde her zaman dini gerici-lerin ve sivil faşist hareketin desteklenmesiyle atılmıştır. Halk hareketi desteklenmesiyle devrimci mücadele doğması, devletin, egemen sınıfların dışında kendi damnıklarıyla geliştiği için, egemen sınıflar bu gelişmeyi engellemek ve dengelemek

Faşizmin oyunlarını bozmak için Birleşelim, saldıracağız

Bölmek, karşınsadını güçsüzleştir-mek demektir. Egemen sınıflar, yuzyıllar-dır, resmi militarist güçleriyle engelle-yemeyenler her halk hareketini karşısına "böl, parçala ve yönet" politikasıyla çık-mışlardır.

Halkı bölmek güçsüzleştirme, bu po-litikanın birinci adımıdır. Egemenler, eğer bunu başarsaylarsa, ikinci adımı da atarlar. Bölmüştür, parçaları birbirine dü-ğümüştür bu adımı. Halk birbirine kirdir-ma politikasını Osmanlı'dan devşirenler genellektir.

Bugün de emperyalizm dünyanın dört anına yayılmış halk hareketlerini etkisiz-leştirmek için işi yontmü kullanyolar. Halkları birbirine kirdirirler, kendi içine böl-girirler düğürlöler, emperyalizme ve oligarşilere yönelecek öfke orada boğulu-yor. Azerbaycan'da Yugoslavya'yı, Kürdistan'ın Güney Afrika'yı, Filistin'den Kürdistan'a... işpeşinde bu politikanın bir bi-çimini görmek mümkün.

"Böl, parçala ve yönet". Emperyaliz-min ve oligarşinin karşı karşıya olduğu her tehlikede alternatif olarak ellerinin al-tında tutulan bir yöntemdir. Üstelik ken-di militarist güçlerini kullananlarmak daha uzuc ve daha güvenli olabilir.

"Böl, Parçala ve Yönet": Halkları Birbirine Kirdirmenin Tarihi

Halklarımızın din temelinde, mezhep temelinde, etnik temelinde birbirine dü-ğürmelerinin tarihî kökeninde de, ne yazık ki uzun bir kesit oluşmuştur. Bu Osmanlıya kadar uzanıyor.

Çeşitli etnik kökenlerden, farklı dinler-den oluşan Osmanlı İmparatorluğu, kuş-kusuz böylesi bir politika için çok uygun bir zemindi.

Osmanlı özellikle 1500'ü yıllar boyun-ca yaşanan halk ayaklanmalarını bastır-mak için kapıkullarını, yenicilerini yeni-yi sira her bu yöntemle kullanmıştır. Po-litikanın Osmanlı'da biçimleniş, düzenden şu ya da bu noktada memnuniyetli, düzenden

kesimleri karşı karşıya getirecek aradan sayımları çalmış, sarısalan otoritesini, birbirine düğürdüğü kesimlerin bu durumundan yararlanarak yeniden kurmaktır.

Sahte ayaklanmalarda olun, reya-nin isyanında ya da Celali ayaklanmalarda olun Osmanlı her bu yöntemden medet umuyor ve çoğu kez bunda da başarılar olarak, isyan eden çeşitli kesimleri birbirine çatışır hale getiriyor.

Örneğin, Osmanlı düzeni içinde gele-

koparılmış ve ayaklanma bastırılmıştır.

Sarayın egemenleri karşılarında güçlü bir böldükleri noktada vahşice saldırı-kaç cesareti de bulmuş, her ayaklan-manın bastırılmasında birler, on birler kıltıran geçirmişler.

Osmanlı tarafından sıkça basyavulan bu politikanın en "ustaca" örneği 1800 sonlarında yaşanan Emni ayaklanma-larının bastırılmasında görülmüş. 1892'de Hamidiye Alayları adıyla örgüt-lenildikleri Kürt ağıret misileri, Emni'lerin üzerine salınıp ve ayaklanma Osman-lı'nın "doğrudan" karşımadığı büyük bir Emniyi soykırımıyla bastırılmıştır.

Kürt ayaklanmalarının bastırılmasında Osmanlı'nın "başarısı"nın temelinde ise bu kez Kürt aşiretleriyle bölgebilmesi var-dır.

TC Geleniği Sürdürüyor

Kurtuluş savaşıyla ortaya çıkan Kürti-ye Cumhuriyeti devleti pek çok konuda olduğu gibi bu konuda da Osmanlı gele-neğini devralmıştır. Böl-parçala-yönet politikası emperyalizme ibridliği geliştik-çe daha sık basyavulur bir politika hale getirilmiş ve üzeri cilalanarak "incellit-miş"tir...

TC'nin bu politikasının en belirgin ve köklegmiş ifadesi İslamci ve şovnist grupların toplumsal muhalefete karşı "Yu-ruc güc" olarak kullınması olmuştur. 1960'larında parti toplantıları, mitingler po-litika tarafından değil, AP tarafından özel olarak yontulendiren komisyonla müca-dele derelerinde toplantılar "milletçeli"ler ve İmam Hatip'li öğrenciler tarafından basyıldırıldı. 1967'de bir yandan kur'an kursları yaygınlaştırılmış, İmam Hatip oku-ları meşhurların yüksek okullara gre-bilmesi için yasa kırtılırlar, benzeri düzenlemelerle İslamci kesimin etkinlik alanı genişletilmiştir.

Aynı süreçte gençlerin anti-emperyal-isti eylemlerinin ve örgütlenmelerinin kar-şısına faşist gençlik örgütleri kırtıladı.

Demirel daha 1966'da faşistlerin "si-lahlarmaya başladığı" iddialarına karşılık olarak "Meşru nizamiy kaçma isteyen a-yaklar karşı tazi ki milletin direnme hakkı vardır," diyerek, o günden "Halkın geli-neş müdacesi, halkın bir başka kesimi-onu onun karşısına karşıarak önleme" politikasının içiplarını vermiştir. Faşizme dinci ya da şovnist bir kitle tabanı yarat-mak ve halkın müdacesi, devrimci müdaceyi bu kitle tabanıyla boğmak ar-

devlet politikasıdır. Devlet politikası hale getirilmiştir. Bu politikanın hayata ge-çirilmesi kongrelerinin en önemli ligi ala-nıdır. Bu noktada iddialara muhalefet ya da "şaga" düzen partileriyle "solcu" dü-zen partileri arasında hiçbir fark yoktur. Düzen buna izin vermez.

Kanlı Pazar ve benzeri olaylar süren-çen "sof" CHP "faşizm ve komünizm ara-sında tarafsız oluyorum" açıklaması, AP ise faşist hareketin önünü açmayı parti içi toplantılarda "iti ile kirdirma" taktik-i olarak savunmuştur.

70'li yılların gündemini belirleyen ve günümüzde de çeşitli biçimlerde süren gelişmelerin açıklaması işte burada, bu politikadadır.

TC'nin "böl-parçala-yönet" politikası iç politika alanıyla da sınırlı kalmamıştır. Gerek emperyalizm açısından, gerekse de TC açısından Kıbrıs sorunu da bu po-litikanın uygulanması noktasında çarpıcı bir örnektir. Emperyalizm ile Türkiye ve Yunanistan'ın egemen sınıfları Kıbrıs'taki egemenliklerini devamını ki toplum ara-sındaki çelişkilerin çözülmesini devamlı-da görmüşler ve görünümleri "iki toplu-mu uzlaştırm" çabalarına karşın her buni hayata geçirmişlerdir. Hemen hiçbir konuda anlaşılmayan Türkiye ve Yu-na-nistan rahatlıkla Kıbrıs'ta geçerken iki toplumun kardeşliğini savunan devrimci bir hareket gelişmemesi için Kıbrıs'ta komünist Parti faaliyetlerini etkisizleştirecek "sof" konusundaki gizli bir anlaşma imzalandırılmıştır. Emperyalizme karşı iki toplumun dostluğunu savunan ve bu-nyan için faaliyet yürüten Devir Ali Kava-zoğlu ve Costas Miraoulas adeta egemen sınıfların bu politikasın karşı çık-mamın "ceza'sı" olarak birlikte öldüröl-müşlerdir.

Halkları Birbirine Kirdirma Politikası Tutarılmıyorsa: Dinsel Gericiilik Devletin Himayesinde

70'lerde de, 80'lerde de sürdürölün bu politika. Her boyutuyla tutarılmıdır. Kürt-Türk, Alevi-Sünni ayrımları her alanda temel çelişkilerin üstünü örtölmesin-de kulanıldır. Siif müdacesi ve faşist katliamlar, "sağ-sol çatışması" görünü-müyle mecrasından satırılması çalişil-dı. Ve tüm bunların hayata geçirilmele-si için de faşist ve gerici örgütlenmeler bizzat devlet tarafından desteklenerek yaygınlaştırıldır.

Bu politika önce Osmanlı tarihine ve

BÖL-PARÇALA VE YÖNET-Bu politika Çİ, birlikte değirmeni ve birlikte mücadele

inçin ordun-polisin yanında bir araç olarak faşist ve dinci hareketlere yol açmışlardır.

Ülkemizde devlet her zaman, bir yandan halkın dini duygularını sömürmüş, diğer yandan da halkın bu inancını devam ettirmiş ve zulüm düzenini devam ettirmek için kullanmıştır. Devrimcilerin bu konudaki düğünlerini karşıtarak, halka karşı demagog bir biçimde kullannmaya çalışmışlar. Oysa, devrimciler her zaman halkın inançlarına saygılı olmuşturlar. Devrimcilerin hedefi halkın inançları değil, sömürü ve zulüm düzenidir. Halkın inançlarına saygı göstermeyen devletin kendisini. Onu bir sömürü aracı olarak kullanan da...

Kürdistan'da yurtsever halkı devrimci-lere karşı kırtırmak için basyavulan yöntem de aynı yontemdir. Kürdistan'da ayetlerle "Müslüman halk" "cihad" çağır-nan kongrelerin bildirilen doğrudan devlet politikasının uygulanmasıdır.

Devletin bu geleneyi yeni değildi. TC'nin kuruluşunda "Atatürk devrimin" ve bir yanda paşası için yüzlerce insan di-rikerde salandırıldık, diğer taraftan di-ne yasalarla benimsenilmeye çalışılmıştır. Yastıkları Kastamonu'da şaga devrimi-

ni açıklarken, yanında bu devrimi savunmak, açıklamasını yapmak için bir müttefik vardı. Şüphesiz devrimi Mecidiye'de "Peygamberimiz'den Roma'dan kendisine getirilen ceketle değiştirmeden gıymıştı" var. "Kantılarla" savunulmuştur.

Böyle bir gelenegün ve politikanın sahiplerinin her genici yükselme karşısında "Sivas'taki katliamlar gibi olaylar sonrasında general uniformalarıyla "şikârlere" yaptıkları "yuvarlar", yalnızca devletin bu konudaki rolünü gözlemleye yöneliktir.

Emgen sınıfların toplum üzerinde genel bir tahakküm oluşturabilecek güçte olduğu süreçlerde -12 Eylül gibi- toplumsal çatışma noktalarını aşgariye indirerek "kavgasız ve tepkisiz" bir "huzur" sağlamaya çalıştıklarıdır, ilk bayırların aracılarıdır bir diğdir. Dinin birleştiriciliği

hapsedilmesi olağan bir terçihdir.

Dahası, bugün islami örgütlenmelerin bir kurni doğrudan karşıtgeriliminde de isim ve yönlendirilmesindedir. Kontrolgürlüğü bu kesimi üste güdümünün sapıtımına uygun bir araç olarak rahatlıkla kullanabilmektedir.

Bunlar içine anti-emperyalist, anti-kapitalist olduğunu söyleyenler de, Sivas katliamları karşısında sessiz kalmışlardır. Emperyalizm ve kapitalizm karşı olduğunu söyleyenler eğer samimilerse, faşizmin bu kirliliğe onununa alet olmamalı, dahası tavır almamalıdır. Çünkü bu oyunu tezgahlayan faşizmden başkası değildir.

Sivas katliamlarının gerçek faili Kontregerililerdir. Faşizmdir. Genici çevreler, bu katliamların aleti olmuşlardır. Alevi-Sünni ça-

Derisime kadar zulme bağskaldırının gelecektir vardır. Anadolu'nun birleşik bir isyanı yaratılana kadar, ama her bir kendi içine Osmanlı'nın politikalarını etkisizleştirilecek biçimlenmeler, anlayışları taşıyacaktır.

Örneğin, Şeyh Bedreddin isyanında harekete çıkış politik muhtevanından dolayı Osmanlı'nın pek çok oyunu, manevrası gerçekte işlenmiştir.

Alevi-Sünni Sünnesi, immanının papazına kadar herkeşe yer olmuştur bu isyanında. Dayanışma, paylaşma, kardeşlik çağını kendi koşulları içinde sosyalist bir muhtevada hayat bulmuştur. Onun için, Osmanlı'nın pek çok ayaklanma karşısında yaptığı gibi, ayaklanmaların şeffaflığını beylikler, sancaklar dağıtarak harekeli bitirme manevraları Bedreddin isyanını söndürmeye yetmemişlerdir. Bedreddinler, Borküçler, Tokatlar idealeri uğruna sancak beyliklerini değil, işkence, yağlı urguna terek etmişlerdir. Osmanlı'nın tüm gayretlerine rağmen reayası Bedreddin ortaktığı için, "zındıklımlar" karşısına dikmek mümkün olmamıştır.

Neydi Bedreddin isyanını emgen sınıflar karşısında böylesine güçlü kılan şeyler? Çünkü o "Fanatizm ve dinsel hoşgörüslülüğün emgen olduğu bir dönemde, savaşı arkadaşlarıyla birlikte tüm halkların ve dinlerin birbine eştik olduğu"na haklıydı."

Bedreddin islamın en büyük bilginlerinden biriydi. Ama gıdarak "İktidarı ve zenginliği, haksızlık ve yoksulluğun sarımsızlığı, değişmezliğini en süren şeriat ilkelere en eşitlikle bağdaşmadığı" sonucuna vardı.

Bundan hareketle diğ, Bedreddin'in savasçılığı "Eşitlik üste dünyada değil bu dünyada, gökyüzünde değil yer yüzünde, kurnak için" yola çıkmıştı.

Bunun temel zenginliklerin ortaktakı kullanımı ve kardeşçe bölüşümü- nü öngörüyorlardı.

İşte onların güç buradadır; dinsel ya da etnik ayırım gözetmeyen halkların kardeşliği.

Açık ki Bedreddin'leri yatıştırmak, halkın birliğini ve iktidar savaşını getirmekte, Piri Sultan'ın savatmak zulme, zorbalığa karşı, egemenlerin terörüne karşı direnmeyi bir halk gelenegü haline döndürmek mümkündür.

Onları unutulmaz yapan anıların kadar, inceden inceden sunum için gösterdikleri cesaret ve bunun için boyunlarını kurkorusuzca yağlı urganın altına uzatabilmeleri.

Sivas yöresinde yoksul halkın her isyanında Piri Sultan'ın da dizeleli vardır. Ve zındıklardan da dizeleli söylemeye devam eder; bedeli ölüm de olsa.

Zindana atıldığında oranın içinde Şah'nı adı geçmeyen bir şir söylesen ister. Bunun karşılığında salıverilecektir. Yanıtını "Hızır Paşa birdar etmeden"Alın kapılar Şah'a gideim" dizeleli verir.

Bu tavır üzerine Sivas'taki Toprakalle zındıklardan en alt odalardan birine konur. Aman dillemezse 40 metre yükseklikte kule duvarından karşı atılma tehdit ederler. Sonra ölülerin konuluğuna mahzene indirilir. Yanıtını direnç dolu dizeleli verir yine.

"Kadılar, müddet lifter yazarsa/İste kemeli, iste boyunu sararsa/İste hançer, iste keilem keserse/Döns dönsün, ber keserse yollarımdır"

İşte Piri Sultan'ı yatıştırmak, Piri Sultan'a halkına bağlanabilmek, yüzürlük

sonra Hızır Paşa'nın zındıklanını arastırma işkencelerinde aynı dizeleli söyleyebilmektir. Zulme karşı direnmevi savası, adalet ve özgürlük savasını Hızır Paşalara karşı yüzülebilmektir.

Bugün Türkiye halklarının Kürdülüğü, Türk'lüğü; Çerkezli, Araplı, Lazlı, Alevi, Sünni'yle sahip çıkması gereken gelecekte işte bu dizeleli. Bu kardeşlik, Türkiye halklarını güç olacaktı. Bu kardeşlik yeni Sivasları yaratmasının önüne geçebilecek tek güçtür.

Birleşelim, Savasalım, Faşizmin Yanı sıra Bozalım

Emperyalist bağışıklık savaslarını "barutun icadından sonra bulunan en tehlikeli silah" olarak tanımlıyor ve bu silahı etkisizleştirmek için her yöntemi mab sayıyor. Bu silahın karşısına tankların, topaların önde baş başlalarla da çıkıyorlar.

Mezhep çatışması işte bu silahlardan biri olarak günümüzde değin devletin halk hareketine karşı silahlardan biri olağıdır. Çünkü halkın bölünmüşlüğü onların egemenlerini güçlendirir.

Emgen sınıflar için nasıl olursa olsun, bu biçimle halkı, emekçileri bölebilirken önmektedir. Burada neden önemli değildir.

Olğarşı yıllardır Türk-Türk çatışmasını körüklemeye çalışıyor. Olğarşı kim yerlerde kısm başın başla da, ülke genelinde istediği sonucu alamamıştır. Sivas olaylarının hortlatılmasını, Sivas olaylarının böyle bir zamlanmaya güden gelmesi bir yarıyla da bu sonuğa ilgilidir.

Olğarşının böylesi bir politikaya ihtiyacı duyduğu ama hiçbir dinsel ya da ulusal aydın noktasını körüklemeyi zamlarında örneğin bir takım tuma olayını, örneğin şehitler arasındaki sürgümleri kullandığı/kullanabildiği unutulmamalıdır. Örneğin İngiltere'de yüzürlük başlarında fabrikalar, herneki polu meçlamların yarattığı gırgıllık pekalı Diğ'ün işçilerin gerekçesi olarak iş birliğine hareketletmelerinin önüne geçebilmştir. Örneğin ülkemizde herneşhik temelinde biçimlenirken pek çok sendikada geçitli sonların karşısında alınacak tavır belirleyen emgen, sınıflar ihtiyacıdır değil, bu işlemler olabilmektedir.

Alevlik-Sünnilik çatışması iş tarhe uzanan kökleriyle, Alevlerin uzun yıllar boyunca "tesm" olarak dıslanmış olmaları nedeniyle olğarşı için her zaman da bu kolay kökleri vardır. "Belçik" durumdur. Faşizm bu "belçik" yi körükleyebildiği noktada saldırlarını, katliamlarını "Alevi-Sünni çatışması"nın arkasına gizleyebilmektedir.

Kürt ve Türk halkı için geçerli olan Alevi ve Sünni halkımız için de pı, sayısız bir şey yoktur. Alevi ve Sünni emekçilerinin çıkarları vardır. Özgür her geleceği ancak birlikte biçimlendirilebilir. Birleşerek, iktidara karşı savasçılar somuru ve toplum düzeninden kurtulabilir.

Kontregerilinin devrimci iş savasını engellemek tahtı olarak ortaya çıkan mezhep ve ulusal temeldelik politikaları, sınıfsal ve ulusal savaslara dayanan katliamlar daha çok güç vererek, savasçılıksellerce bozabilir. İktidar güçsüz ve çaresizdir. Halkın birbine kırırda tahtı güçsüzlüğün fidesidir.

GELİN CANLAR BİR OLALIM
DEVİMCİ İHTİDAR KURULUM!
KATLILARIN KURULUMU TÖM DİN VE MEZHEPLERDEN, ULUSLARDAN HALKLAR OLARAK İKTİDARDAN SORALIM! ◆

k alternatif var. HALKLARIN KARDEŞLİ-

propagandasıyla toplumsal, sınıfsal farklılıklarını unutturulmaya çalışılır. Ama aynı devlet toplumsal muhalefeti geliştirdi, bir bütün olarak halk hareketini denetlemeye mümkün olmadı kişilerde işe, muhalefetin en azından bir kısmını yedekleyerek, diğerlerini karşısına çıkarmak için gerektiğinde dinle ayrıntıları körüklemekten de geri kalmaz. Devletin halkın inancını, dini duygularıyla ilgilendirdiği yanları. Onun için önemli olan, düzenini sürdürmektir. O yüzden de halkın dini duygularını sahtekara sömürür.

Gerici Örgütlenmeler Devletin Açtığı Kanallardan Yürüyor

Devletin halkı, emekçileri hiçbir şey veremediği ülkemizde onlar da "elbette" kitlelerin memnuniyetini örgütlemeye hedefliyorlar. Anti-kapitalist, anti-emperyalist sloganlardan, "adil düzen" demagogilerine kadar kitlelerin özlemlerini istismar eden vurgunlara da belli bir taban oluşturabiliyorlar. Ki bu noktaya kadar bitülmeye değer himayesindedirler. Çünkü devlet aşından kitlelerin memnuniyetini devrimci kanallara aktarmasından, kapitalist düzenin sınırlarını aşmayacak olan gerici örgütlenmeler içinde

Once de vurguladık. TC devlet olması Osmanlı'dan öğümlüştür. Burjuva siyaset sahnesindeki saray oyunları, kurulan "haneler"la, saraya rahmet akutan yolcusuzluk ve yüzürlüklerin açıl gelen ekerburut devlet taktileri bu öğünçilğin bir sonucudur. Sarayın değmez tahtı. Bol ve yönet politikasının zorunlu bir uzantısı.

Emgen sınıflar bir türlü kendilerini güven için hissedemiyor, huzur bulamıyorlar. Bulamayacaklar da. Çünkü çelişkilerin derinleşmesi, hoşnutsuzluğun büyümesini engellemeyemediçe, devrimci mücadeleleri durduramadığı devleti güçlendirmek adına istediği huzuru veremeyebilir. Ve bunu başarmaları da mümkün değildir. İşte bu yüzden diğ olğarşı halkları birbine kırđırmaya çalışan politikallara, katliam-rinfaz, çok etrne politikallara her gün daha fazla sarılmaya ihtiyacı duyuyor.

Tarihimiz Katliamlar Kadar, Bâî Paşale-Yönet Politikaları Kadar, Halkı İyileştiren Terhirdir

Anadolu bir Latin Amerika kadar olmasa da iltihali geleneklere sahiptir. Şeyh Bedreddin isyanından, Zilan'a ve

ra'dır nkara'yı fethetti

İstanbul-Ankara yürüyüşünden izlenimler

1 Temmuz 1993 günü saat 12.30'da yaklaşık beş bin kişinin katılımıyla Sütlüce'den Tren İstasyonu'na kadar yürüldü. Çekilen haleyatların sonra bizi destekleyen arkadaşlarımız tarafından otobüslerimizle bindirilerek uğurlandı.

İlk duragımız Gebze'ye ulaştığımızda, KÇP ve İşçi sendikaları açtıkları pankart ve bildirgeleri çekikleri bizi karşıladılar. Gebze'den İstanbul Park'ına itineli kadar yürüldükten sonra parkta oturarak dinlendik. Bizleri karşılamaya gelen belediye işçilerinin açtığı "İşçi Kıymına Kara Tek Yumruk, Tek Barikat" yazılı pankartın TÜM BEL-SEN Başkanı Vicedan Bayraktar tarafından indirilmesi desteğe gelenlerin tepkisini çekti. Saat 15.00'de yola çıktık.

Kocaeli'ne geldiğimizde saat 17.00 olmuştu. Burada Kocaeli KÇP'nin yaptığı açıklamaya başlandı. Yaklaşık 40 kişilik korteji yürüyüş sırasında polis iki defa engellemeye çalıştı. Birincisinde barikati aşarak yolumuza devam ettik, fakat ikinci engellemede gerekli yavaş gösterilemediğinden yürüyüş güzergahını değiştirmek zorunda kaldık. Yürüyüş, Halkevi Meydanı'nda davul-zurna eşliğinde çekilen haleyat ve Kocaeli KÇP'nin yaptığı açıklamaya bitti. Saat 18.00'de EĞİT-SEN Kocaeli Şubesi'nde değerlendirme toplantısı yapıldı. Diğer illerden başlayan yürüyüşler hakkında genel olarak bilgi verildi ve yürüyüşümüz sırasında olumsuzlukları tespit ederek, bundan sonraki tavırımızı net olacağını belirttik. Polisin zorlamasına güzergahı değiştirilmesi yanlış bulundu. Daha önce belirlenen güzergahta yürüyüşün devam etmesi kararlaştırıldı.

Sabah saat 10.00'da tekrar parkta toplandık. Tüm alan yoğun bir polis denetiminde altındaydı. Burada polis bizi videoya çekerek psikolojik baskı altına almaya çalıştı. Yürüyüş kararnı daha önceden alınmasında rağmen komite ne bilizlere, ne de Kocaeli'deki sendikaların danışmadan yürüyüşü iptal etti. Ancak 30-35 kişinin de desteğiyle arabalara kadar yürüyebildik. Burada Kocaeli, Bursa ve Balıkesir'den yürüyüşe katılan kamu emekçilerinin destekleri de konvoyu katıldı. Saat 11.15'te Adapazarı'na doğru yola çıktık.

Adapazarı'na girişte karar polisin engellemesi ile karşılaştık. Bu sefer de amaç bizi karşılamak olan kamu emekçileriyle buluşmamızı engellemekti. Arabalardan inerek desteğe gelen kamu emekçilerinin yanı sıra çekmek için haleyat durdu. Fakat polisler açmaya çalıştığımız parkta saldırılara kalkmaya çalıştılar. Bizler ise bir yandan pankartı veremeye çalışıyor, bir yandan da sloganları atıyorduk. Sonuçta pankartımızı kuramamıştık. Bu morale tekrar haleyat durdu. Başlangıçta çekilen Adapazarı kamu emekçileri, teker teker yolumuza gelmeye başladılar. Burada yemek, içecek, haleyat çektikten sonra korteji oluşturmaya yürüyüşümüzde devam ettik. Yine polisin baskısıyla şehir merkezine girememistik.

Saat 15.00 sularında Düzce'ye girdik. Şehir girişinde kamu emekçilerinin pankartlarıyla karşılandı. 300 metre kadar yürüldükten sonra şehir merkezine yönelecek. Burada da polis barikatlara karşılaştık. Artık bocalamaz bir karardı bu. Daha önceden beri süregelen tedirginliği yavaş yavaş da olsa kırmıştık. Yürüyüşün başından beri ön sraları kimseye kaptırmayanlar, korteji önüne geçmemiz için bizi ön tarafa davet ediyorlar. Bizler de barikati aşarak, direnmek için öneeri kabul ettik. Bu arada yetkililerle tartışma devam ediyor ve dogabilecek olumsuzluklardan, Düzce polislinin sorun olacağı belirtiliyor. Sloganlarla polis barikata yıkıldık, ancak barikat yapılamadı. Polis zorbalığa başvurarak, cop ve kaskalarla üzerimize saldırdı. Bizler de desteğe gelenler birbiriyle kenetlenerek sloganlarımızı haykarmaya devam ettik. Yaklaşık 45 dakika süren bir direnişin sonra barikat kalıntıları zorunda kaldık. O anda tüm insanların yüzünden karamızın mutluluğu okunuyordu.

Artık önümüzdeki güzergah Bolu idi. Bolu'da bizi yürütmececeklerini düşünenler vardı. Mücadele ederek her türlü engeli aşılamaya inanarak iş yürütmeye karardık. Bolu'ya girişimizde görüldüğü hiçbir güvenlik önemi yok gibiydi. Karşılamaya gelenlerin de katılımıyla pankartlarımızı açarak yürüyüşe geçtik. Yürüyüş haleyatları bittirildi. Düzce'de yaralanan arkadaşların tedavisini yaptırıldan sonra yola çıktık. İki saat sonra ilk uğradığımız yerde Sivas'taki katliam haberi alındı. Bu haber bizi bir yandan üzerken, bir yandan da öfkemizi artırdı. Yapılan değerlendirmeden sonra, yürüyüşü devam kararı alındı. Ancak Sivas katliamından dolayı gündem ve taleplerimiz sonra barikat kalıntıları zorunda kaldık. Otobüslerde geçirecek Ankara'ya doğru yola çıktık. Sabah 9.00'da Ankara'ya ulaştık.

Güdümlü Sendikaya Hayır", "Kahrolsun MIT, CIA, Kongreler", "Sivas Katliamının Hesabını Soracağız" sloganlarıyla alan, yüzler, binler, on binlerle doluydu. Bu denli bir kitlesellik, önce ve kararlılık karşısında kurulan polis barikatlarının fazla bir anlamı kalmıyordu.

Zafer Çarşısı Alanı'nda bunlar yaşanırken, Hipodrom Alanı baş merkezi iden gelecek toplanan 22 sendikaya bağlı on binleri kucağına almış durumda. Bütün gelenlerin toplanmasından sonra, on önce siyah bez üzerine "Sivas Katliamını Lanetliyoruz" yazılı pankart ile yürüyüş başlıyor. Hedef Kızılay'daki Zafer Alanı ve Ankara'da kamu emekçileri ile kucağına alıyor. Polis tedbirin. Amaçların on binlerin Başbakanlık önünde toplanmasını engellemek. Sivas katliamını lanetleyen sloganlardan ve taleplerin haykırılmasından korkuyorlar. Hipodromda haklılar.

Sivas'ta katlettikleri insanların öfkelerini görüyorlar kamu emekçilerinin yüzlerinde. Yürüyüşte birlikte korteji uzunluğu bir kilometreye ulaştı. Polis korteji çevirmiyor. On binler sloganları ve pankartlarıyla Talat Paşa Bulvarı'ndan Zafer Çarşısı'na doğru yürüyüşe geçiyor. Yürüyüş sırasında "Sivas'ın Hesabını Soracağız", "Genç Faşist Katliamlara Son", "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır", "Kurdistan Faşizme Mezar Olacak", "Devlet Terörüne Son" ve sloganları atılıyor. Korteji sonra ancak Zafer Çarşısı Alanı'na 13.00'e doğru ulaştı. Ankara'da kamu emekçilerinin de katılımıyla coşkulu kalabalığın sayısı 40 bini bulmuş durumda. Tüm kamu emekçilerinin buluşması gerçekleştikten sonra şehitler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk. Ardından on birer "Geliyoruz Dedik İşte Geldik Ankara", "Yürüyüş Hakkımız Engellenemez", "Önümüz Açılсын Yürüyüş Başlasın" sloganları ile polis barikatının zorlanması ve bazı milletvekillerinin de grigirmeye polis barikati kaldırmak zorunda kaldı. Barikatın kaldırılmasından sonra büyük bir coşkuyla Başbakanlıkta doğru yürüyüşüne devam eden kamu emekçileri, Sivas katliamının da etkisiyle sloganlarını daha da gür haykarmaya başladılar.

Sloganları ile Başbakanlık önünde toplanan kamu emekçilerine hitap eden Sendikalar Platformu sözcüsü İrfan Erdemözü Başbakanlar Kurulu'nun görevi devletin hükümet sözcüsü Yıldırım Aktuna ve Bekir Sami Dağı ile görüşeceklerini, görüşmede Sivas katliamı ve sendikal talepler konularının ele alınacağını söyledi. Talepler konusunda 15 Temmuz'a kadar bir gelişme olmasını durumunda ise birgök işkolunda

greve gideceğini belirtti.

Görüşme sonrasında ise kamu emekçilerinin bildirdiğini İrfan Erdemözü Başbakanın, Çalışma, İçişleri, Maliye ve Adalet Bakanlarından oluşan bir komisyon oluşturduğunu, bu komisyonun yasal düzenlemeler için çalışacağını belirtti. Ayrıca Pazar günü Başbakan'la da görüşüleceğini söyledi. Erdemözü, kamu emekçilerinin dağılmasını istemedi. Eylem birliğinde saat 3.00' geçiyordu. Kamu emekçileri gününü göstermiş, kitleselliği, sloganlarıyla, kendini beklenen de fazla bir şekilde ifade etmişti. Çiller ile görüşmek amacıyla Ankara'da kalan sendika yöneticileri bir gün sonra görüşmeye gideceklerdir. Çiller "Gövenyönünde sonra ilk izimiz bu olacak. Sizlerin de görüşleri alınacak" şeklinde yuvarkı sözler söyleye de eylem amacına ulaşmıştı. Ankara sonuç değil başlangıçtır ve kamu emekçilerinin eylemlerinin habercisi olmalıdır.

Kararlıydılar, inançlıydılar ve kendilerine güveniyorlardı. Günlere öncesinden yaptıkları hazırlık bir örneği de giydikleri tişörtler oldu.

"GELİYORUZ DEDİK, İŞTE GELDİK". Günderler verdikleri bu sözün anlamı Ankara caddelerinde bir kat daha artmıştı.

Kürdistan'da devlet terörü boyutlanıyor Yeni katliamlar da yetmeyecek

Şu iyi kavranmalı, iyi kavratılmalıdır: Kürt halkının kurtuluşu yapılacak "ateşkes"lerde, TC ile "siyasi çözüm"de değil, devrimdir. Ve bu devrim Türkiye devrimiyse koptur bir bağa, ortaklığa sahiptir. Görev, Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında fazizmi gömmektir.

Devletin Kürdistan'da uyguladığı yak, yak, yok et, göçe zorla politikası tüm şiddetle sürüyor.

Kürdistan'da savaş derinleşiyor. Köyler, mezarlar, kasabalar ve hatta kentler birer savaş alanı görünümündedir. Heren her gün 20'den fazla insan ölürken, köyler, kasabalar devlet güçlerinin saldırılarıyla yıkılıp yıkılıyor. Son bir ayda 400'den fazla insanın canını giren devlet güçleri, köyler, kasabaları, ilçeleri havadan ve karadan bombalayarak, ateşe vererek boğaltmaya devam ediyorlar. Kürt hükümeti kurdurdu göçten bu yana 16 köyü tamamen, 17 köyü ise kısmen boşalttı.

Kontrgerilla cinayetleri, katliamlar ve provokasyonlar dizginlerinden boşanmış bir şekilde büyümeye devam ediyor. Kürdistan'da devlet terörü her yerde katlanarak artıyor. Köyler, kasabalar, kentler ateş altında...

Oligarşi uzun süredir planladığı ve ateşkes nedeniyle bütünüyle uygulamadığı "Bahar Operasyonu"nu daha da genişleterek başlatmış görünümündedir. Aylardır Kürdistan'da askerler, silah ve cephaneye taşıyan oligarşilerin, elindeki bütün güçleri adım adım savaşa sürdüğü gözleniyor.

Kürdistan'ın bütün bölgelerinde adım adım derinleşen savaş özellikle Botan, Dersim ve Serhat bölgelerinde daha da yoğunlaşmış durumdadır.

Hükümetin değirmesi kırılı savaşın boyutunu değiştirmişti. Kürt hükümetini işe başlasıyayla kaldığı yerden devam etti. Hükümet daha güvenen almadan generalileri Çiller'i ziyaret etmesi bir kez daha "hale"nin kime verildiğini ortaya koyuyor. Zaten MGKN'nin aldığı kararlar oligarşinin Çilleri sırasında "yeni" hiçbir açılım yapma niyetinde olmadığını gösteriyordu. Kürt hükümeti sadece bunu bir kez daha belirlemiş oldu. Aslında ne Çiller hükümetini, ne de "tavsiye kararları" sunan MGKN'nin bulabildiği başka bir çaresi yoktu. Bu noktada niyetten çok yeteneksizlikten söz etmek gerekiyor.

Oligarşinin bütün yapılabildiği vitrine Çiller'i koymaktı. Ancak Çiller etrafında koparılan gürtüyle adım atacağına sanan oligarşinin hevesi gımdinden kuraşıkta kalmış durumdadır. Çünkü tekkeci basının estirdiği rüzgârın ömrü üç günü bile bulmadı. Kürt halkına bir "anne gelfat" ile yaklaşılmış söyleyen Çiller'in "baba"nınkinden farklı bir gelfat göstermeyeceği bellidir artık. Kürt halkı için "gelfat" kıyım ve göç anlamını korumaktadır.

Görünen odur ki, oligarşi önümüzdeki süreçte bütün iç ve dış baskılara göze alarak halka saldırıya devam edecek,

toplu katliamlara, provokasyonlara başvurmakta çekmeyecektir. İnsan hakları, demokrasi, gelfat söylemleri denli bu katliam politikası "her şeyi rağmen" uygulanacak bir politikadır. Çok uzun süreyleceği açıktır. Oligarşi bu sürede ulusal hareketi an azından belirli bölgelere sınırlılamak istemekte, hareketsiz bırakılabileceği düşüncesi kontrol altında beklemekte beklemektedir. Ancak ilk saldırıların aldığı yanıtlarıyla sarsılması, bu iradesinin de uzun süre devam edemeyeceğini gösteriyor.

Son günlerde tekkeci basının attığı manşetlere bakıldığında Kürdistan'da yoğunlaştırılan devlet saldırılarında PKKN'nin verdiği yanıtları oligarşiyi telaşa düşürdüğü gözleniyor. Ağır birliği eden burjuva basının "Panik saldırısı", "Apo ipini çekti" yoluyla verilen asılan manşetleri aslında oligarşi cephesinde inancısızlık ve telaş yaratıyor. Yıllardır tekerlanan "terör örgütünü son çirpinçin" edebiyatı her eylemle bir kez daha tersiyor olmakta. Bu nedenle bir noktada odaklanan yalan bombardımanı da fazla bir iş yaramıyor. Çünkü halk artık kanıymıyor!

PKKN'nin tek tarafı ateşkesi kaldırarak yeniden savışı yükselmesi ve arka arkaya katliamlar vermesi devlet güçlerini sarsarken daha da saldırganlaştırıyor. Gerillaya yönelik net vurular yapılmakta zorlanan devlet güçleri kayıpların acısını halktan çıkıyorlar. Gerillaya belli kayıplar verdimiye birlikte, ne zaman nerede saldırıya uğrayacaklarının korkusu ve tedirginliği yasadıkları için psikolojik-moral üstünlüğü bir türlü ele geçiriyorlar. Her hali tedirginlik olan savaş güçlerinin tipik davranışlarıyla sivil halka saldırılar, korkularını hafifletmeye çalışmaları da bir etkisidir. Sonuçta devlet güçleri, savışı istedikleri yerde, zamana değil, beklemedikleri anda, beklemedikleri yerde kabullenmek zorunda kaldıkları için ağır kayıplar vermekten kurtuluyorlar.

Devlet güçlerinin Kürdistan'da bugün en belirgin politikası, yak-yakmak biterli boğaltmak, gerillaya desteklessi bırakacak alanları yaratmak. Ancak bu politikanın metropolere yansıyan etkileri de göz önünde alınıldığında oligarşi açısından çözüm olmayacaktır. Aksi Yine devlet gerillayı haktan yaltım politikası karşısında direnmek büyük önem taşıyor.

Devlet, özellikle sinira yakın yerleşim birimlerini boğaltmaya kararı görüyor. Bununla birlikte daha önce de denenen "stratejik köyler" oluşturma politikası da işleyecek. Devlet güçlerinin köylerden

başka, kasaba ve ilçe merkezlerine yönelik taciz eylemleriyle, halka göçatları vererek, gerilladan koparma çabası işe devam ediyor. Geçelen "PKK bastı" görüntüsü kasabalar, kentler kurşun ve roket yağmuruna tutuluyor. Her eylemde, her baskından sonra "göç çaplı operasyon" diye çevre köyleri basan devlet güçleri, yak-yakmak itilim alıyor. Bunun asıl önemi yanı, göçü hızlandırmaya yönelik olması. Devlet kasaba vadede çözüm olmasa bile, uzun vadede Kürdistan'da belli bölgeleri boğaltma ve nüfusu bulağıyla kaydırma politikasından başlanı olacağına inanıyor. Özain bu konuda söylediklerinin dikkate alındığı görülüyor.

PKKN'nin bugüne kadar göç önleyecek politikaları yaşamaya geçirmemesi, hatta kimi bölgede "taktil" adında desteklemesi, milyonlarca Kürt insanının ilkeyi terk etmesini getirdi. Örneğin Şirnak devlet güçlerinin gerçekleştirdiği provokasyon ve katliamlardan sonra PKK göçü teşvik etmişti.

Bugün pek çok bölgede gerillaya lojistik destek sağlayacak yerleşim birimlerinin, hatta gerilla kaynağının ortadan kalması söz konusudur. Bunun önüne geçilebilmesi için halkın yerini-yurdunu terk etmeye, direniş gelişmesini engellenmelidir. PKKN'nin Lo'den göç edilecek halkın yardım etmesini, mallarını satın almaması ve arazı sağlamaması yönündeki çağrısı bu noktada geç de olsa bir tavır alınması anlamında olumlandır.

Devletin pervasızca saldırıları ve daha da saldırganlaşacağı göz önüne alındığında halkta düşmana yönelik öfke ve tepkinin de büyümesi kaçınılmazdır. Bu noktada uyarıya açık kırı bırakılarak yürütülecek bir karşı savışın, uzun dönemde deren zaafıdır düşülebileceği geçi de dikkate alınmalıdır. Bu noktada bugün olan fedakarlığı yürütülen savış, reformize yaşam hakkı tanıyan bir bilince yaşamaya geçilmesi de en az devletin politikalarına karşı yürüten caddelerin kendisi kadar önemlidir. Şu iyi kavranmalı, iyi kavratılmalıdır: Kürt halkının kurtuluşu yapılacak "ateşkes"lerde, TC ile "siyasi çözüm"de değil, devrimdir. Ve bu devrim Türkiye devrimiyse koptur bir bağa, ortaklığa sahiptir.

Fazizmin Kürt halkına yönelik tüm saldırılarını bu bilince karşı konulmalı. Kürt halkının sessizlik içinde katliamlara boğulmasına izin verilmemelidir. Görev, Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında fazizmi gömmektir. ☐

Kontrgerilla tarafından katledilen Vedat Aydın'ın katledilişinin ikinci yılında saygıyla anıyoruz

Diyarbakır (Mücadele) - "HEP 11 Başkaları'nın kışkırttığı olmuştur"

"Günceye göre gergin"

"Diyarbakır'da kan akı"

11 Temmuz 1991 günü gazete manşetlerini bu tür başlıklar kaplıyordu. Diyarbakır HEP 11 Başkanı Vedat Aydın'ın kontrgerilla tarafından katledildiği, işkence esnasından sonra katledilmesinin yaratıldığı gerginlik ve sonrası katliamı neden olduğu başlıkları bunlar.

Kontrgerilla bu tarife kadar Kürdistan'da doğrudan gerilla ve gerillaya destek olarak görüldüğü halk katliamlarına yönelik katliamların gerçekleştirildi. Vedat Aydın'ın katledilmesiyse kontrgerilla Kürdistan'da katliamların yeni bir sayfa daha açtı. Böylece demokratik kurum ve kuruluşların yönetici ve üyeleri, aydınlar, yazarlar da hedef alacağım ciddi sinyallerinin verildiği bir sayfa. Vedat Aydın'ın bu konuda ilk hedef olarak seçilmesinin nedeni, yurtdışında, mücadeleci kişiliğinin yanı sıra, yörde sevimlili ve bir kuruman başkını olması idi. Devlet güçleri katlettikleri Aydın'ın cesedini kaybetmeye, aksine Maden ilçesi sınırlarında bıraktılar. Bundaki amaçları demokratik kurum ve kuruluşların yönetici ve üyelerine "Eğer sızmasanız sizin de sonunuz böyle olacak." mesajını vermekti. Çünkü olan için demokratik alandaki lütfeyi sürdürmek, pasifize etmek önemliydi. Vedat Aydın'ın cesedinde Diyarbakır, belli de tarihin en kitlesel cenaze törenini yaşadı. Devlet güçleri cenaze törenine katılmaya bir kitleye tahammül etmedi. Şehrin surlarına yerleştirilen özel timin kitlelerin üzerine açtığı ateşler cenaze katliamlarından 22 kişi katledildi, onlarca da yaralandı. Böylece Şehirdenlerin ve cenazeleri sahiplenmeye yoğun olarak yavaşladı bir süreçte, bundan rahatsızlık duyan devlet güçleri katliamlarına bir yenisi daha ekledi.

Vedat Aydın'ın katledilmesiyse sinyalleri verilen katliamlar peş peşe geldi ve onlara gunceteci, yazar, aydın, demokratik kitle örgütü yöneticisi ve üyesi katledildi. Bu durum günümüzde kadar devam etti, ediyor. Bugün bakıldığında Kürdistan'da demokratik platforma yönelik bu katliamlara karşı tutarı bir tavır sergilenmedi, alternatif mücadele biçimlerini geliştirilmedi. O süreçte yoğun olarak yaşanan ve kitlesel arızeden Şehirdenlerin ve cenazeleri sahiplenmeye büyük gelişmeler kaydedildi, kitlesel büyük oranda kayboldu. Bundan yurtdışında hareketin yanlış taktiklerinin önemli etkisinin olduğunu ve alternatiflerini yaratamadığını da vurgulamak gerekir. Bundan sonraki süreçte sarıfedecek caba, diğilen hataların aşılması, demokratik alandaki katliamların yükseltilebilir perspektifleri yeni Şehirdenlerin yaratılması olmalıdır. ☐

Kağıthane direnişçileri: "Birlikte kazanacağız"

Kağıthane Belediyesi'nin katılan işçiler sürdürdükleri uzun emil hak alma mücadelesi ile Türkiye işçi sınıfı tarihinde onurlu bir yer edindiler. Bu onurlu mücadelelerini sürdürürken, Ankara'da gelişen her haklı mücadelesinin yanında yer aldılar. Sürdürdükleri açığı grevinin ölüm sınıma yaklaştığı 50 günlede ilk günlerin kararlılığıyla "Biz bu yola kaybetmek için çıkmadık, kazanmak için çıktık" diyorlar. Bizler de bu inatçı, bir o kadar da onurlu kavgaya onları verdikleri dayanışma örnekleri kadar destek olduğumuzda, yeni zaferleri birlikte yaşayacağız, birlikte kazanacağız.

Onurlu mücadelelerini yürüyüşleri ile Ankara'ya taşıdıkları günün bugüne, Kağıthane işçileri peşgirdikleri destek ve dayanışma eylemlerini sınıf dayanışmasının da sembolü haline geldiler.

Kamu emekçileri Ankara yürüyüşü sonrası Başbakanlık kapısına dayandıkları, Kağıthane işçileri kamu emekçilerinin yanına bindi. Direniscilerin

grevine yağın durmadan, dinlenmeden ve hak alma mücadelesinin sadece ekonomik taleplerinden ibaret olmadığını edatım tüm emekçilere ders vericesine örnekleriyle gösteriyorlar. Sivas'ta yaşanan katliamlar ardından Kağıthane emekçileri bu kez de "Kahrolsun Sivas Katliamların Sorumlusu MIT-CIA-Kontreterila", "Sivas'ın Hesabını Soracağız" sloganları ile bir kez daha Ankara caddelerinde yürüyün insan selinin arasında yerlerini aldılar. Dayanışmanın simgesi haline gelen direnişçiler bu kez de "Gündem farklı olaylarla değişse de kazanacağız. Biz bugüne kazanacağımıza olan inancımızla geldik. Yeni bir Turbo zaferi daha yaratacağız" diyorlar.

İstanbul'da ise Kağıthane Belediyesi'ne ait işçi lokalinin polisi tarafından basılarak kapısına duvar örülmesinden sonra işçileri eylemleri SHP binasına taşıdılar. Daha sonra parti binasına gece kalamama durumu nedeniyle açığı grevini birmek zorunda kalan işçiler, şu an

Kağıthane işçisi yargıus infazlar sorumlularından, Sivas'ı meraziğe dönüştürmelerden besap soruyor. Kağıthane işçisi sınıf dayanışmasının sembolü olmaı devam ediyor.

pankartlarıyla geldiği alanda atılan "Zafer Direnin Emekçinin Olacak", "İşçiy-Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganları itidarı olduğu kadar polisi de rahatsız etti. Eylem dönüştü slogan atıldı bahanesiyle taş ve sopalarla saldırın polisi birçok işçiy yaraladı. Ankara polislinin "rahatsızlığı" açığı boyutlara vardı ki, saldırı; sonucu açığı grevinin 45. gününde direnişçi Aydın Boztepe üç gün hastanede kaldı. Bu saldırı da işçilerin kararlılığını etkilemedi. Yaranalanan Aydın Boztepe hastaneye gelerek, daha geçmesine "Size saldıran polis değil, siz yanlış görmüşünüz" diyen emsizi müdürüne, kimin işçilere düşman olduğunu işi bildiğini söyledi. Polis hastanede doktorlara baskı yaparak yaranalanan işçilerin rapor verilmeden taburcu edilmesini sağladı. Yine bu saldırıdan dolayı başkaya yaranalanan Kazım Sağdıç ile darbe sonucu yaranalanan Veli Gezer hastanede birer gün kalarak tedavi edildiler.

Kağıthane işçileri aynı gün SHP Çankaya ilçe binasını işgal eden Devrimci Sol Güçleri selamladılar. 27 Haziran günü Gaziosmanpaşa Belediye Meclis üyesi Mehmet Altıncı'nın polise pus kurarak iki devrimciyi katletmesini protesto eden Devrimci Sol Güçlere Kağıthane işçileri de "Direnişinizi Destekliyoruz", "Yargısız Infazlara Son", "Devrim Şehitleri Ölmüştür" sloganları ile destek verdiler.

Direnin işçiler sürdürdükleri açığı

Belediye-İş Sendikası tarafından kiralanan lokalede kalyorlar.

Sergiledikleri pratikleriyle dayanışmanın güzel örneklerini sergileyen Kağıthane işçilerini ziyaret eden Ankara BEM-SEN Şubesi üyesi kamu emekçileri ve Devrimci Mücadelede İşçiler, Kağıthane direnişçilerinin yalnız olmadığını gösterdiler.

1 Temmuz günü saat 16.00 sıralarında Kızılay'da bulunan Refah Partisi binasına toplanan BEM-SEN'li memurlar, Kağıthane işçileri ile birlikte basın açıklaması yaptılar. Devrimci Mücadelede İşçiler, EĞİT-SEN'in Devrimci Mücadelede Öğretmenler ve bazı kamu sendikaları temsilcilerinin de katıldığı basın toplantısında "İşçten atılmalar karşısında örgütlü bir şekilde direnmek gerekir. Sistemin özelleştirme aldatmacasına kanmayalım, haklarımız için güç birliği yapalım ve mücadele edelim. İşçi kıyımı aynı zamanda sendikal mücadelesinin ölüme bir tehdit unsuru olmaktadır. Kağıthane emekçisinin kazanması demokrasinin ve tüm emekçilerin kazanması anlamına gelmektedir." denildi. Basın açıklaması sonrasında Refah Partisi li binasının önüne siyah çelenk bakan emekçiler daha sonra "Kağıthane işçisinin ölümüne izin veremeyeceğiz-BEM-SEN'li" yazılı bir pankart ile birlikte yürüyüş geçtiler. Eylem Belediye-İş 1 No.lu şubede açığı grevinin sürdüren Kağıthane işçilerinin ziyaret edilmesi ile sona erdi.

On bin deri işçisi kapı önünde

İzmir (Mücadele): Yeşildere sentinde bulunan deri tabakhaneleri ve atölyelerinde çalışan yaklaşık on bin işçi artık işsiz. Geçtiğimiz günlerde deri tabakhaneleri ve atölyeleri hakkında çevreye verdikleri zarar nedeniyle Anakent Belediye Başkanı Yüksel Çakmur tarafından 31 Haziran'da kapatılma kararı alınmıştır. Deri atölye ve tabakhanelerinin Menemen'de kurulacak olan işyerlerine yerleştirileceğini açıklayan belediyenin, bu güne kadar işyerlerinin teminleri dahil atması işçilerin tepkisine yol açtı.

DISK'e ve Türk-İş'e bağlı sendikalarda örgütlü işçiler, Anakent Belediyesi'ni ve işvereni protesto ettiler. 30 Haziran günü Gökova Deri Sanayi önünde toplanan işçilere DISK Yönetim Kurulu adına yapılan açıklamada deri işçilerinin açığı açılmasına izin verilmeyeceği belirtildi. Açıklamada işveren, belediye ve sendikaların bir araya gelerek işyerlerindeki olumsuz koşulları yarattığını ve Menemen'deki işyerleri tamamlanmayınca kavar işçilerin işlerini kalımsızca devam ettirmen istedi. Türk-İş'e bağlı Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Yener Kaya ise İstanbul Kazlıçeme'de işyerine uygulanan yöntemin İzmir'de de tezgah-

lanmaya çalışıldığını belirterek şunları söyledi: "Deri işverenleri işyerlerinin kapatılacağını bahane ederek, işçileri asgari ücretle çalıştırıyor. Bir de sanki Menemen'e taşınacak aynı işyeri değilmiş, yeni bir işyeri açılacakmış gibi işçiler kapı önüne konulmaya çalışılıyor. Taşınma bahanesi ve bunu kullanmaya çalışıyorlar, buna izin veremeyeceğiz. Daha Menemen'de inşaatlar bitmeden işçiler işyerinden atılıyor."

Kaya'nın konuşmasından sonra yaklaşık 500 işçi sloganla ve alkışlarla belediyeyi ve işvereni protesto ettiler. Tabakhane ve atölyeleri dolaşarak "Yaşasın İşçilerin Birliği", "İşçiy Haklıyız Kazanacağız", "İşçi Kıymına Son" sloganlarıyla arkadaşlarını işyerlerinin kapatılmasına karşı çıkmaya başladılar. Sendikaların 30 Haziran günü işçilere söylediği sözlerden ertesi gün eser yoktu. Geniş güvenlik önlemleri altında Yeşildere'deki işyerleri belediye tarafından mühürlüdü. Mühürleme sırasında belediye görevlileri herhangi bir direnişle karşılaşmadılar. İşçiler işyerlerini terk ederlerken, Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Yener Kaya bir önceki günkü konuşmaların absine mühürlemeyi seyretilmek yetindi.

Belediye işçileri haklarının peşinde

Maltepe Belediye işçileri haklarını gask eden ve ilk yıllık alacaklarını alamamaları M.Ali Bükü'ye karşı uyarı eylemi yaptılar.

Geçtiğimiz yıl Kartal Belediyesi direnişi sonrasında Maltepe Belediyesi'ne atılan 430 işçi 1991 yılından bu yana ödemeyen alacakları için uyarı eylemi yaptılar. Kartal Belediye Başkanı'na ve sendikayı eleştiren işçiler Kartal Belediyesi'ne yürüyerek oturma eylemi yaptılar. İşçilerin Maltepe Belediyesi'ne atılmaması nedeniyle alacakları Belediyesi'nden alacakları olmadığını söyleyen Kartal Belediye Başkanı M.Ali Bükü, İşçileri Bakanlığının işçiler lehinde verdiği karardan sonra ödemeleli yarmak için süre istemiştir. Ödemelerin yapılması karşısında

işçiler 6 Temmuz günü Kartal Belediyesi'ne yürüdüler. Yaklaşık 500 kadar işçi yürüyüşü boyunca hep bir ağızdan "Bükü İstifa", "İşçiy Haklıyız Kazanacağız" ve "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganlarını attılar. Sonra belediye önünde oturma eylemi yaptılar. Sendika ve şube yöneticileri sınıf sendikacılarından uzak olmaları, temsilcilik mekanizmasına ters düşmekle suçlayan işçiler, "Her şey yağın mücadeleimiz sayesinde haklarımızı kazanacağız" dediler. İşçi düşmanı Bükü'ye karşı işçiler mücadele ederek kazanacaklarını inanıyorlar.

Sarı sendikacılara tepkiler giderek yükseliyor

Adana (Mücadele)-Sarı, uzlaşmacı sendikalar toplu iş sözleşmelerini işçilerin yararına hazırlamadıkları için, sözleşme görüşmelerinin de sonuca bağlanmasın için hiçbir çaba sarf etmiyorlar. Sendikaların bu duyarsızlığına karşı işçiler sessiz kalmayarak tepkilerini çeşitli eylemlerle dile getiriyorlar.

Tekel Sigara Fabrikası'nda örgütülü bulunan Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası ile Kamu İşverenleri Sendikası arasında 1 Mart'ta başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri bugüne kadar sonuca bağlanmadı. 1600 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşme görüşmelerinin sonuca bağlanmasına için hiçbir çaba sarf etmeyen Tek Gıda-İş Sendikası, işçilerin tepkilerini de "Biz Sabancılarla, Koçlarla değil, hükümetle görüşüyoruz. Şu anda yeni hükümetin güven oyu almasını bekliyoruz." diyerek bastırmaya çalışıyor. Dört

aydır boş vaatlerle oyalanan işçiler ise, artık tahammüllerinin kalmadığını belirtirken, 1 Temmuz'da sendikadan Adana 1 No'lu şubasına bastılar ve sendika yöneticilerini uyardılar.

16.00-24.00 vardiyasında çalışan yaklaşık 50 işçi, işbaşı öncesi sendikaya gelecek yöneticilerin kendilerine toplu iş sözleşmesi görüşmeleri hakkında açıklamalarda bulunmasını istedi. Sendika yöneticilerini, işvereni uyararak amacıyla azından bir basın açıklaması yapmaya zorladıklarını, sendika yöneticilerinin "Eylemleri görüşmelerin sonunda yaparız" diyerek kabul etmediklerini belirttiler. İşçiler "Sendikamızın uzlaşmacı, hantal yapısından bir an evvel kurtulup işçi sendikasına yakışır bir şekilde bize öncülük etmesini istiyoruz" diyerek yöneticileri istifa çağırdılar. Bunun üzerine Tek Gıda-İş Sendikası 1 No'lu şube Başkanı Cafer

"Siz işçilerin değil, iktidarın yandaşlarıdır" diyen işçiler, sarı sendikacıları zorluyor!

Doğan işçilere görüşmeler hakkında açıklama yapmak zorunda kaldı. Konuşması sırasında sürekli kendisinin ve sendika yöneticilerinin işçinin yararına çaba gösterdiğini belirten Cafer Doğan'ın işçiler "Siz merkezin direktifleri hareket ediyorsunuz. Biz sürekli oyalıyorsunuz. Siz işçilerin yanında değil, mevcut iktidarı ya-

nındasınız" diyerek yalancılardır. Tüm işçi sınıfını, haklarını alma konusunda daha duyarlı olmaya çağıran işçiler, taşeronlaşmaya, özelleştirmeye ve işçi kıyımlarına karşı mücadele verilmese gerektiğini belirttiler. İşçiler bundan sonra da sendika yöneticilerinin hesap sormaya devam edeceğini belirterek dağıldılar.

Turbo'da zaferin iki halkası

Özgüce güven ve devrimci perspektif

Adana (Mücadele)-Turbo Filtr işçilerinin 52 gün süren süresiz açık grevi direniş işçilerin zaferi ile sonuçlandı. Bu direniş zaferi gösteren Turbo işçilerinin kararlılıkları, özveri, kendi güçlerine güvenmeleri ve Devrimci İşçi Hareketi perspektifine hareket etmeleri...

Direniş, omurlu ve omuzlu birleşme sahne oldu. Ancak omuzsuz yönler, Devrimci İşçi Hareketi perspektifine önüne hedef koyan işçiler ve devrimcilerin inisiyatifli omurluluğu doğuşturdular. İşçilerin genelinin kırsal alandan gelmeleri, direniş padirinin kurulduğu fabrika'nın şehir merkezine uzak olması, çoğu işçinin köylerde yaşaması, köyde yaşıyan bu işçiler direnirken işveren, belediye başkanı ve jandarma başkanı direniş omuzsuz yönde etkileyen nedenlerden bazılarıydı.

Direniş boyunca işçiler bir yandan işvereni alıksızlığında, jandarma ve polis halkın değil düzineler yarıncı yer aldığını öğrendiler. Bir yandan da sarı sendikalar, düzen partilerini ve oportünistleri tamladılar.

İşçiler kendilerine samimi, dürüst ve dostça destek olan ÖZGÜR-DE'İlileri, TÖDE'İlileri, BEL-DE'İlileri ve Liman-İŞ, SAGLIK-SEN gibi devrimci sendikaların siyasi dayanışmalarını gördüler, samimiyetlerine güvendiler. Tabii ki, kendilerine samimi güvencü, objektif olarak eylem kınılığı yapan oportünistler de tamladılar. Eylemin kararı bir şekilde sürdürüldüğüne gören oportünistler, direniş padirinden ayrılmaz oldular. Oportünistlerin direnişin yaklaşık 15. gününden itibaren eylem desteklediklerini, ellerinden ne geliyorsa yapacaklarını söylediler. Ancak gerçek anlamda eylemi desteklemek yerine, eylemi kırmak için ellerinden geleni yaptılar. İşçilere moral kaynağı olmak yerine, onların moralini bozan tartışmalara girişerek, eylemin bir tek siyasetin inisiyatifli altında gerçekleştirilemeyeceği şeklinde-

ki eleştirilerle işçilerin kararlılıklarını engellemeye çalıştılar. Yaptıkları tüm bu omuzsuzluklar, neredeyse eylemin bitmesine neden oluyorlardı. Hatta o kadar ileri gittiler ki, "Eylem başarısızlıkla sonuçlanırsa bizi suçlayacaksınız." diyerek kavgalarını dile getiriyorlar ve işin içinde ayrılmaya çalışıyorlardı. Açık grevinin 40. günlerinde direnişteki işçilerin birinin hastalanmasında hastaneye kaldırılması ve direnişin DEP'te sürdürülmesi, oportünistleri kararsızlaştırdı. "Eylem bitiyor" yaygarasına koparmasına neden oldu. Oysa bir türlü kavrayamadıkları ve göremedikleri direnişteki işçilerin kararlı olmaları ve kendilerine olan güvenleri. İşte oportünistlerin yanıtına da bu durdu.

Her şeye rağmen Turbo Filtr direnişçileri işvereni, jandarmayı, polisleri, gericilastı Sarıbaharlı Belediye Başkanını, sarı sendikaları ve oportünistlerin yüzünü kızartacak şekilde direnişin onurlu bir şekilde kazandılar. Turbo Filtr işçilerinin, "Biz bu direnişte dostumuz da, düşmanımız da tanındı. Bu direniş bize belki hayatımız boyunca öğrenemeyeceğimiz dersler verdi. Bu direniş işçi sınıfının gücünü, kendi gerçekliğini tanıdık." sözleri, direniş işçilere kazandırdıkları anlamlardır. Direnişin başından sonuna kadar devrimcilerin gerçekleştirdiği devrimci şiddet eylemlerinin yarattığı moral ve maddi etkin direnişin zaferle sonuçlanmasındaki katkısı da oldukça büyüktür.

Turbo Filtr işçilerinin direnişin Paşabahçe, Maga Deri, Zonguldak, Kartal direnişleri gibi, geleneklere bir halka daha ekledi. Yaratan direniş geleneliği, ülkemiz işçi sınıfının mücadelesine yeni kazanımlar sağladı. Devrimci İşçi Hareketi perspektifine gerçekleştiren bu direnişin zaferle sonuçlanması birçok direniş örneği ve önder olabilecek bir ritteğe sahiptir.

Doğu Karadeniz'de özel sektör krizi

Özel sektör Doğu Karadeniz'de halkı dolandırdı. Özel sektör çalışmaya başladığında halka "Çayda tekele son vereceğiz. Üretici artık ürün bedelini almak için aylarca, yıllarca beklemeyecek" vaatlerini bulunuyor. Gelinen noktada ise özel sektöre bağlı fabrikaların üreticilere uzun vadeli senetler vermenin yanı sıra, senetlerin de ödemeyor. Kar-Çay, Akça gibi işletmeler, üreticilerden geçen yıl aldıkları çayların paralarını hala ödemediler. Üreticiler ve işçiler her defasında "zarar ettik, paramız yok, paralarımızı ödeyemeyiz, kaçmıyoruz, senetlerinizi kapı gibi sağlam" açıklamalarıyla oyalanmaya çalışıldı. İşçiler aramamış işlerine son verdir. İşçilerin haklarını aramaları ise her zaman her yerde olduğu gibi asker-polis baskısıyla engelleniyor. Bu yıl 1. sürgün çay almalarında iş almamış gereken işçiler işlerine dönmüyor. Filial olarak işlerinde atılmış duruma düştüler.

Ardeşen Akça işçileri Haklarını Arıyor

Rize'nin Ardeşen ilçesinde Akça çay fabrikasında geçen yıl mevsim sonunda iş akitleri "askıya" alınan işçiler, sezon başında fabrikaya tekrar başvurdular. Ancak işe almadılar. İşçilere işlerine her an dönebilecekleri yolunda açıkla-

malar yapıldı. Şimdi ise birinci sürgün çay alınmaları da "yapan Akça'dan bu doğrultuda hiçbir adım görülüyor."

Görüştüğümüz Akça çay fabrikası sendika temsilcisi "Sözleşme gereği işçiler işbaşında olmalıydı. Ancak işbaşı yapılmadı. Bu durumda tazminatların verilmesi gerekiyor. Bu da olmadı. Sendika bunun için işverene başvuruda bulundu. Bir sonuç alamadı" diyerek, sendikadan da tavır alınmadık uzak olduğunu, hatta ilki oyalayabildiğini belirtiyor.

Akça işçilerinin pek çoğu sorunu daha açık koyuyor: "Sendika ilki duyar. Sendika satılmıyor. Biz haklarımız arıyoruz. Biz haklarımızı ararken, devlet de karışmaya alacak. Bizim karışmasında yılmayacağız. Askerle, polis karıştırmaya savunacağız. Akça zarar etmezmiş. Gecen yıl aldığımız denize mi döktük. Ne üreticileri verdi ne de işçiyi. Bizim haklarımızı aramayaçığımızı sanıyorlar. Bu kez kararlızız. Bu bizim ekme kavgamız."

Bir işçi bu sözlerle şunları ekleyerek katılıyor: "Karadenizli ya ekmeği işçi olarak ya da namusu için. Biz haklarımızı ararken 'anarşist' mi diyecekler, desinler."

İşçiler "Hak verilmese alınır diyorsak, çözümde de biliyoruz demektir. Çözüm işçinin, üreticinin elindedir." dediler.

İşçilerden kısa... kısa...

İşçilerden vizite eylemi

Petrol-İŞ Eskişehir Bölge Temsilciliği'ne bağlı Petrol Ofisi ve NATO tesislerinde 338 işçi, 1 ve 2 Temmuz günleri vizite eylemine çıktı. Toplu halde yürüyerek ŞANŞİSPAN dispanseri genelinde işçilerin çıkışı vererek, üzerlerinde baskıya protesto ettiler. Petrol-İŞ Bölge Temsilciliği Mali Sekreteri Tala Çetin, işçilere siyasi iktidarı vaatleri ile daha fazla oyalanmaya tahammülleri kalmadığını belirtirken, işçileri zaferle birlikte tek yolun birlikteli kararı ve disiplinli bir şekilde mücadele etmek olduğunu söyledi.

Yine iş kazası: 3 ölü

İstanbul Deri Sanayi Bölgesinde faaliyet gösteren deri işverenlerinin üye olduğu İstanbul Organize Deri Sanayicileri Derneği'nde çalışan işçilerin çıkışı, 6 Temmuz günü hiçbir tedbir alınmadan kamusal taşıyıcıya çıkması nedeniyle katioldü. İş sağlığı ve iş güvenliğine aykırı bir şekilde makinesi ve tekdüze olarak çalışmaya gönderilen 6 işçi cinayete kurban gitti. Türkiye Deri-İş Sendikası olayın ardından yaptığı basın açıklamasında cinayeti kınadığını ve sorumluları peşini bırakmayacağını açıkladı.

"Kara Mızah: Hareketimizde Darbe" yazısında adı geçen ve Ortadoğu'da uzun süre bulunmuş bir arkadaşımızın darbe şefliğine soyunan, ama bugün hayatta olmayan Haydar'la ilgili hoş olmayan gelişmeleri, anlatımını yayınıyoruz. Bunları yayınlamak bize haz vermiyor kuşkusuz. Ama gelinen noktada darbe, darbe nedenleri ve darbecilerin kişilik yapılarını, ahlakları yoksun bu kişiliklerin icraatlarını kadrolarımızın, taraftarlarımızın ve halkımızın bilemek hakkıdır. Parti konferansının beklenmesi veya yazılıla düşüncelerinin kadrolara açılması, bir ay gibi kısa bir süre düşüncesi şeklindeki tüm önerilerin neden reddedildiği ve darbe yöntemine başvurulduğu her gün biraz daha aydınlanmaktadır. Darbe şefinin suçlarını, çirkinliklerini her an ortaya çıkmasını paniğini yaşadığı görüldü. Arkadaşlarımızın anlatımlarında darbe şefinin ruh halini, davranış biçimlerini, itirasını, ahlakını bir kez daha görüyoruz. Adeta mantıksızlaşmış, ruh sağlığını yitirmiş, zaman zaman çocukça davranış biçimleri de gösteriyor. Bu kafa neler yapmaz ki... Değerlendirmeyi arkadaşlarımız ve halkımıza bırakıyoruz."

Merhaba. Önderimizin, darbecilerin suçlama ve iddialarına yönelik verdiği ve bu asilzış suçlamaları maddi zenginliye ayaklayan yazısını okudum.

Ortadoğu'da bulduğum ve özellikle büroda geçirdiğim, kaldığım zaman içerisinde bilmem gereken birçok şeyi öğrendim. Bu bilgiler bana Haydar tarafından aktarıldı. Üstelik biz yeni insanlara güvenmediğini söylemişti. O halde bana neden anlatıyorsun ve benimle bu olayları neden paylaşıyorsun dedim diye "Biraz psikolojik rahatlama, biraz da duygusalımdan kaynaklanıyor" demişti.

Onun hareketteki konumu ve durumu ile ilgili bana söyledikleri şunlardı. Cezalıymı demişti ve bu cezasının sadece evlenmesi konusunda verilen bir ceza olduğunu söylemişti. ("Bu duruma biraz tözlüğümdü, bazı şeyleri yapamama onun da hakkı olduğunu biliyordum. Ardından da bu cezaya hareket için seve seve

Daha önceki sayılarımızda darbecilerin yüzlerini ortaya sererek tanıklıkları, belgeleri, ülkemiz devrimcilerine öğretici bir ders olması ve bir daha tekrarlanmaması için yayınlıyacağımızı

belirtmiştik. Tanıklıklar ve belgeler elimize ulaşmaya başladı. Devrimci Sol'un Temmuz 1993 tarihli açıklamasıyla (yanda) gazetemize ulaştırılan tanıklıkları yayınıyoruz.

Darbe şefinin paniği

katlanacağından başka yapacak bir şeyi olmadığını eklemişti.

Önderimizle ilgili konuşmalarında "Dayı Ortadoğu'ya gelmek istiyor, ama ne mekanın durumu ne de bizim durumumuz buna elvermediği için onu getirmiyoruz, getirmiyorum" diyor. "Bu sadece sana mı bağlı" demişti. "Tabii ki öyle" demişti. "Sizin bilmediğiniz ve size aktarılmayan pek çok şey var. Siz hep Dayı'nın hareketin tek önderi olduğunu bilirsiniz. Oysa önderlerden biri de ben ve Sinan" demişti. "Gerçi bilmemizin daha iyi bizim açımızdan" diye eklemişti.

Musa abiyi ilişkin de bir sohbetim olmuştu. Musa abinin varlığını bize güç verdiği ve kampta hiçbir şey yapmasa da, bir işe karışmasa da onun varlığını da bu şekilde bize güven veremeye yeteceğini, yani ona çok güvendiğini söylemişti. O da "Musa iyi biridir, ama gözünüzde çok büyütmüşsünüz. Hiç kim size anlatıldığı gibi değil. Birçoğunuz eksik ve zaaflı ile ilgileniyorum ve bu yüzden ülkeye gideceğim. Ayrıca buraya gönderilen insanların hataları ve kapasitesizlikleri nedeniyle hareketin silsile ve bu konusunda hala ihtiyacın temin edilebilirliği" diyor. "Yakında bu işleri yoluna koyacağım ve hemen ülkeye gideceğim. Burası beni bitiriyor, çok ypratıyor" demişti.

Telefon konuşmaları ile ilgili konuda da Haydar tüm işlerimin yapılması bu alete bağlı derdi. Suriye'de telefonların dinlendiğini, özellikle de devrimci-yurtsever, yabancı örgüt ve insanların denetiminde olduğunu, burada faks, daktilo vb. araçların yasak olduğunu söylüyor. Telefon ve faksı dikkatli kullanmamız gerektiği konusunda beni uyarıyor. Ve o, telefonla çok uzun süre konuşur ve faksı da sıkı bakıyor. Sınırdan insanlarımızı götürüp getiren kaçakçının evi Türkiye'deydi. Bu şahsın ailesini telefonla sürekli arardı. Ve kaçakçıya kendisini evden aramaması gerektiğini söylüyor. Biz Türkiye'ye geçiş yaptığımız gün, kaçakçı şahıs bizim geldiğimizi Haydar'a bildirmek için evinden telefon etmişti.

Türkiye'den Derya ve Hamit, Haydar'ı hemen her gün ararlardı. Özellikle Hamit'in Avrupa bağlantıları olduğunu gübde söylemişlerdi bana. Bir de Selçuk adlı biri arada bir Haydar'ı arardı. Selçuk'un Türkiye'den aradığını Haydar söylemişti.

Kadrolara güven konusunda, bize hiç güvenemediğini, bizim onu çok

ypratmıştığını söylüyor. "Bir asıl olan Devrimci Sol var. O da bizleriz. Diğerleri de sizlersiniz" derdi. "İşte bizim işlerimiz böyle gidiyor" derdi.

Haydar bugüne kadarki silah vb. gönderme işleriyle ilgili çıkan olumsuzlukları talihizlik yaşadığı diye anlatı bana. Bizim kampa ilk gittiğimiz günlerde ülkeye gidecek olan malzemelerin gideneyeceğini, çünkü malzemeleri gömdükleri dağın yandığını söylüyor. Bir kısmını L...de tutanin para vb. sorunu olmadık halde (bize ait olan sandalın onun denetiminde olduğunu ve bakımı için bir sürü para verildiği halde bir türlü onarılmamasına da söylemişti.) sandalla ilgili gerekçeler bulması, kendi sorunlarını öne sürmesi gibi nedenlerle göndermediğini anlatı. Bunun yanı sırain ülkeye giderken sandalla götürdüğü malzemelerin sandalın devrilmesi sonucu denize gömüldüğünü vb. talihizliyor. Yine iki arkadaşın ülkeye giriş yapacağı ve beraberindeki malzemeleri Halep'te bırakıp Hüsam'ın onları geçireceği gün arkadaşlar Halep'te yakalansın, ardından Haydar "Bu adama bu işlere güvenebiliriz işi" diyor. Oysa kendisi Hüsam'ın -özellikle son dönemlerde- çok şüpheli davrandığını ve Muhaberat'la çalıştığı yolunda şeyler söylemişti. Ve bana "Eğer telefon ederse ona söyle, hiçbir yere ayrılmaması, gerekirse tehdit et" demişti. Arkadaşlarımızın yakalandığı gün Haydar da Halep'teydi. Ve adam telefon etti ve bizimle bir daha görüşmeyeceğini ve hemen Adana'ya gideceğini, bir daha onu aramamızı istedi ve telefonu kapattı.

Bu gelişmeler Haydar'a göre hep talihizlik ve iş yapabilen insanların olmayışı, her şeyi bir tek onun koşturması nedeniyleydi.

Haydar, hareketin gönderdiği insanlarla burada bu işin yürütmeceğini ve artık burada tahammül edemediğini, biz ülkeye giriş yapmadan önce söylemişti. Eğer böyle insanlar gönderceklerse hiç göndermesinler, kaçatmayacağım artık diyor. Haydar'la aramızda böyle sohbetlerin geçmesi ve benim böyle bir paylaşım içerisinde olmamamızı gerektiği konusundaki rahatsızlığımı abiyi açtım. (Ayrıca onu (Haydar'ı) gerçekten bilincimde ve analizimden çok farklı yerlere oturtmaktuk. Bu nedenle yaptıkları doğrudur belki, işleyiş böyledir diyorduk.)abi "O sadece söyledi insanlara bunları anlatır, rahatsız olma ge-

rek yok. Böyle bir paylaşımın sınırlarını o belirleyebilir. Çünkü bir insanmış o yapmaları gerek ihtilaliyi kayrayabilirdi. Gerçekten onu hareketin önderlerinden biri olarak tanıyordum. (Onun da anlatımlarıyla) Ve yaptığını şeyi doğrudur, bilmediğimiz şeylere ilişkin eleştiri getiremez düşüncesiyle ona güvenimizi sarılsıyordum.

Bugün yaşananlar, bu insanın sırf kendi kişiliği ve konumu için neleri yapabilecekti düşüncesinin belirlenmesi belirlenirken çok önceden göstermesi bakımından dera vericidir. Kendini ve zaaflarını gizleyebilmesi ve ona duyulan güveni hareketimizin çıkarları için değili, kendi konumu ve çıkarları için kullanması sıradan bir taraftarımızın bile yapamayacağı bir şeydir.

Bu olayları yaşadığımız iş bilmezi gerektiriyor anıyordum.

Önderimiz ve Musa abi için neden böyle konuştüğunu şimdi daha iyi anlayabiliyoruz. Fakat onların anlayamadığı bir şey var. Onları ne kadar sevek ve saygı duyup güvensek de, bu güvenin temeli Devrimci Sol'un içerisinde, beraberliğimizden kaynaklanıyordu. Hareketimize karşı, önderimize karşı oldukları andı bir temelde oturtan kalkmaktadı. Bunu, yani hareketimizi sahiplenmeyi bize belki onlar öğretti, ama sahiplenilen bir oduk ve olmaya devam edecekti. Onların bize öğrettikleri güçlüklerin onlardan da devam ederdi.

Biz önderliğimizle, kadrolarımızla ve hareketimizle bir bütündür. Çetecilerin söyledikleriyle değil.

Selamlar, sevgiler

4.4.1993
Hatice

(*) Böyle bir durum yoktur, kirli niyetleri için uydurmaktadır. (bn)

(*) Haydar'ın el yazısıyla bana cezaevine gönderdiği bir kart vardı. İskenderun'dan postalanmış. Onu da size göndereceğim. Ve o konu ile ilgili geniş bir yazı yazacağım size. O konu ile ilgili hareket yazdığım yazı saırım elinize geçmemiş olacak ki, Haydar o kartı göndermiş. Bu yüzden bu bilgilendirmeyi size yeniden ulaştıracağım."

(*) Kartın orijinali elimizdedir.

"Oligarşiyi ve fırsatçıları daha fazla sevindiren herkes suçlu olacaktır"

Merhaba,

Değerlendirmem öncelikle beni ilgilendiren bölümle ilgili başlamak istiyorum.

Önderimizin yazısında: 16-17 Nisan sonuğumuzda ile ilgili suçluların analitidiki yazıda Hattice olarak geçen bölümdeki telefon konuşmalarının bana ait olduğunu, Bu konuşmaların bant kaydı polisin elinde olduğu belirtmiştim. Bu konuşmalarda bana ait olan bölüm dinletildi. Hem Avrupa, hem de Türkiye ile ilgili olan konuşmalarım vardı. Ayrıca polisin elinde daha çok bilginin olduğu ve açıklamadığı bölümler de vardı. Çünkü bizi sınırdan geçiren kaçakçıdan da söz ettiler. Ve bu kaçakçısı özellikle Şam'ı ararken, evden araması gerektiği belirtildiği halde, bizi sınır geçip, Türkiye'ye vardığımızda bu şahıs Haydar'a bilgi vermek için telefon konuşmasını evinden yapmış, yuvarlama rağmen telefonun sağlam olduğunu belirtmiştim. Ben bu durumu İstanbul'a varmaz kampa gidişimden orada geçirdiğimiz süreyi, dönüş yaptığımız güne kadarki gelişmem ve Türkiye'ye nasıl girdiğimizi anlatan bir rapor istendiğini ayrıntılı bir şekilde yazmıştım. Ve bu rapor 16-17 Nisan'dan sonra polisin eline geçmiş, şubede kendi el yazmam olan raporu gördüm ve cezaevine gelip gelmez hareketle ittim. Türkiye'deki telefonun dinlendiğini 'ya Şam'dan, ya da Türkiye'den bilemiyoruz ve işin ciddi olduğunu, bundan sonra gelecek arkaadışların tehlikeye girebileceğini ısrarla vurguladım. Bu ilgisizlerden -ben Şam'da iken- Süleyman da haberdardı. Haydar bugün yaşamıyor diye olay çarpıtılabilecek ve kendilerinin bir gelişmelerden habersiz yok diyebilecek durumları yoktur. Bizat benim telefonla konuştuğum insanlardan biri de Süleyman'dır. Ve Hamit adlı bir arkadaş yakalandığından onun Şam ve Avrupa bağlantılarının olduğunu ben yeni öğrendim. Hamit adlı arkadaşla da arada bir konuşuyordum. Her şeyi polise bilgi olarak göstermeleri ve hareketimin insanlarına güvenmelerini alışkanlık haline getirmiş olan bu çete kendi ruh hallerini ve yapılarını ele de vermeye çalışıyorlar. Süleyman bunları biliyor,

Bu yaşananlar hiçbir çarpıtma ve yalana yer veremeyecek kadar açıktır. Bugün kendilerinin bağımsızlığı gibi önderimize yönelik bu suçlamaların çıkın tek sonuç budur. Onlar her işlerini telefonla yürütüyorlardı. Hem de büyük bir rahatlıkla ve tarihsel sorumluluk, katliamlara neden olan vurdumuduzluk içinde yapıyorlardı bunu. Ayrıca yazıda geçen ve dinlendiği söylenen bir telefon konuşması daha var. Bu da yurtdışı konuşması. (Önderimizin yurtdışında kaldığı evlerden birinde bir bayan arkadaşın evindeki telefonun dinlenmesi olayı.) Bu telefon ablama ait olan telefonda. Ben bürodayken, Haydar ve Süleyman ablamı sormuşturdum. Onlara; ablam telefonun dinlendiğini söylüyorlardı dedim. Gültüp geçmişlerdi. Aradan uzun bir süre geçmişti ve bir gün Haydar bana ablamı arattı, o bana daha dikkatli konuşulmuş diye beni hemen uyardı ve telefonun dinlendiğini tekrar vurguladı. Bu olayı Süleyman biliyordu ve önderimize o korkudan böyle diyor, rahatsız konuşabiliriz diyerek, yazıda da geçen çok tehlikeli bir durumla karşı karşıya kalmalarına neden oluyor. Önderimizin darbecilerle yaşıdıkları, neredenli ve sonuçlarıyla birlikte anlatıldığı yazısında gerçek ve doğru olan ve geçerliliği sürekli konuşacak olan gelişme şudur: Darbeciler cetesinin, hangi gerekçelerle olsun olsun kadrolar adına ve önderimizin gölgesine sığınarak; yönetimi el koymalarına hiçbir haklı ve meşru gerekçesi yoktur. Onların gerekçelerini bir şekilde, bu zeminde dinleyen; her iki tarafı da dinleyelim, sonra karar verelim diyenlerin de safılan darbecilerin yanında yer almaktan başka bir anlam ifade etmemektedir.

Bugün yaşanan olayların, kayıplarımızın tek nedeni darbeci çeteler. Örgüt bilinci taşıyan ve örgütlü bir yapıya ulaşmak isteyen her insanın alması gereken tavır meşru yönetimi tanımadır. Örgüt yönetmek çocuk oyuncuğu ile oynanmayla benzemeyen, deneme-yenilme sürecini yaşatmayacak denli ciddi ve sorumluluk gerektiren büyük bir görevdir. Kim daha iyi örgüt yönetir yarışmasına ya da bu mantıkla kendini kanıtla-

ma yolunu seçenlere en iyi cevabı düşman vermiştir. Düşmanla oyun oynamaz. Bu gerçeği darbeci çete de çok iyi bilmesinin rağmen bu insanların ihtirasları, küçük burjuva zaafları ve devrimci ahlakları yoksun olmalarıdır ki, onları kanla yazılan tarihimize kırtletmeye itmiştir. Yaşanan bu darbeye önderimize yöneltilen bu çirkin saldırı altında DEVRİMCI SOL'un kadrolarına, taraftarlarına, tüm halkımıza yönelik bir saldırıdır. Bunun başka bir açıklaması yoktur. Çünkü DEVRİMCI SOL'unuz önderliğinde, kadrolarına bir bütündür. Önderimiz bir devrimci hareket savaş içerisinde olan savaşçıların komutası olması, dağılması, yok olması mahkum olmaları demektir. Faşizmin olduğu bir ülkede önderliği çok sesli mahkum etmek, kendilerinin bile ikerik veremediği bir demokrasiden söz etmek safılık değil, art niyetler. Savaş, onurlu devamı ciddiye almamaktır. Burjuva politikacıların yaptığı gibi koltuk sevdasına düşmek. Şu da bir gerçek ki, burjuva politikacıları bile kilti onurlarıyla, ahlaksızlıklarıyla, her türlü yöntemi maddesi banyo ideolojileriyle bu koltuk savasını verilerken, işlerini şu ya da bu ölüde bir hukuka dayandırarak zorunda hissederler kendilerini. Darbeciler bu kadranı bile çok görüyorlar ve ne hükumetimiz, ne de işleymizi hesaba katmadan darbecileri yapıyorlar. Hik kimseye de hesap vermek gereği duymayarak kendilerini inkar eden ve sonları olan kompirocukları işlerini götürüyorlar. Tarihimize, kanla-cana yaratmış oldukları geleneklerimize, şehitlerimize yapılan bu darbenin hesapsız kalmayacağı, önderimizin de belirttiği gibi gün gibi ortadadır. Onların hareketin geleceği diye bir sorunları da yoktur.

Darbenin bizde yarattığı tahribat büyüktür. Bizler her zaman ve her yerde DEVRİMCI SOL'un tarihinde bölünme, darbe vb. olayların olamayacağı, hareketimizin açık, onurlu ve halkımıza üstün vereri bir hareket olduğunu haykırarak ve haklı olarak bu onurlu tarihimize her zaman övündük. Bu kırılmaları bizlere yaşatmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Bu tür unsurların hareketimizde yazana kadar nasıl yaşadığı esas

can alıcı noktadır. İçimizdeki düşmanla ne kadar radikal bir savaşımı girdiğimiz zaaft ve eksiklerimiz karşı liberalizminin doğduğu bu durum hepimize ders verici bir niteliktedir. Devrimci bir insanın içindeki düşmanla savaşmadığı ciddiyetle de ortaya çıkmaktadır. Teorik düzeyde bilimiz söyut bilgilerin pratikte etkelemiş olduğunu biliyoruz, yaşam biçimi olmadı zaman sonucu nereye vardığını, çok acı ve çok büyük bir tahribata yol açtığını bu şekilde görmek kahredicidir. Bu olayda bizler ne kadar pay sahibiyiz? Bunu düşünmek ve bunun sorumluluğunu taşımak zorundayız. Devrimci hareketin onurunu, savasını sahiplenmek ve gerçek bir DEVRİMCI SOL'cu olduğumuzu göstermenin tek yolu (önderimiz birlikte bir anlam ifade eder. DEVRİMCI SOL'cu ve yeni insan) önderimizle birlikte darbeciliği mahkum etmek ve içimizden söküp atmakla geçecektir. Bu kırılmaları aklamak, geleneklerimize, tarihimize, şehitlerimize, önderimize her zamankinden daha fazla sahip çıkarak ve darbecilere hak ettikleri cezayı verdirecek olacaktır. Savasımız, yeni insan olarak omuzlamamızla, içimizdeki düşmana aman vermeden ve onunla savaşmayı hiç ertelemeden yükseltmekle yolumuza devam edeceğiz. Devrimci adaletimiz, hukukumuzun işletilmesinde, hangi nedenle olsun olsun ihlal edildimdesinde, sektete ugratılmasında hepimizin sorumluluk duygusu büyük önem taşımaktadır. Oligarşiyi ve fırsatçıları daha fazla sevindiren herkes suçlu olacaktır.

Yaşadığımız bu moral yalıtımdan ve DEVRİMCI SOL'u kekeleyen bu durumdan alınımızdan aklıyla çıkacağız, yokluğumuz devam edecektir. Bu yolla önderimize, meşru yönetimize devam edeceğiz. Kendimizde yeni insanı yaratarak ve hiç vakit kaybetmeden başaracağız bunu.

YASASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KATATASI
YASASIN DEVRİMCI SOL'DA
DARBECİLERİ MAHKUM ETTİK,
HAK ETTİKLERİ CEZAYI
ALMALARINIZ
SORUMLULUĞUNU BİZ DE
TAŞIMALIYIZ!
KAHROLSUN DARBECİLİK VE
DARBECİLER!

Devrimci Selamlarımızla

25.3.1993

Hattice

"Onlara daha fazla kinleniyorum"

Merhaba,

4.4.1993 tarihli notumda size daha sonra ayrıntılı yazacağımı söylediğim bir konu ile ilgili yazıyorum şu an bu notu. Konu yine Haydar ve 1991 yılı Mart ayında onunla aramızda geçen bir olaydı.

Şimdi aradan iki yıl geçtiikten sonra mi itelliyor gibi bir soru akla gelebilir. Ben olay gelistikten hemen sonra bir yazı yazarak hareketle itmesini istemişim ve o notu Haydar'a kapalı vermiştim. Daha sonra da bunu (*) ... abili paylaşmıştım.

'90 yılının Ekim ayında gönderdiğim kampa

geleri henüz dört ay olmuştu. Daha sonra rahatsızlığın nedeniyle Ş. 'a tedavi olmak üzere kampa gönderildim. O zaman büroda yalnızca Haydar kalıyordu. Ve o günlerde abileri yeni gelmişti. Bürodaki tüm arkaadışlar kampa gittikten sonra ben de tedavime başlayabilmisim. Aynı zamanda Haydar bürodaki işlere yaradılmı olmanın nedeniyle gelmemin iyi olduğunu söylemişti. İşimizin olmadığı zamanları sohbetle geçiriyorduk. Alle vb. sohbetler ediyorduk. Bir gün bana "Senin nişanlı olduğun inanmıyorum, ya da inanmadım istemiyorum" dedi. Neden diye sordum. Hareket bu konu-

da sizi mutlakla bilgilendirmiştim dedi. Bu konuşmanın ardından birkaç gün geçtikten sonra, bana kendi durumunu anlattı. Evlenme yaşasının olduğunu, bu duruma biraz üzülüyüğünü, bazı şeyleri kendisinin de yaşamaya hakkı olduğunu söyledi, "Yine de ben hareketim için bu duruma seve seve katlanacağım" diye ekledi. Şaşırmıştım, bunu bana neden açıkladı diye düşündüm. Bu konuşmanın olduğu gece aradan iki saat kadar kaçık geçmişti ki, dışarı çıkıp biraz taze hava alalım mı dedim, hem de yorgunluk atmış oluruz. Biraz dostlaştık sonra, bir yerde oturduk. Yine sohbet etmeye başladık. Haydar, "Hareketin önderlerinden biri ile dolaşman ve oturman, aynı evi paylaşman sana neler düşündürüyor?" diye sordu. Ben ha-

reketimizden bu kadar çok değerli insanlarla -kampatlikler de dahil- bir arada olmanın sevincini ve mutluluğunu yaşıyordum dedim. Gerçek Devrimci Solculuk burada öğrenemediği diye ekledim. Eve döndüğümüzde, yarın kalma yazıyı tamamlamak üzere daktilonun başına geçtim. Haydar da geldi. Yazıyı yazmaya henüz başlamıştım ki, Haydar özur dilerim demeye başladı. Ne olduğunu anlayamadım. Neden özur dilyorsunuz dedim. Tekrar tekrar özur dilerim dedi. Ve "sana ilgili duyuyorum" diyerek odadan çıktı. Aptallaştım. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Ona karşı olan sevgim ve saygımdan dolayı ne diyeceğimi de şaşırmış ve donakalmıştım. Daha sonra tekrar geldi ve ne düşündüğümü sordu. Hatıralı olduğunu ve bu yaptığının pişmanlık duyduğum, sadece karşılıksız olursa çok üzüleceğini ve benim anlayış olmasını belirtti. Zaten pişanlığının sağlıksız olduğunu belirtti. Ben gerçekten aptallaştım. Hareketimizin bu düzeyinde olan bir insanın böyle bir şey beklemiyordum.

Neden ben? Başka bir bayan arkadaşımız o saydı o mu olacaktı? Burada şü a on sadece iki bayanız ve kullanma mantığı ağır basıyor dedim. Siz bir çok insanın geleceğini, gelişimini belirliyorsunuz. Ve hareketin size verdiği ceza var diyorsunuz. Bu hareketi aldattık değil mi? Siz nasıl buna cesaret edebiliyorsunuz. Beni tanımadığınız halde, olaya yalnızca duygusal olarak yaklaşıyor ve bana bir arkadaş ve hareketin bir insanı olarak değil, sadece bayan olarak bakıyorsunuz dedim. Benimle sizli ve ağbi diye konuşma, hiç olmazsa bu kadarcı yazı dedi. Sana söz veriyorum bu olay ikimiz arasında şü olarak kalacak ve yaşadıklarımızdan kimsenin haberi olmayacak, bunu bana çok görme dedi. Ben de size olan saygıyı kaybetmek istemiyordum. Hareketimizin değerli kadrolarından birisini dedim. Ve kampa gitmek istediğimi söyledim. İyî düşünmemi, bunu yapmamın, kabul etmemin o kadar zor bir şey olmadığını ve benden çok şey istediğimi, daha

analayışı davranmam gerektiğini söyledim. Ona çok bir durumda olduğumu ve konuşmak istemediğimi ve durumu hareket bilirmek istediğimi söyledim. O zaman beni tehdit etti. "Sana kim inanır ki, sen kendini ne sanıyorsun," dedi. Bu olayın ikimiz arasında ve şü kalmaması söyledi ya. Daha ne güvencesi istiyorsun. Yaptığımıdan pişman değilim, seni çok iyi tanıdığını söyleyemem, sana yaklaşıpın sadece duygusal yönde ve burada kaldığın süreçte devam edecek bir olay dedi.

O gece bu konuşmadan sonra ben hareketle iletilemek üzere yazı yazdım. Kampa döndüğümde ağıble konuşmak istediğimi söyledim. Ona durumu anlattım. Bana bu duruma inanmak istemediğimi söyledi. Böyle olunca çok üzülüm ve Musa ağbiye anlatmak istediğimi söyledim. ağbi buna gerek yok dedi.

Bu olay böyle kaldı. Daha sonraları Haydar, Arapça öğrenme için hızlandırmamı ve buraya bu amaçla gönderildiğimi söyledi bana. Ben Arapçayı çok iyi bilmediğimi ve zor öğrenebileceğimi söyledim. Bunu bililiği söyleyelim. Bu durumda daha sonraki günlerde yanılmadık bayan arkadaşla paylaştım. Olayı genel anlattım ona ve çok kötü durumda olduğumu, bana neden böyle yaklaştı, üstelik böyle bir insan bunu yaptı sorunlarını sormaya başlamıştım.

Evet, durum böyle. Ben ona hareketle iletilemek üzere yazdığım notu size verip vermediğimi biliyorum. Ükeye giriş yapacağımız günlerde onu aramam için bana telefon numarası vermişti. Daha doğrusu bürünün telefonunu biliyordum. Şehir kodunu ve ülke kodunu verdi. Ve mutlaka onu aramamı istediğimi söyledi. Bunu yapmayacağımı belirttim.

Ükeye döndükten kısa bir süre sonra (1,5 ay) yakalandım. Cezaeine girmeden önce benden istenen kampa değerdinirmesi raporunda bu olaya yeniden değinmiştim. Çünkü olayı ağbi de biliyordu.

92'nin Ağustos ayında (cezaevinde) bir kart al-

dım. Bu kartı Haydar almıştı ve Iskenderi'den postalamıştı. (Bu kartı da size gönderiyordum.) Çok şaşırmıştım. Çünkü 16-17 Nisan sonrası böyle bir ilkesizliği yapmak ve el yazısıya cezaeine böyle bir zarf göndermek çok riskliydi. Kartı alınca aklıma şu soru takıldı. Nasıl bu kadar rahat davranabiliyor? Ayrıca bu durumda (onunla aramızda geçen olay) ilgili yazdığım not hareketle iletilemiş miydi sonraları aklıma geldi. Bu nedenle kartı sakladım. Olayı ağbi mutlaka hareketle iletmiş diye düşündüm.

Daha sonraları darbeci şefi olarak karışmaya çıkan Haydar, yurtdışından ablam aracılığıyla süresiz olarak göndermeye başladı. 6 Marttan önce ablamla telefonda konuşan, diğer ablamın görüşme geldiği zaman yine Haydar'ın selamı olduğunu ve sağlıklı karar vermemi istediğini belirten mesajını söyledi bana. Ona, sana kim bunları söylüyor dedimide, yurtdışından ablam söyledi diyordu.

Bu gelişmelerden sonra, önceden bu konuyu hareketle yazmış olmama rağmen, hareketin bilginisiz olup olmadığının emin olmadığının için size durumu anlatmam gerektiğini inandım. Bu olayı en baştan bilip olmanızı çok isterdim. Gerçekten bilgilendirilmesinin durumunun varlığı şu konusuydu, -ki yazdığım raporun Haydar tarafından size verilmesi olması ihtimali şu an daha yüksek diye düşünüyorum- bunu hareketin bilmesi amacı ile yazdım.

Darbeci Haydar'dan şu an bir kart daha fazla nefret ediyor ve ondan öğreniyor dersem bana kızmaz. Çünkü duyulmaları böyle. Tüm hareketle, önderimize verdiği zarar-tahribat düşündükçe, zaaf ve eksikliklerin insanı ne hale getireceğini çok daha iyi görüyor ve onlara daha fazla kinleniyor.

Devrimci Selamlarım

5.4.1993

Hatice

(*) Bu yoldaşımız daha sonra şehit olmuştur.

"Hayal kırıklığı yaşadım"

Merhaba,

Süleyman'la Ş...da kampa gittimden önce gördüğüm. Biz kampa gitmek üzere Şam'a geldiklerimizde, hemen o günlerde kampa gittik. 15 gün burada kaldık. İlk geliştiğimiz günlerde (ki gün sonra) Süleyman kampa Ş...a'ya gelmişti. Onunla bir hafta kadar beraber kaldık. (27 Ekim 1990)

Süleyman'la onun konuşmalarında ona daha çok kampa anlattık. Anlatılan o kadar sıradan ve coşkulu oldu ki, bu durum beni şaşırtmıştı. Kampın önemi biliyorduk; neden bu kadar önemsiyor ve yemeyi gibi coşkulu ve sırf bize anlatmak için anlatıyor taraflarında diye kafamda bir soru işaretli olmuştum. Ona, duyduklarını ve hareketin ona bakışını temelinde bir saygım ve sevgim vardı. O yandan Haydar'la arasındaki ilişkili de şaşırtmıştı beni. Haydar ona çok konuşmuş gibi davranıyordu ve onunla iş paylaşımı dışında bir paylaşımı da yoktu. Süleyman konuşup da ya da dinlemeyi ya da terslerdi. Haydar'ın tek isteği onu bir an önce gitmesi gereken yer göndermekti. Biz boş zamanlarımızda Süleyman'la kampa ilgili konuşuyorduk. Neler yapıldığını, günlük yaşantıyı ve eğitimi üzerine soruları soruyorduk. Bu soruları yanıtlarken konuşmalarından soruları yanıtladığını gözlemledim ve kampa tın ayrılmanın sevincini taşıyorlardı sanki. Bir ara bu -özgürlük eylemlerine ilişkin- bir soru sordu. Ardından kendisi ya-

natıldı.

(...)

Bu konu bittikten sonra, hareketimizin yurtdışı çalışmalarıyla ilgili sohbet etmeye başladık. Birçok görevin yerine getirilmediğini, kendilerinin rehahete kapıldıklarını ve yapılan şeylerin ise ciddi bir örgütlenmenin sonucu olmadığını konuştuk. Ben de sizin gibi insanların orada olmasının hareketimiz açısından çok iyi olduğunu söyledim. Güldü.

Kasım'ın başında Süleyman gitti. Ben Süleyman'la ilgili daha önce sinirli de olsa tanıdım ve daha çok arkadaşlarımla tanıştık. Anlatılmaya kafamda bir yer oturmuş güncellerini ve onunla beraber kaldığımız süreçteki tavırları ve konuşmalarını duyduğum bir hayal kırıklığı yaşadım. Ve bu güncellerini Haydar'la anlatmamın doğru olacağını karar vererek Haydar'a açtım. Böyle bir insanın kampa ilgili anlatımlarında bize örnek olabilecek ve yardımcı olabilecek bir tavır sergilemediğini söyledim. Anlatılanlar anlatılmadan kampa sorun yaşadığını gözlemlediğimi anlattım. Haydar da evet, doğru dedi. Özellikle kampa Musa'yı çok üzdü ve yıprattı. Ne eğitimi ciddiye aldığını ne de beraber çalıştığı insanları. Yine insanları ona emir ve eğitim vermesine tahammülü olmadığını ve kariyerine dayattığını açıkladı. O bizlere yardımcı olamıyken, hep sorun üretti. Onun bu tavır bizi hem üzdü, hem yıprattı, hem de kampa bulaşan yeni insanlara hiç de iyi örnek olmadı. Eğitimin ciddiyetini bile

kevramadı diye açıkladı. Ayrıca Haydar'a şunu da sordum. Senin ona karşı davranışlarında da bu şüydü; sanki onunla uzun bir süre cezaeine yaptırılmışı paylaşmış ve yeni bir insanlığı gibi davranıyordun ona. Belki bir daha gibi bir süreçte bu gözlemleri nasıl yapma hakkın var diyebilirim, ama buna size aşma gereği duydum. Çünkü bir hayal kırıklığı yaşadım. Özellikle sizin gibi insanlarla böyle davranması ve davranması bu ektiyi bıraktı bendenim. Yok böyle bir şey, düşünmüyordum dedi. Gözlemlerin doğru dedi. Ben de bu nedenle onun yurtdışında konuşmasına karar verdim dedi. Aşığıda işimizi yararıyordum. Ayrıca şunu bilmeni isterim, ben her insanı, arkadaşımızı sevmek zorunda değdim. Bu sevgi için karşılıklı saygı, paylaşım gerekir diye ekledi.

Daha sonraları Süleyman'la telefon konuşmalarımız başladı. Daha çok Haydar'ın anlattığı dönerler mesajları alıyordum. Bir işin yapıldı yapılmadığını öğrenmek, Haydar'ın mesajlarını iletme vb. gibi. Fakat Haydar, onu tanıdığını için hemen her konuşmanın ardından onunla konuşmalarını bana anlatırdı. Beceriksiz, bir iş yapıyor. Ona şu saat ara dediğimi hâlde o daha geç arar. İşte böyle bir. Ne yapacağımı şaşırdım dedi. Yine bir gün telefonda görüşme yaparken, ablamla ilişkin konuşma yapıyorlardı. Hem konuşuyorlardı, hem de Haydar arada bir bana dönerek hiç de anlatıldığı gibi bir ablan yok diyordu. Konuşmaları bittikten sonra, ablan korkak birisiymiş dedi. Ken-

dini konuları tamamlıya hareket ediyor-muş. Evrim telefonunu kullanmak istemişler, o da evin telefonunu deniyor, bu hareketle zarar veriyor demiş. Genel şeyler dışında bu telefonu kullanmamı sakıncalıydı demiş. Ben de Haydar'a şunu dedim: Ablam daha önce de bize söylemişti. Onunla telefonda konuşurken çok kati olmanızı, çünkü telefonunun dinlendiğini söyley ve bizi uyardı. Ayrıca sen bir gün ablamı aramamışsın ve senin yarınarda aramamıştım onu. Durumlaya ilgili ne yaptığını, örgütlü ilişkiler içinde olmadığımı öğrenmemi istemiş. Konuşurken ablam konuşmadığını sen de görmüştün, nedeni de telefonunun dinlenmesiydi demiştim. Onunla konuşmadığını, örgütlü ilişkilerin içerisinde olduğunu söyleyebilecekti sadece diye ekledim. Onun bu konuda yanlış söylediğini sanmıyorum dedim. Haydar da Süleyman'la ben kadar eksi, rehahet içinde olan ve bu haliyle bizi üzen ve ondan bekleneni veremeyen bir olsa da ablam değil onun inanırım demişti.

İşte Süleyman'la telefon konuşmalarımız bu şekildedir. Onun ne yaptığını on da dedi, Haydar'dan öğreniyordum. Yalnız Haydar Süleyman'dan hiç memnun olmadığını her fırsatta diti getirirdi. Hatta Zafar'ı de kendine benzetmişti söyledi. Süleyman'la en son konuşmalarından birinde hula buraldarız demek, gitmeye niyetin yok mu demişti. Beş dakika gibi süren bir sohbet olmuştur. Daha sonra onunla görüşmelerimiz yine mesaj alışverişini niteliğinde oldu.

Yoldaşça selamlar

22.5.1993

Hatice

Panik nedeni bir başka örnek

Merhaba, Haydar ile aramızda gelişen duygusal ilişkimin sağlığı ve yanlış olduğunu bu gün biliyorum. Ve darbe alırken duyduğumda benim için bitmiş, hiçbir anlamı kalmamıştı.

Kampa geldiğinde diğer bayan arkadaşlardan farklı davrandıyordum. Bana daha sıcak, daha fazla ilgi davrandıyordum. Bu ilişkinin kendisi açana dek ben yoldağca ilişkinin bir ifadesi olarak görüyordum. Bazen bizi de yaşadığımız gibi bazı insanları kendimiz daha yakın hissedebiliyoruz. Bana yakışsın diye bu şekilde düşünüyordum.

Ben de onun birçok yoldağdan daha samimi ve yakın buluyordum. Ona karşı daha fazla sevgi ve saygı duyuyordum. Benim gözümde değeri diğerler kadroydu. Ona karşı bu duyguları hiçbir arkadaş gibiyim ben de hissediyordum.

Bizim birlik ülkeye gidiyorduk. Ben de bekliyordum. Bu süreçte Haydar kampa geldi. Aslı kampa açtık için kalyonlardı. Yeni kampa eğitim grubu kalıyordu. Gece nöbetleri daha uzun oluyordu. O da nöbeti girdi. Odukları samimi ve sıcak bir ortamı, aç kışkıldı. Geldiğinde benim bir süre daha kalacağımı, herkes gittikten sonra gideceğimi, kara değil şehre gideceğimi söyledi. Nedenini sordum, bazı rahatsızlıklarından dolayı mı dedim. Hareketin kararına güvenimmi, nerede ihtiyaç varsa oraya gönderileceğini, rahatsızlıklarının için önemli olmadığını, orada ihtiyaç olduğu hiçbir şeyi gözetmeyeceğimi söyledi. Bir gece nöbeti onları alacaktım. Nöbeti almaya gittiğinde yanımızda kaldı. Sohbet etti. Özellikle geçti düşen diğer kadrolarımızı konuşuyor, Sinan Kuluflu çok özledim, onun çok aradığını anlatıyordu. Birçok değişik kadrolarımızla bir bir kaybettirmişti yaşadığımız. Duygusal bir sohbeti.

Bir süre sustuk. Sonra sıkıca sarıldık. Yorgun olduğumu, gıdip dinlenmesimi söyledim. Benimle kalma isteğini söyledi. Şeyh Nispet Türkünoğlu mirıldandı. Daha sonra tekrar sıkı sıkı sarılarak öpmeye başladı. Şaşırmıştım. Beklemediğim bir hareketi. Bir şeyler söylemeye çalıştım, susturdu. Beni sevdiğini, bu güzel duyguyu kendisine yaygattığını yine teğekkür etti. Ve tekniğe sarılarak öptü. Ben de karmasık duygular yaratmasına karşın, bu duygulara ben de karşılık verdim. O gece bunları yaşadık. Nöbetten sonra bu duygular benim sarışmı, kampa bu ilişkinin bu şekilde doğru olup olmadığını tartıştığımız. İlk gün kendimle savaştım, onunla bu doğrultuda konuşmaya çalıştım, ama başaramadım. Ortadoğu sorunlusu, MK düzeyinde bir olarak düşünüyordum ve bu ilişkinin getireceği sorumluluğu hissediyordum, etkilerinden sonra bu sevgiyi zedeler miydim, ama layık olabilir miydim diye düşünüyordum. Bunun yanı sıra ayrıca bu tür ilişkilerin izlediği normal prosedürü biliyor, bulunduğum konumdan dolayı, ilen bir kadro olduğundan dolayı, ayrıca cephe geniş olmasından dolayı bu şekilde olabilir diyordum. Hem bu konumda olan bir insan duygusal ilişkisini hareketten saklasın, ya merkeziz haberi vardır ya da benim de duygularımı öğrendikten sonra bilirdiklerdi dedi. Yine de net bir şey koyamıyordum, bunu ondan öğrenmek istiyordum. Ülkeye, mücadeleye düşecek olanların yakını olmasın diye konuşmuş ve Haydar'ın bana duyduğu sevgi ve benim de ona duyuyorum

başladığını sevgi beni düşündürüyordum. Bundan sonraki süreçte sadece N... olarak değil, bu ilişkinin getireceği sorumluluk da vardı. Bu ilişkinin sağlıklı olması için daha hızlı bir gelişim izlemeli, zaafımları aşmalı, politik ve ideolojik olarak yetkinleşmeli, politik olgunluğu kazanmalıydı, bu ilişkinin beni geliştirici olacağını düşünüyordum.

Kampa kaldığı süre içinde çalışmalarından kalan zamanında hep beraber arkadaşlarla sıcak bir ortamda yaşıyorduk. Yalnız kaldığımız sürelerde duygularımızı paylaşabiliyorduk, kısa bir süre yaşayacaktık, bunun uzun olmasını istiyorduk, ama mücadele ve bizi bekleyen görevler karşısında bunu pek önemsemiyorduk. Bir süre sonra nasıl olsa mücadele içinde maddiye karşılaştık, olumsuzluk olmadığı sürece. Kamptan ayrılmak çok fazla konuşmadık. Kısa bir süre sonra ülkeye dönmek için Ş...a geleceğimi söyledim ve orada uzun konuşuruz dedi.

Haydar gittikten sonra kafamda soru kalmamıştı. İçin ayrıca birinci dereceden sorumlum N...ağbi olduğundan, bu konuyu onunla konuşmaya karar verdim. Eğer yanlışlık varsa hareketin buradaki kanunları kullandım daha doğru olacaktı. Çünkü yaşanan olay burada olmuştuk. Y...ağbiye aktı. Önceki kendim duygularından bahsetmeden önce Haydar'la ilgili bir konuyu kendim kanalıyla mı yoksa Haydar kanalıyla mı hareketle ilgili bir gerektiriyordum. Her iki kanalı da kullanabileceğimi söyledim. Haydar'la karşı olan duygularımı söyledim. Onun karşılığı, böyle bir şey beklemeyi gördüm. Ona Haydar'la da aynı düşünceleri benimle paylaşmıştı söyleyince gözleri kırıldı ve ağlamaya başladı. Yanlış anlayacağımı, yanlış ve samimi davranışlarından dolayı böyle hissettirmiş olabileceğini söyledi. Ben Haydar böyle bir ilişkiyi kendi kararlarıyla başlatmış mı, bana yetki var mı diye sordum. Haydar'ın yanlış bir davranış içinde girmeyeceğini, böyle bir şey varsa mutlaka hareket bilgisi vereceğini, bazı kararları alabileceğini söyledi. Eğer Haydar benimle aynı duyguları paylaşmazsa, yanlış algıladısını hayal kırıklığına uğramam istemediğini, beni çok etkilememesini istedi. Arkasından yakında ülkeye gideceğini, ilkimizin ayrı olacağını, bu duyguların yeni yaşadığı süreçte özellikle bir süre birlikte olduğu gerektiriyordu.

Bu konuda haklı olduğumu, ama mücadele içinde olan insanların bulunmaları gereken yeri ihtiyacın bilirdiğini, duygusal ilişkinin olmadığını söyledim. Yıllarca birbirlerini görmeyen, ayrı yerlerde olan, ama örnek beraberlikleri olan ilişkilerin olduğunu söyledim. Benim açımdan bu duyguların yaşanması mücadelemiz etkileyecekti dedim. Haydar ile konuşacağımı, eğer onun da aynı duyguları paylaşması halinde güzel ve örnek bir ilişki olmasını dedi. Ayrıca kadrolarımızın her konuda olduğu gibi bu konuda da cesareti olduğunu, hareketin ilk aşamın genel de bayırlar olduğunu söyledi. Zaten yakında Ş...a gideceksin, onunla konuşursunuz dedi.

M...ağbiye konuşuyordum. Ağlamak olmasın ve Haydar'ın yanlış yapacağını zannetmiyordum, ona her konuda güvendiğim, çoğu şeyi paylaşıyor, birbirimizden saklanmayacağı diyeceğim bir şeyler zedelenmemesi için, ilişkiyi Haydar'ın başlattığını, bunu birbirimizle paylaşmıştık

şöyleyemdim. Anlatıldığını kadırlıya kaldı.

Daha sonra bir hafta veya on gün sonra Ş...a gittim. Geldiğime akşamüzeri geldi. Evde beraber geldikmiş bir bayan arkadaş daha vardı. O banyoya girince hemen konuşmaya girdi. M...ağbi telefon etmiş ve konu hakkında konuşmuşlardı. Bana M...ağbiye neler konuşuyordum dedi. Ben de konuşuklarımızı anlattım. "M...ile neden paylaştın?" ("") dedi. Ben de bu ilişkinin böyle yaygıyordu, kendisinden önce ona bağlı olduğumu, direkt bağlı olduğum kanalları duyuyordum, ilişkinin hareketin bu kanalıyla da kullanılarak bildirilebileceğini söyledim. Acele işinin olduğunu söyledi ve daha sonra uzun uzun konuşuruz dedi.

Ünülerde çok yoğunlu ve düşünceydi. Birkaç gün sonra konuyu konuşmak için çağırdı. Hareketin bu süreçte kendisine farklı sorumluluklar vereceğini, o nedenle her şeyimle özellikle bu süreçte maddiyeye hizmet etmesi gerektiğini, aynı zamanda beni de sorumluluklar ve görevler beklediğini, bir süre sonra daha da fazla çalışacağımı, kısa bir pratik süreç yaşadiktan sonra, bu açıdan düşünmek gerekirdi dedi. Özellikle beni bu ilişki ve duyguların mücadelemiz etkileyeceğini, engel olmayacağını, benim açımdan böyle bir sorun olur kuşkusuna varsa, kaygıları varsa rahat olmasını, en fazla on gün sonra gideceğimi, ülkeye, savaşta, mücadeleye gittiğimi, alacağım görev ve sorumlulukları duygusal bir ilişkinin etkileyeceğini, aksine bu ilişkinin beni geliştireceğini düşündüğümü, bu ilişkinin ayrı sorumlulukların farkında olduğumu, hatam olduğunu bu ilişkiyle kendisi de düşünüyordum. Kendi düşüncesini bu ilişkinin sağlığına zarar getireceğini düşünüyorsa neden bu ilişkiyi başlattığını sordum.

Bu ilişkiden utanç duymadığımı, aksine, yaşadıklarımızı ve sevgimizi güzel, anlamlı duygular olarak düşündüğümü, her zaman onun duyacağını söyledi. Resmî başlayan bir konuşmadı. Bundan sonra sıcak bir sohbet dönüştü. Bu konuda aç olmasını, bana rahat bir şekilde konuşabileceğini, ilkimizin, sevgimizin benim için değerli olduğunu, yıpranmadan böylece kalabileceğini, ayrı olmak da bu duyguların devam edeceğini ve mücadelemizin buna beslemeyeceğini, hareketin bu ilişkiyi olumlu bulmaza, duyguların ayrı kalacağını, ama hareketin kararının geçerli olduğunu söyledim.

Sevgimizin, duygularımızın mücadelemiz içinde büyük bir serpilceğini, onun için emek harcamak gerektiğini, daha bizim hiçbir emek katmadığımız, ülkeye bir gün mutlaka geleceğimizi söyledi ve mücadele içinde bir araya geleceğimizi dedi. Ve sarılarak bana sıkı davranışına başladık.

Bundan sonraki günlerde fazla konuşmadık, fazlasıyla meşgulü. Ara ara sohbetlerimize katılıyorduk. Gideceğimiz gün kışlağı. Baş gün sonra ülkeye dönüşüm. Dört odasına çağırıldı, moralim nasil olduğunu, neye hissettiklerini sordu. İlk olduğumu, ülkeye savaşta gideceğim bir hiçbir şeyin etkilemeyeceğini, bana kesinlikle izin vermeyeceğimi söyledim. Böyle güçlü emir gerektiriyor, bunun kendisini mühteriyi söyleyemiyordum. Bu duygularından bahsediyor, yakını da varanlar, sarılarak duygularını hareketleriyle gösteriyordu. Bu değişiklikleri kafamı karıştıyor, ilginçini yoğunluğundan, sorumluluğundan ayrılmadan rahat değil, ayrıca çok kısa bir süre sonra ayrılmamız için fazla bağlanmamı istemi-

yor, üzülmemden, aç çekmemden korktuğunu için böyle davrandığını diyordum. Bu gün gördüğüm evdeyde çok zaman, sarımlı bir ortam yeniden başlatmıştı. Tartışıyor, konuşuyor, neler yapabileceğimizi, düşüncelerimizi konuşuyorduk.

Gideceğim gün daha uzun bir şekilde konuştuk. En son söyledikmiş bir olumsuzluk olmasa, duygularının devam edeceğini, uzak olmanın öneminin olmadığını, bu konuyu ben bir süre geçtikten sonra hareketle yazacağımı söyledim. Bu ilişkinin kendisi ilişkiler dönece kadar ilkimizin arasında güzellik bir sır olarak kalmasını, ülkeye mutlaka en kısa zamanda geleceğini, mutlaka gözlemlememiz olabileceğini, o zaman tekrar konuşacağımızı, böyle olmasın ilkimizin açısından daha sağlıklı olacağını, o güne kadar sevgimizin böyleyicini, ayrı olmak da bir emek harcamamız gerektiğini söyledi. Parmagında ki siyah tılsımı gümüş yüzüğü alarak küçük parmağına taktı. Ve son defa sarıldık. Ayrılmak onlardan operak dönüştü.

Derbeyi öğrendikten çok oldum. Böyle bir şeyin olabileceğini kabullenmek zordu. Hedef derbeyi çetenin başı olduğunu söylediklerime, önce inanmadım. Tekrar sordum, gerekçesini sordum, inanmam zor olduğunu söyledi arkadaş.

Ona ne kadar değeri verdiğimi düşünüyordum. Yıllarca en kötü günlerimde birlikte yaşadığı yoldaşına, önderine, hareketine bu ihanet yapan kişi, sevdiğime sarımlı olabilir mi? Hem hareketimin, hem de sevgime darbe yapıyor. Önderimin yaradığını sevgiyi anlıyor, aynıysa ben de yaşıyordum. Sevgimin için karşımda ben onu küçük düşürdüm, bu sevgiyi zedeledim diye düşünüyordum, o her şeyi hiç düşünmeden bir anda yaktımsı.

Artık kendimi toplamalıydım. Artık cezaevi, şube sorunu dediği, hareketimiz içinde geleceği sözünüştü. Daha sağlıklı düşümler zorundaydım.

Haydar'ın sevgisini de battığı bataklık gördüm. Kendimi bundan sonraki süreçte sağlıklı olmak, güçlü olmak, kendime güvenmek ve hareketle tekrar kendimi daha iyi sunmak için deney, tecrübe olacak, bunlardan dersler çıkartacak, hiçbirini unutmuyacağım. Geçmişteki yanlışlarım, hatalarım, zaafımlar, her sürecimde, her adımda doğuruyup yapmadığı yol gösterecekti, itici güç olacaktı.

Derbeyi öğrendikten bir süre sonra Aydin'la bu ilişkiyi aktardım. M...ağbinin sadece benim duygularımı bildiğini, onun için kendisiyle konuştuğumu söyledim. Benim açımdan bu ilişki yanlış, ihanet çeteninin başına bu sevgiyi dıymam demdi. Harekete dürüst, samimiyet diyam bir kişinin bana duyduğu sevginin hiçbir samimiyeti yoktur dedim. Haydar'ın zaman sehit düşmüşü, bugün bu ilişkinin muhabbeti da kalmamıştı. Ama bu ihanetinin nelele mal olduğunu biliyordum. Onun için hiçbir zaman unutmuyacağım.

Bütün bunları böyle aç yazmamın sebebi, yeni bir süreçte başlamak, hareketle arada hiçbir gizlilik kalmaması ve daha sağlıklı olarak yeni süreçte başlamak içindi.

Devrimci Selamlar

26.4.1993
Seher

(*) Musa'nın Ş...nin anlatılmamışları Haydar'a aktarması ve olayın özünü sorması üzerine, Haydar öyle bir şey olmadığını, Ş...nin yalan söylediğini, kurguladığını belirtiyor. Bu olay da darbeden çok sonra duyulduktur.

Anadolu'nun Babiali'leri

"Agabeyleri başına, kendileri de öyle!" Anadolu'daki basından söz ediyoruz. Bugüne kadar her gözlemden uzak kalmış, bulundukları il ve ilçelerde kimse karıştırmaz, istediklerini yapar, her türlü pisliği, kırkışığı yapan "yerel basın"dan söz ediyoruz. Birkaç istisnayı saymıyız, "agabeyleri" sayılan burjuva tekelciler aldıkları fazl, oligarşinin yerel yünüticülerinden aldıkları güvenir, astıkları astık, kestikleri kesik bir manzara sergiliyorlar.

Nasıl olsa adları "basın"!! Basın istediğini yazar, istediğini çizir ve istediğini yapıyor. Yöresin sorunlarını, baskılarını, işkencelerini, sınırlıyılmış onları neden ilgilendirsin ki! Alacakları birkaç ilan, birkaç torpil, olanak ve yerel anlamdaki şatafatlı yaşam, onları oldukça meşgul ediyor zaten.

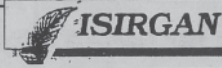
Bu basının iktidarlara birebir karşı ilişkileri olmasa da -kimî bölgelerde var- oligarşinin psikolojik savunımın yerel araçları, kuklaları olanlar, ister istemez devrimci mücadelesini sürdürmeleri, emekçi halkı yakından ilgilendiriyor.

Yerel gazete sahipleri, genelde o bölgenin zengin işadamlarından veya tanınmış ailelerinden birisidir. Ekonomik ve siyasal güçlerini daha da peçinlemek için toplumdaki statülerine bir de gazeteci sıfatı ilave ederler. Konularından ötürü, yerel yünüticileri ilişkileri oldukça iyidir. Haberçilik bilyükbasın tekellerine göre çok daha geril plandadır. Önemli olan çıkar ilişkileridir. İç içe geçmiş ilişkilerde yerel basın patronları çıkar peşinde koşarken, devrimcileri karşı savaşta basının önemli rolü bilip bilip de yerel basını kullanır. Gerçekten de, Anadolu'da bir kasaba veya ilçede yaşayan bir insan düşündüğünde, burjuva basından okuduğu İstanbul, Ankara gibi şehirlerde "yakalanan terörist" haberlerinin fazla önemli yoktur. Oysa yerel basında öyle mi? Bir düşünün, aynı yerde çıkan birisinin veya kapı komşusunun yerel basında polis kaynaklı olarak "terörist" ilan edilmesini. Hele ki, onun nasıl "tehlikeli" birisi olduğunu okuduğunda, ister istemez çekinecektir. Kimi zaman yerel basında bir polis kaynaklı haberler, bir de oradaki muhabirlerin büyük gazetelerdeki "ab"lilerine özenip yaratıkları senaryolar da eklenecek, ortaklık yapılarak yerel.

Sivas katliamı öncesinde senaryolar üreten yerel basın, katliamın zeminini hazırlarken, diğer yandan da hedef gösterdi. Polis ve kontrgerilla taktiklerinin yerel basında uygulayıcılarından ikisi de Konya'da yayınlanan Merhaba ve Konya Postası. Konya bittirmiş olanı basından sonra hareket geçen her iki gazete, polisin komposu ile yaptıkları "Posta kutularında terör", "İllegal örgüt çıkartıldı" haberleri ile temsili ve muhabirimizin yanı sıra, dokuz ilçe öğrenisini tutuklanmasına neden oldu. Konya'da 19 Haziran'da Kana Çalısanları Platformu tarafından düzenlenen geçecen sonra da, Merhaba gazetesi temsilcimizi hedef göstererek, "SHP ve Dev-Sol Destekli Sendika Gösterisi" başlığı altında, "...sendikalar temsilcileri, üyeleri ve Dev-Sol örgütlerinin silahlı kanadının yayın organı Mücadele dergisinin Konya temsilcisi Bülent Bağcı da arkadaşları ile birlikte kitaplık salonuna gelecek sendikacılara destek verdi..." diye yazıyordu. Amaç hedef göstermek, polis senaryolarını hazırlamak ve okuyucularımızın kamu emekçileri ile bağlarını kesmek.

Genel görüntü bu şekilde olmakla beraber, demokrat insanlar tarafından çıkartılan yerel gazeteler ise, sosyalist basına uygulanın her türlü baskıdan nasibini alıyor.

Zonguldak'ta yayınlanan Mücadeleci işçi gazetesi, çoktık günden bu yana, işçilerin haklarını savunduğuna ilişkin keyfi saldırılarına uğruyor. Yine Kars'ta yayınlanan Kars Mücadele isimli gazete ise, her türlü baskıya göğüs gerekerken, ekonomik nedenlerle yayın hayatına son vermek zorunda kalıyordu. Bugüne kadar yayın olarak gerici-faşistler tarafından kullanılan yerel basın, aslında doğu politikaları devrimciler tarafından kullanıldığında, oligarşiyi vuracak bir silahtır. Bölgesel tepkilerin, gerçeklerin açıklanması, yolsuzlukların teşhiri ve halkın sorunlarını sahip çıkılması ile yerel basın devrimcileri için etkili bir araç olacaktır. ☺

Şüpheliler ve şüpheliler

Geçtiğimiz hafta Kula'da konser veren Grup Yorum elemanları, İstanbul'da özerken şüpheli güvenlik görevlileri yüzünden sık sık yolları kesilecek şüpheli durumuna düştüler.

Kula'dan yola çıkan Yorumcuların bir süre sonra jandarmaların yolları kesiyor. Gerçekle "şüpheli"dir. Şüpheli şüpheler ve araç didik aralar. Sonunda suç unsurları bulunmuştur. Çantada bulunan Eskişehir ve Kütahya konserine ait fotoğraflar şüphelidir. Özgür Türkçüli soldan-riyaden Yusuf Karadağ gözaltına alınır (Daha sonra tutuklandı). Arabada 1,5 saatlik bir duraklamadan sonra yola devam ederler. Bir süre sonra Gemlik girişinde yolları polis tarafından kesilir. Gerçekle bu kez de "arabada silah ve uyuşturucu bulunması şüphesi"dir. Polis tarafından gözaltına alınarak emniyete götürülen Grup Yorum elemanları üzerinde yapılan tüm aramalar rağmen, yine bir suç aleti bulunmaz. Ama Yorumcular beklemeler sırasında ilginç telsiz konuşmalarına tanık olurlar.

"Merkeze bulundukları yerde şüpheli bir paket var. Bomba uzmanı gönderebilir misiniz?"

"Nasıl bir paket?"

-Efendim, poşetin içinde bir şişe var. Binada emniyetten kimse yok. Aslında paketi ben de tek başıma açardım, ama şişenin ağzının bükülmesi beni şüphelendirdi. Bu yüzden uzman gönderdimizisizdir.

Konusulardan sonra şüpheli paketi için Bursa'dan uzman ekip isler. Komiser hem Yorumcuları bir suç unsuru bulmadığı için, hem de şüpheli paketin siyasiyle sinilidir. O sırada yeni bir anons duyulur.

"Efendim, belirtilen adrese geldik. Zili çalıyoruz, ama uyandırmıyoruz. Kapı da kilitli olduğu için içeri giremiyoruz."

(Komiser kızar) Oğlum, bir alt katını zimini kapı uydurman, kapıyı açsın. Sonra yukan çıkardın durumu anlatıp özer dilerisiz. Size her şeyi ben mi söyleyeceğim...

Grup Yorum elemanları bir süre de Gemlik Emniyetin'de kaldıkları sonra, serbest bırakılır. Bu arada görürler ki, Gemlik civarında şüpheliden çok şüpheli varmış.

Polisin açlığı

Bir süre önce dergimizi basarak içerdi bulunanları gözaltına alan polis, titiz bir şekilde suç delilleri aramaya başladı. Her taraf talan edilirken, bir polis de budo-labını incelemeye başladı. Polisin dolapta bir şeyler araması arkadaşlarımızın dikkatini çekti.

"Ne o, yoksa havay mı arıyorsun?"

-Sahipten beri bir şey yemediğim için çok acıkıyorum. Yinecek bir şeyler arıyorum.

Polisin dolapta aradığını bulup bulamadığını bilemiyoruz. Kim bilir, belki kendi yalanlarını kendisi de inanıp gerçekten havay arıyordu. Belki de, kendince "bomba yapımında kullanılan maddeler" arıyordu. Ama verdiği cevaba bakılırsa, 17 Nisan'da katlettikleri insanların evinde oturup yemek yiyenler aynı yüzüstü-lükleri sürdürüyorlar.

"Vaatlerimin takipçisiyim"

12 Eylül'de şapkasını alıp gittikten sonra, demokrasî timsali olarak politikaya geri dönen ve Azra'lî'nin de yardımıyla Çankaya'daki indiriktin sonra "arkasına bakmadan" Çankaya'ya yerleşen Demirel, şimdiki karlı koluğunda aynı rahatlıkla konuşmaya, her konuda "iki" üretmeye devam ediyor.

Türkiye'yi kurtarmak için 500 gün isteyen ve seçim zamanı bel kesenden vaatlerde bulunan "bab"ı, geçenlerde yaptığı bir konuşmada, bundan sonra hükümete karışmayacağını söylüyor ve "Sadace vaatlerimin takipçisi olacağım" diyor.

"Demirel olmasaydı politikaya girmekdi" diyen Çiller'in suçu neydi? O şimdiki güydü ateşten gömleken habersiz, "beyaz at" şahıslarına peşinde olsa da, bir süre sonra başına gelecekleri görecekti. Bir de Demirel için vaatlerin habersizini soracak. Bu kadar da insafsızlık olmaz. Yine de belli olamaz. Ne de olsa Demirel'in öğrencisi. O da "bab"ıya "Meydanlarda söylenen meydanlarda kalır" diyerek için içinden söyler.

Ne kadar kolay! Ülkeyi kan gölüne çevir, insanları halkın için eylemlerden eyleme koştur, "vaatlerini yerine getiri" diyenlere cop, mermi, işkence, cezaevi "armanın" el, ondan sonra da "vaatlerimin takipçisiyim" de... Bizden söylemesi, burası Türkiye. Çankaya'da olmak her zaman güvence vermez. Birileri çıkıp da "Bu sözleri nereden öğrendin, sen de mi anarşistin" derse karışmayız. Aynı sözleri söyleyenlere öyle denilişti de...

Bamteli

12 Temmuz İşiğimizdir

12 TEMMUZ'UN İKİNCİ YILDÖNÜMÜ- İstanbul'da 12 Devrimci Sol önder ve savaşçısının Bush'a "armağan" olarak katledilmesi-nin üzerinden iki yıl geçti. O günler devrimci harekete karşı "zafer" çığlıkları atılan, yine yenilgiyi yaşadılar. 12 Temmuz beklediklerinin tersine devrimci hareket için bir zafere dönüştü.

12 TEMMUZ ŞEHİTLERİ İŞİGİMİZ OLDU- "İnfaz" politikasının ilk açık uygulandığı 12 Temmuz. Ve bu politikaya karşı örülen yıkılmaz bir barikat oldu. Devrimci Sol savaşçıları onların bıraktığı değer ve gelenekleri onların uzlaşmazlığını rehber edindiler. Mücadelemiz onlarla büyüdü.

YÜRÜYÜŞÜMÜZ ONLARLA SÜRÜYÖR- Onların öğrettikleriyle, direndik baskı ve katliamlara. Onların öğrettikleriyle astık darbeci çetenin ihanetini. Şimdi onlara layık olmak daha büyük, daha güçlü adımlar atmamızdan geçiyor. Söz veriyoruz, bunu da başa-racağız.

Yazısı sayfa 4-5'te

Kamu emekçileri Ankara'daydı

Sırada grev var

- Kamu emekçileri ölerine dikilen engelleri aşı aşı ulaştılar Ankara'ya. On binlerce memurun iradesi ve kararlılığıyla asıldık hükümetin kapıları.
- Yine sözler verildi, vaatlerde bulunuldu. Şimdi emekçilerin asıl silahını kullanmanın zamanıdır: GREV.
- Temmuz'da greve... Kamu emekçileri bu çağrıyla verecekleri yanıtla sarsımahlr hükümet koltuklarını. Yüz binlerce kamu emekçisinin grev silahında kenetlenmiş gücü karşısında iktidar direneme-yecek, oyalamayacaktır.
- Haydi binlerle, on binlerle, yüz binlerle greve... Bu başlanılabirise eğer. kazanan kamu emekçileri olacaktır.

Yazısı sayfa 14-15'te

Çankaya SHP işgali: "Yargısız İnfazlara Son" "CÜRETİMİZ HAKLILIGIMIZDANDIR"

30 Haziran'da Devrimci Sol Güçler tarafından başlatılan SHP Çankaya ilçe binasının işgali 7 Temmuz'da sona erdi. Devrim Mehmet Eroğlu ve Yüksel Güneş'in "İnfaz" edilmelerini protesto için gerçekleştirilen eylem, iktidarın infaz politikasını karşı güçlü bir yanıt oldu.

SHP'iler ve polis, işgal boyunca acz içindeydi. Çünkük suçluydular. Bu direniş ve dayanışma odağı oldu.

İnfazlarını, katliamlarını "örtbas" etmeye çalışan iktidara ve işkencilere

bu fırsatı ver-

memeliyiz. Ka-

nuşunuza ger-

çekleri açıkla-

mak için cesu-

retimize, örgüt-

lülüğümüze, yar-

atıcılığımızla

uygun ve ge-

rekli araçları

bulmalıyız.

Yazısı sayfa 7'de

Kürdistan'da devlet terörü yaygınlaştırılıyor OLIGARŞİ ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜNÜ DERİNLEŞTİRİYOR

Oligarşi uzun süredir hazırlıklarını yaptığı gecikmiş "Bahar Operasyonu"nu genişleterek uygulamaya baş-ladı. Köyler, mezralar, kasabalar, hatta kentler birer savaş alanına dönüştürüldü.

Son bir ayda 400'e yakın Kürt katledildi... Köyler boşaldı... Toplu gözetilme, işkenceler "olağan" uygulamalar halinde... Ve "operasyon" sürüyor.

Yüzlerce yıldır Kürdistan'da yapıp yıkarak zafer kaza-nan operasyonlar,

bugün de ka-

zanamaya-a-

caklar. Fa-

şizmin Kürt

halkının öz-

gürlük mü-

cadelesini

boğmasına

izin ver-me-

yeceğiz.

Yazısı sayfa 16'da

Kağıthane işçilerinin açık grevi 53. günde "ANKARA'DA BİR DİRENİŞ VAR"

Kağıthane işçilerinin Ankara'daki açık grevi 50'li günlerde. Burjuva basın yazıyor onları. Hükümet yok sayıyor. Ama onlar açıkları, özverileri ve kararlılıklarıyla oradalar.

Dayanışmanın yeni bir örneğini yaratıyor Kağıthane işçileri. Ankara'da nerede bir direniş, nerede bir eylem varsa Kağı-

thane işçileri de

onların yanın-

da.

Emekçiler aynı

dayanışmayı

Kağıthane di-

renişçileri için

göstermek zo-

rununda. Tur-

bu'dan sonra

Kağıthane

için!.

Yazısı sayfa 17'de